E. LOCKHART

YOUNG

Impostoarea

De la autoarea bestsellerului

E. Lockhart

Impostoarea

Traducere din engleză de
Andrei Dósa
EDITURA TREI
2017

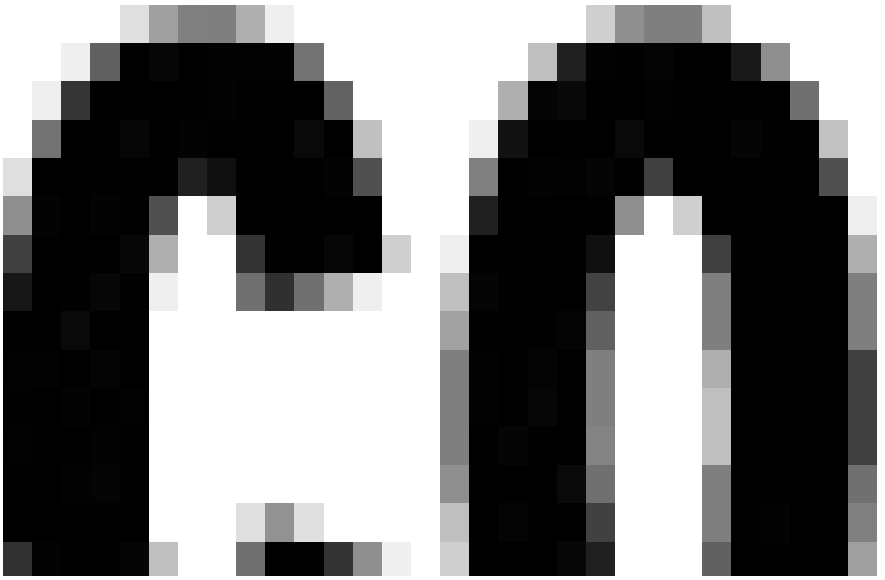

COLECŢIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

3

E. Lockhart
GENUINE FRAUD
Copyright © 2017

This translation published by arrangement with Random House
Children's Books, a division of Random House LLC
© Editura Trei, 2017
pentru prezenta ediţie
C.P. 27-0490, Bucureşti
Tel. /Fax: +4 021 300 60 90
e-mail: comenzi@edituratrei.ro www.edituratrei.ro
ISBN ePUB: 978-606-40-0343-0
ISBN PDF: 978-606-40-0344-7
ISBN Print: 978-606-40-0267-9
Editori: Silviu Dragomir, Vasile Dem. Zamfirescu
Director editorial: Magdalena Mărculescu
Redactor: Teodora Nicolau
Coperta: Faber Studio
Foto copertă: Guliver/Getty Images/ © Klaus Vedfelt
Director producţie: Cristian Claudiu Coban
Dtp: Florin Paraschiv
Corectură: Ana-Maria Tamaş, Elena Biţu

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright şi este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea

sub orice formă, precum şi alte fapte similare săvârşite fără permisiunea scrisă a deţinătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislaţiei cu privire la protecţia proprietăţii intelectuale şi se pedepseşte penal şi/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

E. Lockhart este autoarea romanelor Dramarama, The Boyfriend List, Fly on the Wall şi The Boy Book. De asemenea, a scris Cum să fii o fată rea (în curs de apariţie la Editura Trei) împreună cu Lauren Myracle şi Sarah Mlynowski. N-a fost niciodată membră a vreunei societăţi secrete. Oricum, nu ne-ar mărturisi aşa ceva:). Vizitaţi-o online la www.e-lockhart.com. De aceeaşi autoare, la Editura Trei a apărut romanul Mincinoşii. Romanul Scandaloasa poveste a lui Frankie-Landau Banks a fost finalist Naţional Book Award 2008 şi a fost nominalizat la Premiul Michael L. Printz 2009.

Pentru oricine a fost învăţat că binele este totuna cu ce este neînsemnat şi tăcut, vă dau pe tavă inima mea, cu toată hidoşenia ei încâlcită şi cu toată furia ei splendidă.

18

Începe de aici:
A treia săptămână din iunie 2017
Cabo San Lucas, Mexic

Era un hotel al naibii de mişto.

Minibarul din camera lui Jule era burduşit cu pungi de chipsuri şi patru feluri diferite de batoane cu ciocolată. Cada avea jacuzzi. Exista o rezervă interminabilă de prosoape pufoase şi săpun lichid cu gardenie. În fiecare după-amiază la patru, în sala de recepţie, un domn bătrâior cânta Gershwin la un pian cu coadă. Puteai să beneficiezi de împachetări cu argilă caldă, dacă nu aveai

nimic împotrivă să fii atins de străini. Pielea lui Jule mirosea toată ziua a clor.

Hotelul Playa Grande din Baja avea perdele albe, teracotă albă, covoare albe şi explozii de flori albe, luxuriante. Membrii personalului arătau ca angajaţii unui spital în uniformele lor albe de bumbac. Jule stătea singură de aproape patru săptămâni la hotel. Avea optsprezece ani.

În dimineaţa asta alerga în sala de sport de la Playa Grande. Purta o pereche obişnuită de încălţări verde-marin cu şireturi albastre. Alerga fără să asculte muzică. Alerga de aproape o oră, când o femeie s-a urcat pe banda de alergare de lângă ea.

Femeia asta avea sub treizeci de ani. Părul ei negru era prins într-o coadă strânsă, dată cu fixativ. Avea braţe mari şi un piept solid, piele maroniu-deschis şi un strat subţire de fard de obraz pe pomeţi. Încălţările îi erau tocite şi pline de noroi întărit.

În sala de sport nu mai era nimeni.

Jule a încetinit ritmul, plănuind să plece dintr-o clipă în alta. Îi plăcea intimitatea şi oricum îşi cam încheiase exerciţiile.

— Te antrenezi? întrebă femeia şi făcu un gest spre ecranul digital al lui Jule. Pentru un maraton sau ceva?

Avea accent mexican. Probabil că era o newyorkeză crescută într-un cartier unde se vorbea spaniola.

— Am făcut atletism în liceu. Asta-i tot.

Jule avea o pronunţie îngrijită, căreia britanicii îi spun engleză de BBC.

Femeia i-a aruncat o privire pătrunzătoare.

— Îmi place accentul tău. De unde eşti?

— Din Londra. St. John’s Wood.

— New York.

Femeia a arătat înspre ea.

Jule a coborât de pe banda de alergare ca să-şi întindă cvadricepşii.

— Sunt singură aici, îi mărturisi după o clipă femeia. Aseară am ajuns. Mi-am făcut rezervare la hotelul ăsta în ultimul moment. Eşti aici de multă vreme?

— Niciodată nu poţi spune că ai stat suficient de mult într-un loc cum e ăsta, spuse Jule.

— Deci ce-mi recomanzi? La Playa Grande?

Jule nu obişnuia să intre des în vorbă cu alţi oaspeţi din hotel, dar s-a gândit că nu strică să-i răspundă.

— Încearcă scufundările, spuse ea. Am văzut un ţipar uriaş.

— Pe bune? Un ţipar uriaş?

— Ghidul l-a ademenit cu măruntaie de peşte pe care le ţinea într-un bidon de lapte. Ţiparul a ieşit dintre stânci. Trebuie să fi avut doi metri jumate. De un verde-intens.

Pe femeie a trecut-o un fior.

— Nu-mi plac ţiparii.

— Poţi să sari peste partea asta. Dacă te sperii uşor.

Femeia a râs.

— Cum e mâncarea? Încă nu am apucat să mănânc.

— Încearcă tortul de ciocolată.

— La micul dejun?

— O, da. Îţi vor aduce special, dacă le ceri.

— E bine de ştiut. Călătoreşti singură?

— Ascultă, mă duc să fac un duş, spuse Jule, simţind că discuţia luase o întorsătură personală. Pa, pa, spuse ea şi se îndreptă spre uşă.

— Tatăl meu e foarte bolnav, adăugă femeia, după ce Jule se întorsese cu spatele. Îl îngrijesc de multă vreme.

Un fior de compasiune. Jule s-a oprit şi s-a întors către ea.

— În fiecare dimineaţă şi în fiecare seară, după ce ies de la serviciu, sunt alături de el, continuă femeia. Acum

starea lui e în sfârşit stabilă şi mi-am dorit atât de mult să plec, încât nu m-am mai gândit la cât o să mă coste. Sparg o mulţime de bani pe care nu ar trebui să-i sparg.

— Ce are tatăl tău?

— SM, spuse femeia. Scleroză multiplă. Şi demenţă. Pe vremuri era capul familiei. Foarte macho. Cu convingeri puternice. Acum e un trup schimonosit, ţintuit la pat. În cea mai mare parte a timpului nici măcar nu ştie unde se află. Mă întreabă dacă sunt chelneriţă, de exemplu.

— La naiba.

— Mi-e teamă că o să-l pierd şi în acelaşi timp urăsc să fiu lângă el. Iar când el va muri, iar eu o să ajung orfană, ştiu că o să-mi pară rău că am plecat în călătoria asta, departe de el, ştii ce zic?

Femeia s-a oprit din alergat şi şi-a sprijinit picioarele de cele două părţi ale benzii de alergare. Şi-a şters ochii cu dosul palmei.

— Îmi pare rău. Prea multe informaţii.

— E-n regulă.

— Hai, du-te. Fă duş sau ce voiai să faci. Poate ne vedem mai târziu pe-aici.

Femeia şi-a suflecat mânecile tricoului şi s-a întors către afişajul digital al benzii ei de alergare. Pe antebraţul drept avea o cicatrice neregulată, ca şi cum ar fi fost provocată de un cuţit, nu ca semnul rămas în urma unei operaţii. Exista o poveste acolo.

— Ascultă, îţi place să joci Ştii şi câştigi? întrebă Jule, în ciuda a ce-i spunea vocea raţiunii.

Un zâmbet. Dinţi albi, dar deformaţi.

— Adevărul e că sunt foarte bună la Ştii şi câştigi.

— Se organizează o dată la două seri la recepţie, spuse Jule. Nişte aiureli. Vrei să mergi?

— Ce fel de aiureli?

— Aiureli mişto. Prosteşti şi gălăgioase.

— Bine. Da, vreau.

— În regulă, spuse Jule. O să-i dovedim. O să te bucuri că ţi-ai permis o vacanţă. Eu sunt tare la supereroi, filme cu spioni, celebrităţi de pe YouTube, fitness, bani, machiaj şi scriitori din epoca victoriană. Dar tu?

— Scriitori din epoca victoriană? Cum ar fi Dickens?

— Da, mă rog.

Jule a simţit cum roşeşte. Dintr-odată i s-a părut ciudat să fie interesată de un asemenea talmeş-balmeş.

— Îmi place Dickens.

— Fugi de-aici.

— Serios.

Femeia zâmbi din nou.

— Mă pricep la Dickens, gătit, evenimente actuale, politică... ia să vedem... ah, şi la pisici.

— Bine atunci, spuse Jule. Începe la opt seara, în holul acela de lângă foaierul principal. Barul cu canapele.

— Opt seara. Aşa rămâne.

Femeia a venit la ea şi i-a întins mâna.

— Cum ai zis că te cheamă? Eu sunt Noa.

Jule i-a strâns mâna.

— Nu ţi-am zis cum mă cheamă, spuse ea. Numele meu e Imogen.

Jule West arăta destul de bine. Deşi i se întâmpla rar să fie considerată urâtă, de obicei nu i se spunea nici focoasă. Era scundă, avea doar un metru cincizeci şi patru, şi îşi ţinea mereu bărbia ridicată. Purta părul tuns băieţeşte, vopsit în şuviţe blonde, cu rădăcinile de culoare închisă vizibile acum. Ochi verzi, piele albă, câţiva pistrui. Cel mai adesea, hainele ei nu-i scoteau în evidenţă constituţia solidă. Jule avea muşchi arcuiţi pe oase, care se umflau viguros – ca şi cum ar fi fost desenată de un artist de benzi

desenate, mai ales picioarele. Avea abdomenul lucrat. Îi plăcea să mănânce carne, sare, ciocolată şi grăsimi.

Jule credea că vei avea mai puţin de suferit în război dacă te vei speti pe rupte în timpul instrucţiei.

Credea că cea mai bună cale să eviţi să ai inima frântă e să te prefaci că nu ai inimă.

Credea că felul în care vorbeşti e adesea mai important decât orice ai de spus.

Credea în filmele de acţiune, în mersul la sală, în puterea machiajului, în memorare, în drepturi egale şi-n ideea potrivit căreia clipurile de pe YouTube te pot învăţa un milion de lucruri pe care nu le afli la facultate.

Dacă ar fi avut încredere în tine, Jule ţi-ar fi spus că a fost un an la Stanford cu o bursă la atletism. „Am fost înmatriculată", le explica ea oamenilor pe care îi plăcea. „Stanford e în Divizia Întâi. Şcoala mi-a plătit taxa de şcolarizare, cărţile, toate astea."

Şi ce s-a întâmplat?

S-ar putea ca Jule să dea din umeri. S-ar putea să răspundă: „Voiam să studiez literatura victoriană şi sociologia, dar antrenorul principal era un pervers. Pipăia toate fetele. Când s-a apropiat de mine, l-am lovit unde îl doare mai tare şi le-am spus tuturor celor dispuşi să asculte. Profesori, studenţi, ziarului Stanford Daily. M-am plâns până în vârful ierarhiei lor de doi bani, dar ştii ce se întâmplă cu sportivii care îşi bârfesc antrenorii".

Îşi va încrucişa degetele şi va privi în pământ. „Celelalte fete din echipă au negat", va spune ea. „Au spus că am minţit şi că perversul ăla nu a atins pe nimeni. Nu voiau ca părinţii lor să afle şi se temeau să nu-şi piardă bursele. Aşa s-a încheiat povestea. Antrenorul şi-a păstrat slujba. Eu am părăsit echipa. Iar asta înseamnă că nu am primit sprijin financiar. Şi aşa transformi un student de nota zece într-unul care renunţă la şcoală."

*

După sală, Jule a înotat în bazinul de la Playa Grande şi şi-a petrecut restul dimineţii ca de obicei, în salonul de business al hotelului, uitându-se la filmuleţe educative spaniole. Era în continuare în costum de baie, dar îşi încălţase adidaşii verde-marin. Se dăduse cu ruj roz-aprins şi cu un creion dermatograf argintiu. Avea un costum de baie întreg gri-metalizat, cu un cerc pe piept şi decolteu adânc. O înfăţişare demnă de Universul Marvel.

Salonul avea aer condiţionat. Nimeni nu venea acolo. Jule şi-a pus picioarele pe spătarul canapelei, căştile pe urechi şi s-a apucat să bea cola fără zahăr.

După două ore de spaniolă, a mâncat un baton Snickers şi s-a uitat la clipuri muzicale. Efectul cafeinei a făcut-o să danseze, să cânte în faţa rândului de scaune rotative din salonul gol. În ziua aceea viaţa era a naibii de mişto. I se părea simpatică acea femeie tristă care încerca să scape de prezenţa tatălui ei bolnav, femeia cu cicatrice interesantă şi gusturi neaşteptate în privinţa cărţilor.

Aveau să-i facă praf la Ştii şi câştigi.

Jule a mai băut o cola fără zahăr. Şi-a verificat machiajul şi a dat un pumn imaginii ei din sticla reflectorizantă a ferestrei din salon. Apoi a râs zgomotos, pentru că arăta în acelaşi timp şi ridicol, şi minunat. În tot acest timp, ritmul muzicii îi pulsa în ureche.

Donovan, barmanul de la piscină, era un localnic. Avea oase mari, dar era molatic în mişcări. Păr lins. Principala lui ocupaţie era să arunce ocheade clientelor. Vorbea cu accentul celor din Baja şi cunoştea preferinţele lui Jule: o cola fără zahăr cu un pic de sirop de vanilie.

În unele după-amiezi, Donovan o întreba pe Jule despre copilăria ei la Londra. Jule îşi exersa spaniola. În timp ce vorbeau, se uitau la filmele ce rulau pe ecranul aflat deasupra tejghelei.

Astăzi, la trei după-amiaza, Jule s-a cocoţat pe scaunul din colţ, îmbrăcată în continuare în costumul de baie. Donovan purta un blazer Playa Grande şi un tricou cu mânecă scurtă. Părul de pe ceafă începuse să-i crească.

— Ce film e? îl întrebă ea, ridicându-şi privirea spre televizor.

— Hulk.

— Care dintre ele?

— Nu ştiu.

— Tu ai pus DVD-ul. Cum nu ştii?

— Nici măcar nu ştiam că există două filme cu Hulk.

— Sunt trei. Scuze, îmi retrag cuvintele. Există o mulţime de filme cu Hulk. Dacă te gândeşti şi la filmele TV, la desene animate, toate alea.

— Nu ştiu care Hulk e, domnişoară Williams.

Filmul a continuat să ruleze o vreme. Donovan a spălat paharele şi a şters tejgheaua. Pe urmă i-a pregătit un whisky scoţian cu sifon unei femei care s-a îndreptat spre celălalt capăt al zonei cu piscină.

— E al doilea cel mai bun film cu Hulk, spuse Jule, când acesta deveni din nou disponibil. Cum se spune la whisky scoţian în spaniolă?

— Escocés.

— Escocés. Zi-mi o marcă bună.

— Tu nu bei niciodată.

— Să presupunem.

— Macallan, zise Donovan dând din umeri. Vrei să-ţi torn un pic?

Apoi a umplut cinci păhărele cu diferite mărci sofisticate de whisky scoţian. I-a povestit despre diferite whisky-uri scoţiene şi alte tipuri de whisky şi de ce e bine să-ţi comanzi unul în loc de altul. Jule a gustat din fiecare, dar nu a băut mult.

— Ăsta miroase a subsuori, îi spuse ea.

— Eşti nebună.

— Iar ăsta miroase a gaz pentru brichete.

El s-a aplecat deasupra paharului să-l miroasă.

— Poate.

Ea a arătat spre al treilea.

— Pişat de câine, de la un câine foarte furios.

Donovan a râs.

— Dar celelalte ce miros au? întrebă el.

— Miros de sânge uscat. Şi de praf pentru curăţat baia. Praf de curăţenie.

— Care îţi place mai mult?

— Ăla cu miros de sânge uscat, răspunse ea, băgând degetul în pahar şi gustând iarăşi.

— Spune-mi cum se numeşte.

— Ăsta e Macallan, spuse Donovan golind paharele. A, şi am uitat să-ţi zic: mai devreme te-a căutat o femeie. Sau poate că nu pe tine. S-ar putea să fi fost confuză.

— Ce femeie?

— O femeie mexicană. Vorbitoare de spaniolă. A întrebat de o americancă albă, cu părul blond, tuns scurt, neînsoţită, spuse Donovan. A zis ceva de pistrui.

Donovan şi-a atins faţa.

— Pe faţă.

— Ce i-ai spus?

— I-am spus că-i o staţiune mare. Sunt mulţi americani. Nu ştiu cine stă singur şi cine nu.

— Eu nu sunt americancă, spuse Jule.

— Ştiu. Aşa că i-am spus că nu am văzut pe nimeni care să corespundă descrierii.

— Aşa i-ai spus?

— Da.

— Dar te-ai gândit la mine, totuşi.

El a privit-o îndelung pe Jule.

— M-am gândit la tine, spuse într-un final. Nu sunt prost, domnişoară Williams.

Noa ştia că e americancă.

Asta însemna că Noa era poliţistă. Sau ceva de genul. Mai mult ca sigur.

O fraierise pe Jule cu toată vorbăria aia. Tatăl bolnav, Dickens, teama că o să ajungă orfană. Noa ştiuse exact ce trebuie să spună. Aruncase momeala – „tatăl meu e foarte bolnav" – iar Jule o înghiţise pe nemestecate.

Jule îşi simţea faţa înfierbântată. Fusese singură şi vulnerabilă şi a naibii de proastă ca să creadă în vorbele femeii. Totul n-a fost decât un şiretlic, astfel încât Jule să o considere pe Noa confidenta ei, şi nu adversara.

Jule s-a întors în camera ei, încercând să pară cât mai relaxată. Odată ajunsă acolo, şi-a scos obiectele de valoare din seif. Şi-a luat blugii, ghetele şi un tricou şi a înghesuit câte haine au încăput în valiza ei cea mai mică. A lăsat restul în urmă. A pus pe pat un bacşiş de o sută de dolari pentru Gloria, camerista cu care mai făcea conversaţie uneori. Apoi a împins valiza pe hol şi a vârât-o lângă maşina de făcut gheaţă.

Când a ajuns înapoi la barul de lângă piscină, Jule i-a spus lui Donovan unde se găsea valiza. A împins o bancnotă de douăzeci de dolari de cealaltă parte a tejghelei.

I-a cerut o favoare.

I-a mai dat douăzeci de dolari şi i-a oferit instrucţiuni.

Jule a cercetat cu privirea parcarea angajaţilor şi a găsit mica berlină albastră a barmanului, descuiată. S-a urcat în ea şi s-a culcat în spate, pe podea. Era plină de pungi goale de plastic şi pahare de cafea.

A avut de aşteptat o oră înainte ca Donovan să-şi încheie tura. Dacă avea noroc, Noa avea să observe că ceva nu-i în ordine abia după ce Jule va fi întârziat foarte

mult la concursul Ştii şi câştigi, poate în jur de opt jumate. Apoi avea să verifice autobuzul spre aeroport şi comenzile înregistrate de compania de taximetre, înainte să se gândească la parcarea personalului.

În interiorul maşinii era sufocant. Jule aştepta să audă zgomot de paşi.

O durea umărul. Îi era sete.

Donovan avea s-o ajute, nu-i aşa?

Da. Se oferise deja s-o protejeze. Îi spusese acelei femei că nu cunoştea pe nimeni care să corespundă descrierii. A prevenit-o şi i-a promis să-i ia valiza şi să o ducă cu maşina. Plus că l-a şi plătit.

De altfel, Donovan şi Jule erau prieteni.

Jule şi-a întins genunchii, unul câte unul, apoi s-a ghemuit din nou în spaţiul din spatele banchetei.

S-a gândit la hainele cu care era îmbrăcată, apoi şi-a scos cerceii şi inelul de jad, vârându-le în buzunarul blugilor. Şi-a impus să-şi calmeze respiraţia.

Într-un final, a auzit zgomotul unei valize pe roţi. Portbagajul trântit. Donovan s-a strecurat în spatele volanului, a pornit maşina şi a ieşit din parcare. În timp ce conducea, Jule a rămas pe podea. Pe şosea nu prea erau stâlpi de iluminat. La radio se auzea muzică pop mexicană.

— Unde vrei să mergi? întrebă Donovan în cele din urmă.

— Oriunde în oraş.

— Atunci mă duc acasă.

Dintr-odată, vocea lui a semănat cu cea a unui animal de pradă.

La naiba. Oare greşise când s-a urcat în maşina asta? E posibil ca Donovan să fie unul dintre tipii ăia care cred că o fată care le cere o favoare vrea să se şi încurce cu ei?

— Lasă-mă departe de locul unde stai, îi spuse pe un ton tăios. Mă descurc singură.

— Nu e nevoie s-o spui în felul ăsta, zise el. Eu îmi dau osteneala.

Ia închipuiţi-vă: o căsuţă de la periferia unui oraş din Alabama. Într-o noapte, Jule, în vârstă de opt ani, se trezeşte în întuneric. S-a auzit ceva?

Nu e sigură. Casa e tăcută.

Coboară scările într-o cămaşă de noapte subţire, roz.

La parter, simte cum o pătrunde frigul, ca o ţepuşă. Camera de zi e în dezordine, cărţi şi hârtii zac risipite peste tot. Biroul arată şi mai rău. Dulapurile cu fâşiere au fost răsturnate. Calculatoarele au dispărut.

— Mami? Tati?

Micuţa Jule urcă în fugă scările, ca să se uite în camera părinţilor.

Paturile lor sunt goale.

Acum i se face cu adevărat frică. Izbeşte de perete uşa de la baie. Nu sunt acolo. Se repede afară.

De jur-împrejurul curţii se întrezăresc copaci. Micuţa Jule e la jumătatea aleii, când îşi dă seama ce anume vede acolo, în cercul de lumină al stâlpului.

Mami şi tati zac în iarbă, cu faţa în jos. Trupurile lor sunt ghemuite şi lipsite de vlagă.

Sub ei, sângele s-a adunat în bălţi negre. Mami a fost împuşcată în cap. Probabil că a murit instantaneu. Tati e fără doar şi poate mort, dar singurele răni pe care le observă Jule se găsesc pe braţe. Probabil că a sângerat până a murit. E strâns în jurul mamei, ca şi cum în ultimele momente nu s-ar fi gândit decât la ea.

Jule fuge înapoi în casă, să anunţe poliţia. Telefonul e deconectat.

Se întoarce în curte cu gândul să spună o rugăciune, să-şi ia cel puţin rămas-bun – dar trupurile părinţilor ei au dispărut. Au fost luate de ucigaş.

Nu-şi dă voie să plângă. Rămâne tot restul nopţii în cercul de lumină al stâlpului, udându-şi cămaşa de noapte cu sângele ce-a început să se închege.

În următoarele două săptămâni, micuţa Jule stă singură în casa jefuită. Nu cedează. Îşi găteşte singură şi face ordine în hârtiile lăsate în urmă, căutând indicii. Pe măsură ce citeşte documentele, pune cap la cap vieţi pline de eroism, de putere şi identităţi secrete.

Într-o după-amiază se află în mansardă, uitându-se la fotografii vechi, când în încăpere apare o femeie în negru.

Femeia face un pas în faţă, dar micuţa Jule e rapidă. Azvârle, iute şi cu forţă, deschizătorul de scrisori, dar femeia îl prinde cu mâna stângă. Micuţa Jule se caţără pe un morman de cutii, se prinde de o grindă a acoperişului şi se urcă pe ea. Aleargă de-a lungul grinzii şi se strecoară pe acoperiş printr-o fereastră de sus. Inima îi bubuie în piept.

Femeia o urmăreşte. Jule sare de pe acoperiş pe crengile unui copac învecinat şi rupe un băţ ascuţit, ca să-l folosească drept armă. În timp ce coboară, îl ţine între dinţi. Fuge spre gardul viu când femeia o împuşcă în călcâi.

Durerea e intensă. Micuţa Jule e convinsă că ucigaşul părinţilor ei a venit să-şi încheie socotelile cu ea – însă femeia în negru o ajută să se ridice şi-i îngrijeşte rana. Îndepărtează glonţul şi dezinfectează rana.

În timp ce o bandajează, femeia îi spune că e recrutor. În ultimele două săptămâni a observat-o. Nu numai că Jule este copilul unor oameni din cale afară de înzestraţi, dar are şi o inteligenţă remarcabilă, cu un instinct de supravieţuire feroce. Femeia vrea s-o instruiască pe Jule şi s-o ajute să se răzbune. Din moment ce e un fel de mătuşă de mult pierdută. Cunoaşte secretele pe care părinţii ei le-au ţinut ascunse de fiica lor iubită.

De aici încolo, începe o educaţie extrem de neobişnuită. Jule merge la o academie specializată, cu sediul într-un conac renovat, de pe o stradă oarecare din New York. Învaţă tehnici de supraveghere, face flic-flacuri pe spate şi deprinde arta îndepărtării cătuşelor şi a cămăşilor de forţă. Poartă pantaloni de piele şi buzunarele îi sunt pline cu dispozitive ingenioase. Are parte de cursuri în limbi străine, bune maniere, literatură, arte marţiale, învaţă să folosească armele de foc, să se deghizeze, deprinde diferite accente, metode de falsificare şi toate dedesubturile legii. Educaţia ei durează zece ani. În momentul în care se încheie, Jule este deja o femeie pe care ar fi greşit să o subestimezi.

Aceasta este povestea originii lui Jule West Williams. Când a ajuns să locuiască în Playa Grande, Jule prefera povestea asta oricărei alte poveşti pe care ar fi putut s-o spună despre ea.

Donovan a oprit şi a deschis portiera. În interiorul maşinii s-a aprins lumina.

— Unde suntem? întrebă Jule.

Afară era întuneric.

— San José del Cabo.

— Aici locuieşti?

— N-aş zice.

Jule s-a simţit uşurată, dar i se părea că afară e foarte întuneric. N-ar fi trebuit să fie lumini stradale şi magazine, care să ademenească mulţimile de turişti?

— E cineva prin apropiere? întrebă ea.

— Am parcat pe o alee, ca să nu fii văzută când cobori din maşină.

Jule s-a târât afară din maşină. Avea muşchii înţepeniţi şi îşi simţea faţa acoperită de unsoare. Pe alee se înşirau tomberoane. Doar câteva ferestre de la etajul doi erau luminate.

— Mersi pentru drum. Deschide, te rog, portbagajul.

— Când te-am adus în oraş mi-ai spus o sută de dolari.

— Desigur.

Jule şi-a scos portofelul din buzunarul de la spate şi a plătit.

— Dar acum e mai mult, adăugă Donovan.

— Poftim?

— Încă trei sute.

— Credeam că suntem prieteni.

Donovan a făcut un pas în direcţia ei.

— Îţi pregătesc băuturi pentru că asta e slujba mea. Mă prefac că-mi place să vorbesc cu tine, pentru că şi asta ţine de slujba mea. Crezi că n-am observat că te uiţi de sus la mine? Al doilea cel mai bun Hulk. Ce fel de whisky scoţian. Nu suntem prieteni, domnişoară Williams. Tu mă minţi jumătate din timp, iar eu te mint tot timpul.

Simţea mirosul băuturii vărsate pe cămaşa lui. Îi simţea respiraţia fierbinte pe obraji.

Jule chiar crezuse că o place. Împărtăşiseră glume, iar el îi dăduse chipsuri gratis.

— Uau, spuse ea cu voce scăzută.

— Încă trei sute, spuse el.

Era oare posibil să fie un pungaş care tâlhărea fetele cu mulţi dolari americani asupra lor? Sau era o javră care se gândise că ar fi preferat să se hârjonească cu el decât să-i dea cei trei sute de dolari în plus? E posibil să fi fost plătit de Noa?

Jule şi-a vârât portofelul la loc în buzunar. A schimbat poziţia curelei, astfel încât geanta i-a venit peste piept.

— Donovan?

A păşit în faţă, apropiindu-se tot mai mult. Jule s-a uitat la el, privindu-l cu ochi mari.

Apoi şi-a întins cu putere antebraţul, i-a tras un pumn în moacă, dându-i capul pe spate, şi l-a lovit în vintre. El s-a

chircit. Jule l-a apucat de părul lins şi i-a smucit capul pe spate. Apoi l-a întors, făcându-l să-şi piardă echilibrul.

El a împuns-o cu cotul, lovind-o în piept. A durut-o, dar a doua lovitură cu cotul nu şi-a atins ţinta pentru că s-a ferit, i-a prins cotul şi i l-a răsucit la spate. Braţul lui era moale, respingător. Ea l-a strâns bine şi, cu ajutorul mâinii libere, a înşfăcat banii dintre degetele lui lacome.

A vârât banii în buzunarul blugilor şi l-a smucit cu putere pe Donovan de cot, căutându-l între timp în buzunarele din faţă ale pantalonilor, ca să-i ia telefonul.

Nu-i acolo. Atunci în buzunarul din spate.

L-a găsit şi l-a vârât în sutien, în lipsă de altceva. Acum nu mai putea s-o sune pe Noa ca să-i divulge locaţia, însă cheile de la maşină erau în continuare în mână lui stângă.

Donovan a dat cu piciorul, lovind-o în tibie. Jule l-a izbit în partea laterală a gâtului, iar el s-a prăbuşit pe o parte. Un brânci puternic şi Donovan era pe jos. A dat să se ridice, dar Jule a apucat capacul de metal al unui tomberon din apropiere şi l-a lovit de două ori în cap cu el, iar Donovan s-a prăbuşit pe un morman de saci de gunoi, cu fruntea şi un ochi pline de sânge.

Jule a ieşit din raza lui de acţiune. Continua să ţină capacul în mână.

— Aruncă-ţi cheile.

Gemând, Donovan şi-a întins braţul stâng şi le-a azvârlit în aşa fel încât să aterizeze la câţiva centimetri de trupul lui.

Jule a luat cheile şi a deschis portbagajul. Apoi şi-a luat trollerul şi a zbughit-o în josul străzii, înainte ca Donovan să apuce să se ridice.

Imediat ce a ajuns pe strada principală din San José del Cabo, a încetinit şi şi-a verificat cămaşa. Părea destul de curată. Şi-a trecut încet şi calm mâna peste faţă, să vadă dacă s-a murdărit cu ceva – noroi, scuipat sau sânge. A

scos o pudrieră din geantă şi s-a cercetat din mers, folosind oglinda pentru a privi peste umăr.

În spatele ei nu era nimeni.

S-a dat cu un ruj roz-deschis, a închis pudriera şi a încetinit şi mai mult.

Nu-şi putea permite să arate că fugea de ceva.

Aerul era cald şi muzica bubuia din baruri. În faţa celor mai multe se învârteau turişti – albi, negri, mexicani, beţi şi gălăgioşi cu toţii. Mulţimile vacanţelor ieftine. Jule a aruncat cheile şi telefonul lui Donovan într-un coş de gunoi. S-a uitat după un taxi sau un autobuz Supercabos, dar n-a văzut niciunul.

Bine, atunci.

Trebuia să se ascundă undeva şi să se schimbe, în eventualitatea în care Donovan venea după ea. Dacă lucra pentru Noa, avea s-o urmărească. Sau dacă voia să se răzbune.

Imaginează-ţi acum că eşti într-un film. În timp ce mergi, umbrele se perindă pe faţa ta. Sub haine încep să-ţi apară vânătăi, dar părul îţi stă perfect. Eşti plină de gadgeturi, fărâme subţiri de metal care execută sarcini tehnologice şi de asalt de neînchipuit. Porţi asupra ta otrăvuri şi antidoturi.

Tu eşti miezul poveştii. Tu, nimeni altcineva. Ai acea poveste interesantă a originilor, acea educaţie neobişnuită. Acum eşti nemiloasă, sclipitoare, eşti practic neînfricată. Drumul ţi-e presărat de cadavre, pentru că faci tot ce e necesar ca să rămâi în viaţă – dar pentru tine asta e ceva firesc.

Arăţi superb în lumina ce vine dinspre ferestrele barului mexican. După o încăierare, ţi se aprind obrajii. A, da, şi hainele tale sunt atât de atrăgătoare.

Da, e adevărat că eşti penal de violentă. Brutală, chiar. Dar asta e slujba ta şi eşti unică în ceea ce faci, iar asta e sexy.

Jule văzuse filme cu nemiluita. Ştia că se întâmplă rar ca femeile să fie în centrul unor asemenea poveşti. În schimb, erau nişte bunăciuni, accesorii ale bărbaţilor, victime sau subiecte ale unor obsesii. De cele mai multe ori, existau ca să-l ajute pe marele erou alb şi hetero în grozava lui călătorie epopeică. Atunci când chiar exista o eroină, avea o însemnătate oarecare, o îmbrăcăminte sumară şi o dantură îngrijită.

Jule ştia că nu arată ca acele femei. Niciodată nu avea să arate ca ele. Dar însemna tot ceea ce erau acei eroi şi, în anumite privinţe, chiar mai mult.

Era conştientă şi de asta.

A ajuns la al treilea bar din Cabo şi s-a furişat înăuntru. Era mobilat cu mese de picnic, iar pe pereţi avea peşti împăiaţi. Majoritatea clienţilor erau americani care se făceau muci după o zi de pescuit sportiv. Jule s-a grăbit să ajungă în spate, a aruncat o privire peste umăr şi s-a dus în toaleta bărbaţilor.

Era goală. S-a furişat într-o cabină. Donovan nu avea s-o caute niciodată aici.

Capacul toaletei era ud şi galben. Jule şi-a răscolit bagajul până când a găsit o perucă neagră – un bob atrăgător cu breton. Şi-a pus peruca, şi-a şters rujul, a aplicat un gloss închis la culoare şi şi-a pudrat nasul. Peste tricoul alb a îmbrăcat un cardigan negru cu nasturi.

Un tip a intrat în toaletă şi a folosit pisoarul. Jule a rămas nemişcată, bucuroasă că poartă blugi şi ghete butucănoase şi negre. În partea de jos a cabinei ar fi fost vizibile doar picioarele şi partea de jos a geamantanului.

În toaletă a mai intrat un tip care a folosit cabina de lângă ea. Ea s-a uitat la pantofii lui.

Era Donovan.

Aceia erau saboţii lui albi şi murdari. Aceia erau pantalonii lui ca de infirmier de la Playa Grande. Jule îşi simţea sângele pulsând în urechi.

Şi-a ridicat cu grijă geamantanul de pe podea şi l-a ţinut în aşa fel încât să nu-l poată vedea. A rămas nemişcată.

Donovan a tras apa şi Jule l-a auzit târşâindu-şi picioarele până la chiuvetă. A deschis robinetul.

A mai intrat un tip.

— Pot să-ţi împrumut telefonul? întrebă Donovan în engleză. Doar pentru un scurt apel.

— Te-a bătut cineva, omule?

Tipul celălalt avea un accent american, californian.

— Arăţi de parcă ai fi păţit-o.

— Sunt în regulă, spuse Donovan. Doar că am nevoie de un telefon.

— Nu pot să sun de aici, doar să trimit mesaje, spuse tipul. Trebuie să mă întorc la prietenii mei.

— Nu am de gând să ţi-l fur, spuse Donovan. Doar că vreau să...

— Am spus nu, bine? Dar sper să te descurci, amice.

Tipul celălalt a plecat fără să se spele pe mâini.

Oare Donovan voia telefonul pentru că nu avea chei la maşină şi voia să ajungă undeva? Sau pentru că voia s-o sune pe Noa?

Respira greoi, ca un om suferind. Nu a mai dat drumul la apă.

Într-un final, a plecat.

Jule a pus geamantanul jos. Şi-a scuturat mâinile ca să-şi pună sângele în mişcare şi şi-a întins mâinile la spate. Şi-a numărat banii, atât peso, cât şi dolari, rămânând în continuare în cabină. Şi-a aranjat peruca în oglindă.

Când s-a convins că Donovan a plecat, Jule a ieşit sigură pe sine din toaleta bărbaţilor, ce mare scofală, şi s-a

îndreptat spre stradă. Afară şi-a făcut loc prin mulţimea de petrecăreţi până la un colţ de stradă unde i-a surâs norocul. Lângă ea a oprit un taxi. A sărit în maşină şi a cerut să fie dusă la Grand Solmar, staţiunea de lângă Playa Grande.

La Grand Solmar a găsit cu uşurinţă alt taxi. L-a rugat pe şofer să o ducă în oraş, la un hotel ieftin, cu un patron din partea locului. Acesta a dus-o la Cabo Inn.

A fost o dezamăgire. Pereţi grosolani, zugrăveală murdară, mobilă din plastic, flori de plastic pe tejghea. Jule s-a cazat sub un nume fals şi l-a plătit pe recepţioner cu peso. El nu i-a cerut un act de identitate.

Sus în cameră, a folosit micul filtru de cafea ca să-şi prepare o cafea decafeinizată. A adăugat trei cuburi de zahăr. S-a aşezat pe marginea patului.

Chiar trebuia să fugă?

Nu.

Da.

Nu.

Nimeni nu ştia unde se află. Nimeni de pe lumea asta. Constatarea ar fi trebuit s-o facă fericită. Până la urmă voise să dispară.

Dar îi era teamă.

Îi era dor de Paolo. Îi era dor de Imogen.

Îşi dorea să şteargă tot ce se întâmplase.

Jule simţea că, dacă ar putea să se întoarcă în timp, ar fi o persoană mai bună. Sau o persoană diferită. Ar fi mai mult ea însăşi. Sau poate mai puţin. Nu putea să spună care dintre cele două variante, pentru că nu mai ştia ce formă are propriul ei sine sau dacă Jule nu mai există deloc, ci doar o serie de euri pe care le afişa în diferite situaţii.

Oare toţi oamenii sunt aşa, nu au un sine adevărat?

Sau doar Jule e aşa?

Nu ştia dacă e în stare să-şi îndrăgească inima schilodită şi ciudată. Voia să existe cineva care să facă asta în locul ei, să se uite cum bate în spatele coastelor şi să spună: îţi văd adevăratul sine. E acolo, e o comoară rară şi de preţ. Te iubesc.

Cât de naşpa şi de stupid era să fii schilodită şi ciudată, să nu ai o formă anume, să nu ai un sine atunci când viaţa se întinde în faţa ta. Jule avea multe talente neobişnuite. Era harnică şi avea al naibii de multe de oferit. Era conştientă de toate aceste lucruri.

Şi atunci de ce se simţea în acelaşi timp lipsită de valoare?

Voia s-o sune pe Imogen. Tânjea să audă râsul gros al lui Immie şi frazele ei rostite fără oprire, incapabilă să ţină un secret. Ar fi vrut să-i spună lui Imogen sunt speriată. Iar Immie i-ar răspunde: dar tu eşti curajoasă, Jule. Eşti cea mai curajoasă fiinţă pe care o cunosc.

Îşi dorea să vină Paolo şi s-o cuprindă în braţe şi să-i spună, aşa cum îi spusese odată, că e o fată pe cinste.

Voia să fie cineva acolo cu ea, care să o iubească necondiţionat, cineva care să-i ierte orice. Sau şi mai bine, cineva care deja o cunoaşte şi o iubeşte aşa cum e.

Nici Immie, nici Paolo nu erau capabili de aşa ceva.

Cu toate astea, Jule şi-a adus aminte de atingerea buzelor lui Paolo şi de mirosul de iasomie al parfumului lui Immie.

Purtând peruca neagră, Jule a coborât la biroul hotelului Cabo Inn. Şi-a elaborat strategia. Biroul era închis la această oră, dar i-a dat bacşiş recepţionerului să-l deschidă. Şi-a făcut rezervare pe calculator pentru un zbor din San José del Cabo în Los Angeles, pentru a doua zi dimineaţa. Şi-a folosit numele real şi a plătit cu cardul de credit de uz curent, acelaşi pe care-l folosise şi în staţiunea La Playa Grande.

Apoi l-a întrebat pe recepţioner de unde ar putea să cumpere cu bani gheaţă o maşină. El i-a spus că ştie un dealer care avea afacerea într-o curte, dispus să vândă ceva în schimbul unor dolari americani. I-a scris o adresă – pe Ortiz, dincolo de Ejido, i-a spus.

Noa urmărea plăţile făcute cu cardul. Probabil că a făcut-o, altfel nu ar fi găsit-o pe Jule niciodată. Acum detectivul avea să observe noua tranzacţie şi să se ducă la Los Angeles. Jule avea să cumpere cu bani gheaţă o maşină şi se va îndrepta spre Cancún. De la Cancún, avea să ajungă într-un final pe Insula Culebra din Puerto Rico, unde se găseau o groază de americani care nu-şi arătau niciodată nimănui paşapoartele.

I-a mulţumit recepţionerului pentru informaţiile despre dealerul de maşini.

— Nu veţi reţine această conversaţie, nu-i aşa? spuse ea, împingând pe tejghea încă o bancnotă de douăzeci.

— Aş putea, spuse el.

— Nu, nu o veţi face.

I-a mai dat cincizeci.

— Nu ne-am întâlnit niciodată.

A dormit prost. Chiar mai prost decât de obicei. Visa că se îneacă într-o mare caldă, turcoaz; visa pisici vagaboande care i se plimbau pe trup în timp ce dormea; visa că e strangulată de un şarpe. Jule s-a trezit ţipând.

A băut apă. A făcut un duş rece.

A adormit şi s-a trezit din nou ţipând.

La cinci dimineaţa s-a dus cu paşi împleticiţi la baie, şi-a stropit faţa cu apă şi şi-a făcut ochii cu dermatograful. De ce nu? Îi plăcea machiajul. Avea timp. Un strat de cremă anticearcăn şi de pudră la care a adăugat un fard fumuriu pe pleoape, apoi rimel, un ruj aproape negru şi un strat de gloss.

Şi-a dat părul cu gel şi s-a îmbrăcat. Blugi negri, aceleaşi ghete şi un tricou închis la culoare. Haine prea călduroase pentru canicula mexicană, dar practice. Şi-a făcut bagajul, a băut o sticlă de apă şi a ieşit pe uşă.

*

Noa stătea pe hol, cu spatele sprijinit de perete, ţinând în mâini o cană aburindă cu cafea.

Aştepta.

17

Sfârşitul lui aprilie 2017
Londra

Cu şapte săptămâni mai devreme, la sfârşitul lui aprilie, Jule se trezise într-un hostel de la periferia Londrei. În fiecare cameră existau opt paturi suprapuse: saltele subţiri, acoperite cu cearşafuri standard, albe. Deasupra lor erau puşi sacii de dormit. Rucsacurile erau sprijinite de perete. Se simţea un uşor miros de transpiraţie şi de paciuli.

A adormit cu hainele cu care fusese la sală. Pe urmă a coborât din pat, şi-a legat şireturile şi a alergat doisprezece kilometri prin suburbii, pe lângă baruri şi măcelării care aveau încă obloanele trase în lumina începutului de zi. Când s-a întors a făcut abdomene, fandări, flotări şi genuflexiuni în camera comună de la hostel.

Jule era deja la duş înainte ca şi ceilalţi colegi de cameră să se trezească şi să înceapă să folosească apa fierbinte. Apoi s-a suit iarăşi în patul ei de sus şi a desfăcut un baton proteic cu ciocolată.

Camera era în continuare cufundată în întuneric. A deschis Prietenul nostru comun şi a citit la lumina

telefonului. Era un roman victorian gros, despre un orfan. Scris de Charles Dickens. I-l dăduse prietena ei, Imogen.

Imogen Sokoloff era cea mai bună prietenă pe care o avusese Jule vreodată. Cărţile ei preferate aveau întotdeauna ca subiect orfanii. Immie era şi ea orfană, se născuse în Minnesota dintr-o mamă adolescentă, care a murit pe când Immie avea doi ani. Apoi a fost adoptată de un cuplu care trăia într-un apartament de lux din New York, în Upper East Side.

Pe vremea aceea, Patti şi Gâl Sokoloff se apropiau de vârsta de patruzeci de ani. Nu puteau avea copii, iar activitatea lui Gâl în domeniul juridic includea deja de multă vreme munca voluntară în sprijinul copiilor din sistemul de protecţie a minorilor. El credea în adopţie. Aşa că, după câţiva ani în care au stat pe lista de aşteptare pentru un nou-născut, familia Sokoloff s-a declarat deschisă pentru adoptarea unui copil mai mare.

S-au îndrăgostit de braţele durdulii şi de nasul pistruiat al acestei copile aparte în vârstă de doi ani. Au adoptat-o, au rebotezat-o Imogen şi i-au exilat vechiul nume într-un dulap cu fâşiere. A fost fotografiată şi gâdilată. Patti i-a gătit macaroane cu brânză şi unt. Când micuţa Imogen avea cinci ani, cei doi Sokoloff au înscris-o la şcoala Greenbriar, o instituţie privată din Manhattan. Acolo, purta o uniformă verde cu alb şi învăţa franceză. În weekenduri, micuţa Immie se juca cu lego, făcea prăjituri şi se ducea la Muzeul American de Istorie Naturală, unde cel mai mult îi plăceau scheletele de reptilă. Participa la toate sărbătorile evreieşti, iar când a crescut, a avut parte de o ceremonie neoficială Bar Mitzvah în pădurile din nordul statului.

Ceremonia de Bar Mitzvah s-a complicat. Mama lui Patti şi părinţii lui Gâl nu o considerau evreică pe Imogen, pentru că nici mama ei biologică nu fusese. Toţi cereau cu insistenţă un proces formal de convertire care ar fi amânat

ceremonia timp de un an, însă Patti a părăsit sinagoga familiei şi s-a alăturat unei comunităţi de evrei laici care iniţiau ceremonii într-un refugiu spiritual de la munte.

Astfel, la vârsta de treisprezece ani, Imogen Sokoloff a devenit mai conştientă ca niciodată de condiţia ei de orfană şi a început să citească poveştile care urmau să devină o piatră de hotar pentru viaţa ei interioară. Mai întâi s-a aplecat asupra cărţilor despre orfani pe care a fost nevoită să le citească la şcoală. Erau foarte multe cărţi pe tema asta. „Îmi plăceau hainele, budincile şi trăsurile trase de cai”, îi spusese Immie lui Jule.

În iunie, cele două au locuit împreună într-o casă închiriată de Immie pe insula Martha’s Vineyard. În acea zi, au mers cu maşina până la taraba unei ferme, unde îţi puteai alege florile pe care voiai să le cumperi.

Îmi plăceau Heidi şi Dumnezeu ştie ce alte tâmpenii, îi spusese Immie lui Jule.

Stătea aplecată deasupra unei tufe de dalii cu o foarfecă în mână.

— Dar mai târziu, toate aceste cărţi mă făceau să vomit. Eroinele erau tot timpul al dracului de vesele. Erau modele de autosacrificiu feminin. Ca de exemplu: „Mor de foame! Poftim, mănâncă singura chiflă pe care o am!” „Nu pot să merg, sunt paralizată, dar reuşesc totuşi să văd partea frumoasă a vieţii, sunt fericită, fericită!” Dă-mi voie să-ţi spun, Mica Prinţesă şi Pollyanna îţi livrează un pachet de minciuni cam nasoale. Odată ce m-am prins de asta, am cam terminat-o cu ele.

Cu buchetul gata, Immie s-a căţărat pe gardul de lemn ca să stea pe el. Jule continua să culeagă flori.

— În liceu am citit Jane Eyre, Bâlciul deşertăciunilor, Marile speranţe et caetera, continuă Immie. Ăştia sunt orfanii nervoşi, de exemplu.

— Cărţile pe care mi le-ai dat, spuse Jule, înţelegând despre ce e vorba.

— Mda. Gen, în Bâlciul deşertăciunilor, Becky Sharp e o maşină uriaşă de fabricat ambiţii. Nu s-ar da în lături de la nimic. Jane Eyre are accese de furie, se aruncă la podea. Pip din Marile speranţe e dezamăgit şi ahtiat după bani. Toţi vor o viaţă mai bună şi fac tot posibilul să reuşească, şi toţi sunt compromişi din punct de vedere moral. Iar asta îi face interesanţi.

— Deja îmi place de ei, spuse Jule.

*

Immie intrase la colegiul Vassar datorită eseului convingător pe care-l scrisese despre aceste personaje. A recunoscut că, în afară de asta, nu prea o interesa şcoala. Nu-i plăcea când oamenii îi spuneau ce să facă. Când profesorii i-au dat ca temă să-i citească pe vechii greci, ea nu a făcut-o. Când prietena ei Brooke i-a spus s-o citească pe Suzanne Collins, nu a citit-o nici pe aceasta. Iar când mama ei i-a spus să se concentreze mai mult pe învăţătură, Immie a renunţat la şcoală.

Bineînţeles că nu presiunea a fost singurul motiv pentru care Immie a plecat de la Vassar. Situaţia era extrem de încurcată. Dar firea dominatoare a lui Patti Sokoloff a fost cu siguranţă un factor.

— Mama mea crede în visul american, spuse Imogen. Şi vrea ca şi eu să cred. Părinţii ei s-au născut în Belarus. Au pus botul imediat. Ştii, ideea că aici, în Statele Unite, oricine poate să ajungă în vârf. Nu contează de unde începi, într-o zi poţi să ajungi să conduci ţara, să te îmbogăţeşti, să fii proprietarul unei vile. Corect?

Această conversaţie a avut loc ceva mai târziu, în timpul verii petrecute la Martha’s Vineyard. Jule şi Immie erau pe

plaja Moshup. Stăteau pe o pătură mare din bumbac, întinsă pe jos.

— E un vis frumos, spuse Jule, aruncându-şi un chips în gură.

— Şi familia tatălui meu a crezut în el, a continuat Immie. Bunicii lui proveneau din Polonia şi trăiau în locuinţe sociale. Apoi bunicului i-a mers bine şi a devenit proprietarul unui magazin de delicatese. Tatăl meu ar fi trebuit să avanseze şi mai mult, să fie primul din familie care urmează facultatea, aşa că a făcut întocmai. A devenit avocatul ăsta important, gen. Părinţii lui erau atât de mândri de el. Lor li se părea simplu. Lasă vechea ţară în urmă şi reinventează-ţi viaţa. Şi dacă totuşi nu reuşeai să duci până la capăt visul american, atunci aveau s-o facă urmaşii tăi.

Lui Jule îi plăcea s-o asculte pe Immie. Nu întâlnise niciodată pe cineva care să vorbească atât de liber. Dialogul lui Immie era dezlânat, dar în acelaşi timp de o neabătută curiozitate şi profunzime. Nu părea să se cenzureze sau să-şi elaboreze frazele. Doar vorbea într-un flux care o făcea să pară când întrebătoare, când dornică să fie auzită.

— Pământul tuturor posibilităţilor, a spus Jule, doar ca să vadă în ce direcţie se va îndrepta discursul lui Immie.

— Ei asta cred, dar eu nu consider că e chiar aşa, răspunse Immie. De exemplu, îţi dai seama după ce te uiţi jumătate de oră la ştiri că pentru oamenii albi există mai multe posibilităţi. Şi pentru cei care vorbesc engleza.

— Şi pentru oamenii cu accentul tău.

— De pe Coasta de Est? spuse Immie. Mda, cred că da. Şi pentru oamenii fără dizabilităţi. A, şi pentru bărbaţi! Pentru bărbaţi, bărbaţi, bărbaţi! Bărbaţii continuă să se comporte ca şi cum Statele Unite ar fi o mare cofetărie şi toate prăjiturile ar fi pentru ei. Nu crezi?

— N-o să-i las să-mi ia prăjitura, spuse Jule. Asta e afurisita mea de prăjitură şi am s-o mănânc.

— Da. Îţi aperi prăjitura, spuse Immie. Şi primeşti prăjitură de ciocolată cu glazură de ciocolată, în cinci straturi, gen. Dar în ce mă priveşte, şi aici e aici – n-ai decât să-mi zici că-s proastă, dar eu nu vreau prăjitură. Poate că nici nu mi-e foame. Încerc doar să fiu. Să exist şi să mă bucur de ceea ce e chiar sub nasul meu. Ştiu că ăsta e un lux şi probabil sunt o nenorocită până şi pentru că-mi permit acest lux, dar mă gândesc şi că încerc să apreciez asta, oameni buni! Daţi-mi voie să fiu recunoscătoare că mă aflu pe această plajă şi să nu fiu nevoită să mă simt ca şi cum ar trebui să mă lupt mereu.

— Cred că te înşeli în legătură cu visul american, spuse Jule.

— Nu, nu mă înşel. De ce?

— Visul american este să fii un erou de acţiune.

— Serios?

— Americanilor le place să lupte în războaie, spuse Jule. Vrem să schimbăm legile sau să le încălcăm. Ne plac justiţiarii. Suntem înnebuniţi după ei, nu-i aşa? Supereroii şi filmele din seria Taken şi toate alea. Suntem obsedaţi să o pornim spre vest şi să înşfăcăm pământul de la cei cărora le aparţinuse până atunci. Să-i măcelărim pe aşa-zişii răufăcători şi să luptăm împotriva sistemului. Ăsta e visul american.

— Spune-i asta maică-mii, spuse Immie. Îi spui: Bună! Immie vrea să devină mai degrabă o justiţiară decât mare femeie de afaceri şi vezi ce se întâmplă.

— Voi purta o discuţie cu ea.

— Bun. Asta va rezolva totul.

Immie a chicotit şi s-a rostogolit pe pătura de plajă. Şi-a scos ochelarii de soare.

Are nişte idei despre mine care nu se potrivesc nicicum. Gen, când eram puştoaică, ar fi contat enorm pentru mine să am câţiva prieteni care să fie şi ei adoptaţi, astfel încât să nu mă simt singură sau diferită, sau mai ştiu eu ce, dar pe vremea aia ea repeta încontinuu: Immie e în regulă, nu are nevoie de asta, suntem precum celelalte familii! Apoi, cinci sute de ani mai târziu, în clasa a noua, a citit un articol de revistă despre copii adoptaţi şi a decis că trebuie să mă împrietenesc cu fata asta, Jolie, o fată care tocmai se înscrisese la Greenbriar.

Jule şi-a adus aminte. Fata de la aniversarea zilei de naştere şi de la Teatrul de Balet American.

— Mama mea a visat că noi două o să fim superprietene, iar eu am încercat, dar fata aia nu mă plăcea absolut deloc, continuă Immie. Avea părul albastru. Maxim de cool. M-a tachinat în legătură cu chestia asta pe care o am faţă de pisicile vagaboande şi pentru că citeam Heidi, şi a făcut mişto de muzica mea preferată. Dar mama mea continua s-o sune pe mama ei, iar mama ei continua s-o sune pe mama mea, făcând planuri pentru amândouă. Şi-au imaginat toată legătura asta care ar fi trebuit să existe între noi pentru că eram copii adoptaţi, dar care n-a existat niciodată.

Imogen a suspinat.

— Era pur şi simplu trist. Dar apoi s-a mutat la Chicago şi mama a renunţat la idee.

— Acum mă ai pe mine, spuse Jule.

Immie s-a întins să-i atingă ceafa lui Jule.

— Acum te am pe tine, iar asta mă face să fiu mult mai puţin nebună.

— E bine să fii mai puţin nebună.

Immie a deschis lada frigorifică şi a găsit două sticle de ceai cu gheaţă făcut în casă. Lua întotdeauna cu ea

băuturi pe plajă. Lui Jule nu-i plăceau feliile de lămâie care pluteau în el, dar a băut oricum.

— Arăţi bine cu părul tuns scurt, spuse Immie, atingând din nou ceafa lui Jule.

*

În timpul vacanţei de iarnă din primul an petrecut la Vassar, Imogen a cercetat dulapul cu dosare al lui Gâl Sokoloff, în căutarea documentelor ei de adopţie. Nu i-a luat mult să le găsească.

— Cred că mă aşteptam ca documentele astea să-mi ofere o revelaţie în privinţa identităţii mele. Ca şi cum învăţarea unor nume ar putea să explice de ce în timpul facultăţii m-am simţit atât de nefericită ori pedepsită într-un fel în care nu am fost niciodată. Dar nici vorbă de aşa ceva.

În ziua aceea, Immie şi Jule merseseră cu maşina în Menemsha, un sat pescăresc situat nu departe de casa din Vineyard a lui Immie. Ieşiseră pe un ponton de piatră care se întindea în mare. Deasupra lor se roteau pescăruşi. La picioarele lor lipăia apa. Aveau aceeaşi înălţime şi, în timp ce stăteau pe stânci, picioarele lor bronzate străluceau de la loţiunea de plajă.

— Mda, a fost un mare rahat, spuse Imogen. Nu apărea niciun tată în dosar.

— Care era numele pe care ţi l-au dat la naştere?

Immie a roşit şi şi-a tras gluga peste faţă pentru o clipă. Avea gropiţe adânci în obraji şi dinţi regulaţi. Părul ei oxigenat, aranjat într-o tunsoare pixie, lăsa să i se vadă urechile micuţe, dintre care una avea trei găuri. Sprâncenele ei pensate erau două linii subţiri.

— Nu vreau să-ţi spun, îi răspunse lui Jule de dincolo de materialul textil. Acum mă ascund în glugă.

— Te rog. Tu ai început povestea.

— Dacă îţi spun, n-ai voie să râzi.

Immie a ridicat gluga şi a privit-o pe Jule.

— Forrest a râs şi m-am supărat. Timp de două zile am ţinut supărarea, până când mi-a adus ciocolate cu cremă de lămâie.

Forrest era iubitul lui Immie. Locuia împreună cu ele în casa din Martha’s Vineyard.

— Forrest ar trebui să înveţe să se poarte, spuse Jule.

Nu s-a gândit. Pur şi simplu a pufnit în râs. După aceea i-a părut super rău.

După ce îl critica, Immie îl apăra mereu pe Forrest.

— Spune-mi te rog ce nume ţi-au dat la naştere, spuse Jule. N-o să râd.

— Promiţi?

— Promit.

Immie i-a şoptit la ureche lui Jule.

— Melody, şi p’ormă Bacon. Melody Bacon.

— Aveai şi un al doilea nume? întrebă Jule.

— Nu.

Jule n-a râs, nici măcar n-a zâmbit. A cuprins-o pe Immie cu braţele. Au privit amândouă spre mare.

— Simţi că eşti o Melody?

— Nu. Immie era îngândurată. Dar nici ca o Imogen nu mă simt.

Urmăreau o pereche de pescăruşi care tocmai aterizaseră pe o stâncă din apropiere.

— De ce-a murit mama ta? întrebă Jule până la urmă. Ai găsit ceva despre asta în dosar?

— Mi-am cam dat seama cum stă treaba înainte să-l citesc, dar da. A murit de la supradoză de metadonă.

Jule s-a gândit la asta. Şi-a închipuit-o pe prietena ei pe când era un bebeluş cu scutece ude, mergând de-a buşilea

peste aşternuturi murdare, în timp ce mama ei zăcea învelită sub ele, drogată şi nepăsătoare. Sau moartă.

— Am două urme pe braţul drept, spuse Immie. Le aveam deja când am venit să locuiesc la New York. Din câte ştiu, le-am avut dintotdeauna. Nu mi-a trecut niciodată prin cap să întreb, dar asistenta de la Vassar mi-a spus că sunt arsuri. Ca acelea făcute cu ţigara.

Jule nu ştia ce să spună. Voia să îndrepte lucrurile pentru micuţa Immie, însă Patti şi Gâl Sokoloff făcuseră deja asta cu mult timp în urmă.

— Şi părinţii mei sunt morţi, spuse ea într-un final. Era prima oară când o spunea cu voce tare, cu toate că Immie ştia deja că fusese crescută de o mătuşă.

— Mă gândeam eu, spuse Immie. Dar m-am mai gândit şi că nu vrei să vorbeşti despre asta.

— Nu vreau, spuse Jule. Cel puţin deocamdată. S-a aplecat în faţă, dezlipindu-se de Imogen. Încă nu ştiu ce anume să povestesc despre asta. Nu are...

Cuvintele n-o ajutau. Nu putea să divagheze aşa cum o făcea Immie, ca să ajungă singură la o concluzie.

— Nu are încă nicio noimă.

Era adevărat. Pe atunci, Jule abia începuse să construiască povestea originii pe care avea să se bazeze mai târziu, iar altceva nu putea, nu avea cum să povestească.

— În regulă, spuse Imogen.

Şi-a băgat mâna în rucsac şi a scos un baton mare de ciocolată cu lapte. L-a desfăcut pe jumătate din ambalaj şi a rupt o bucată pentru Jule şi o bucată pentru ea. Jule s-a sprijinit cu spatele de stâncă şi a lăsat ciocolata să i se topească în gură şi soarele să-i încălzească faţa. Immie a gonit pescăruşii puşi pe cerşit, certându-i.

Jule a simţit atunci că o cunoaşte pe Imogen pe de-a-ntregul. Nu exista nimic nedesluşit între ele şi aşa avea să fie mereu.

Acum, în camera de hostel, Jule a pus deoparte Prietenul nostru comun. La începutul poveştii apărea un cadavru în Tamisa. Nu-i plăcea să citească despre asta – descrierea unui mort umflat de ape. Zilele lui Jule erau acum lungi, de când se răspândise vestea că Imogen Sokoloff se sinucisese în acelaşi râu, umplându-şi buzunarele cu pietre şi sărind de pe podul Westminster, după ce lăsase un bileţel de sinucigaş în coşul de pâine.

Jule se gândea în fiecare zi la Immie. În fiecare ceas. Îşi amintea cum îşi acoperea Immie faţa cu mâinile sau cu gluga atunci când se simţea vulnerabilă. Sunetul cântat al vocii ei. Imogen îşi rotea inelele pe degete. Avea acele două arsuri de ţigară pe braţ şi o cicatrice pe una dintre mâini, de la o tavă încinsă de negrese cu cremă de brânză. Mărunţea ceapa cu mişcări iuţi şi decise, folosind un cuţit greu, supradimensionat, ceva ce-a învăţat dintr-un clip video despre gătit. Mirosea a iasomie şi uneori a cafea cu frişcă şi zahăr. Îşi dădea părul cu un spray care mirosea a lămâie.

Imogen Sokoloff era genul de fată despre care profesorii erau de părere că niciodată nu-şi folosea întregul potenţial. Genul de fată care nu dădea doi bani pe învăţat şi care totuşi îşi umplea cărţile preferate cu post-it-uri. Immie a refuzat să lupte pentru măreţie sau să facă eforturi pentru a-şi însuşi definiţia altor oameni referitoare la succes. S-a luptat să se elibereze din braţele bărbaţilor care voiau s-o domine şi de femeile care voiau atenţia ei exclusivă. A refuzat, din nou şi din nou, să se dedice unei singure persoane, preferând în schimb să-şi creeze un cămin pe care l-a definit potrivit condiţiilor impuse de ea,

un cămin în care să fie stăpână. A acceptat banii părinţilor ei, însă nu şi dorinţa lor de a-i controla identitatea şi a profitat de norocul ei pentru a se reinventa, pentru a-şi găsi un alt stil de viaţă. Era un tip special de curaj, unul care era adesea luat drept egoism sau lene. Era genul de fată despre care ai putea crede că nu este nimic mai mult decât o blondă de la o şcoală privată, dar ai fi greşit foarte mult dacă nu ai fi privit lucrurile mai în profunzime.

*

Astăzi, când hostelul s-a trezit şi excursioniştii au început să se îndrepte cu paşi nesiguri spre baie, Jule a ieşit. Şi-a petrecut ziua aşa cum o făcea adesea, concentrându-se pe autoperfecţionare. S-a plimbat câteva ore pe coridoarele din British Museum, învăţând numele tablourilor şi bând mai multe sticle mici de cola fără zahăr. A petrecut o oră într-o librărie şi a memorat o hartă a Mexicului, apoi a învăţat pe de rost un capitol din cartea Managementul bogăţiei: opt principii de bază.

Voia să-l sune pe Paolo, dar nu putea.

Nu avea de gând să răspundă la alte apeluri cu excepţia celui pe care îl aştepta.

Telefonul a sunat când Jule a ieşit de la metrou, în apropierea hostelului. Era Patti Sokoloff. Jule a observat numărul şi şi-a folosit accentul american standard.

Din câte se părea, Patti era la Londra.

Jule nu se aştepta la asta.

Putea să se întâlnească Jule mâine la prânz cu ea, la Ivy?

Desigur. Jule i-a spus cât de surprinsă era să primească veşti de la Patti. Discutaseră de câteva ori, imediat după moartea lui Immie, când Jule vorbise cu ofiţerii de poliţie şi expediase obiecte din apartamentul londonez al lui Immie, în timp ce Patti avea grijă de Gâl la New York, dar toate

acele conversaţii dificile luaseră sfârşit în urmă cu câteva săptămâni.

De obicei, Patti era o femeie vorbăreaţă şi activă, dar astăzi părea lipsită de energie, iar în vocea ei nu se regăsea obişnuitul entuziasm.

— Ar trebui să-ţi spun, zise ea, că l-am pierdut pe Gâl.

A fost un şoc. Jule s-a gândit la faţa umflată şi cenuşie a lui Gâl Sokoloff şi la căţeluşii amuzanţi pe care-i iubea atât de mult. Îi plăcuse foarte mult. Nu ştiuse că a murit.

Patti i-a explicat că Gâl murise cu două săptămâni în urmă din cauza unei insuficienţe cardiace. În ciuda acelor ani în care fusese nevoit să facă dializă, până la urmă tot inima l-a omorât. Sau poate din cauză că Immie s-a sinucis nu mai voia să-şi continue viaţa, spuse Patti.

Au vorbit o vreme despre boala lui Gâl şi despre ce om minunat a fost şi despre Immie. Patti a spus cât de mult îi ajutase Jule, ocupându-se de lucruri la Londra când soţii Sokoloff nu putuseră să părăsească New Yorkul.

— Ştiu că pare ciudat ca eu să călătoresc, spuse Patti, dar după toţi aceşti ani în care am avut grijă de Gâl, nu suport să stau singură în apartament. E plin de lucrurile lui şi de ale lui Immie. Aveam de gând să...

I-a pierit vocea şi, când a început din nou să vorbească, suna forţat şi vioi.

— În fine, prietena mea Rebecca locuieşte la Hampshire şi mi-a oferit cabana ei de oaspeţi pentru odihnă şi refacere. Mi-a spus că trebuie neapărat să mă duc. Aşa-s unii prieteni. Nu mai vorbisem cu Rebecca de ani de zile, dar în clipa în care m-a sunat – după ce auzise despre Immie şi Gâl – am reînnodat imediat relaţia. Fără bârfe. Doar sinceritate. Am fost colege la Greenbriar. Prietenii din timpul şcolii au amintirile astea, întâmplările astea comune care îi leagă, cred. Uită-te la tine şi la Immie. V-aţi reîmprietenit cât ai zice peşte după ce aţi fost separate.

— Îmi pare foarte, foarte rău pentru Gâl, spuse Jule.

Era sută la sută sinceră.

— A fost bolnav o veşnicie. Atâtea medicamente.

Patti a făcut o pauză, iar când a continuat, vocea ei părea sugrumată.

— Cred că, după ce i s-a întâmplat lui Immie, nu a mai avut puterea să lupte. El şi Immie erau febleţea mea.

Apoi a vorbit din nou cu o vioiciune forţată.

— Şi acum, să mă întorc la motivul pentru care am sunat. Vii la prânz, da?

— Am spus că o să vin. Desigur.

— La Ivy, mâine la unu. Vreau să-ţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine şi pentru Gâl după moartea lui Immie. Şi am chiar şi o surpriză pentru tine, spuse Patti. Ceva ce-ar putea să ne înveselească pe amândouă, de fapt. Aşa că nu întârzia.

Când conversaţia a luat sfârşit, Jule a strâns pentru o vreme telefonul la piept.

Restaurantul Ivy se integra perfect în colţul său îngust din Londra. Părea adaptat pentru parcela de pământ pe care o ocupa. Înăuntru, pereţii erau decoraţi cu portrete şi vitralii. Mirosea a bani: friptură de miel şi flori de seră. Jule purta rochie şi balerini. Îşi completase machiajul de studentă la colegiu cu ruj roşu.

A găsit-o pe Patti aşezată la masă, bând apă dintr-un pahar pentru vin. Când Jule o văzuse ultima oară, în urmă cu unsprezece luni, mama lui Immie era o femeie atrăgătoare. Un medic dermatolog, în jur de cincizeci şi cinci de ani, în formă, cu excepţia abdomenului. Pielea ei avea o strălucire umedă, rozalie, iar părul ei fusese lung, vopsit în castaniu-închis şi ondulat cu placa în bucle largi. Acum părul îi era cenuşiu la rădăcini, tuns bob. Fără ruj, buzele ei păreau umflate şi masculine. Purta, aşa cum o fac femeile din Upper East Side, pantaloni negri strâmţi şi

un cardigan lung de caşmir – însă în loc de pantofi cu toc, avea o pereche de adidaşi de un albastru intens. Jule aproape că nu a recunoscut-o. Patti rămase nemişcată şi zâmbitoare, în timp ce Jule traversa încăperea.

— Arăt altfel, ştiu.

— Nu-i adevărat, minţi Jule şi o pupă pe obraz.

— Nu mai rezist, spuse Patti. Toată dimineaţa petrecută în faţa oglinzii, încălţămintea incomodă. Machiajul.

Jule s-a aşezat.

— Obişnuiam să mă machiez pentru Gâl, continuă Patti. Şi pentru Immie, când era mică. Obişnuia să spună: „Mami, ondulează-ţi părul! Pune-ţi sclipici!” Acum nu mai are niciun sens. Mi-am luat liber de la serviciu. Într-o zi m-am gândit: nu trebuie să-mi bat capul. Am ieşit pe uşă fără să fac nimic şi a fost o eliberare aşa de mare, n-am cuvinte. Dar ştiu că pe oameni îi tulbură asta. Prietenii mei îşi fac griji. Dar eu mă gândesc că asta e. Am pierdut-o pe Imogen. L-am pierdut pe Gâl. Asta sunt eu, cea de acum.

Jule era nerăbdătoare să spună ce trebuie, dar nu ştia dacă să arate compasiune sau să distragă atenţia.

— Am citit o carte despre asta la facultate, spuse ea.

— Despre ce?

— Felul în care se prezintă sinele în viaţa de zi cu zi. Tipul ăsta, Goffman, era de părere că te comporţi în mod diferit în diferite situaţii. Personalitatea ta nu e statică. E vorba de adaptare.

— Vrei să spui că acum nu-mi joc propriul rol?

— Sau acum o faci altfel. Sinele are mai multe ipostaze.

Patti a luat meniul, apoi s-a întins peste masă şi i-a atins mâna lui Jule.

— Trebuie să te întorci la facultate, draga mea. Eşti deşteaptă.

— Mulţumesc.

Patti a privit-o pe Jule în ochi.

— Am o intuiţie foarte bună în privinţa oamenilor, să ştii, iar tu ai atât de mult potenţial. Eşti avidă să ştii cât mai multe şi ai spirit de aventură. Sper că ştii că ai putea să fii orice îţi doreşti.

A venit ospătarul şi a preluat o comandă pentru băuturi. Un altul a adus un coş cu pâine.

— Ţi-am adus inelele lui Imogen, spuse Jule după ce agitaţia luă sfârşit. Ar fi trebuit să le trimit mai devreme prin poştă, dar...

— Înţeleg, spuse Patti. Ţi-a fost greu să te desparţi de ele.

Jule a încuviinţat din cap. A întins peste masă un pachet de şerveţele. Patti a dezlipit banda adezivă. Înăuntru se găseau opt inele vechi, toate gravate sau modelate în formă de animale. Fuseseră colecţionate de Immie. Erau amuzante şi neobişnuite, minuţios lucrate, în stiluri diferite. Jule încă îl purta pe al nouălea. Îl primise cadou de la Immie. Era un şarpe de jad pe inelarul drept.

Patti începu să plângă încetişor în spatele şerveţelului.

Jule se uită la colecţie. Fiecare dintre aceste inele fusese, într-un moment sau altul, pe degetele delicate ale lui Immie. Cu pielea bronzată, Immie stătuse în acel magazin de bijuterii din Vineyard.

— Vreau să văd cel mai neobişnuit inel pe care-l aveţi de vânzare, îi spusese proprietarului.

Şi, mai târziu:

— Ăsta-i pentru tine.

Îi dăduse lui Jule inelul în formă de şarpe, şi Jule încă-l mai purta, cu toate că nu-l mai merita şi poate că nu-l meritase niciodată.

Jule s-a înecat, o senzaţie care a venit din adâncul stomacului şi a urcat în gâtlej.

— Îmi cer scuze.

S-a ridicat de la masă şi s-a împleticit spre baie. Restaurantul se rotea în jurul ei. Vederea i se îngusta. S-a agăţat de spătarul unui scaun gol ca să-şi redreseze echilibrul.

Avea să i se facă rău. Sau să leşine. Sau ambele. Aici, la Ivy, unde nu merita să fie, înconjurată de oamenii ăştia impecabili, o făcea de ruşine pe biata, biata mamă a unei prietene pe care nu o iubise cum trebuie sau pe care o iubise prea mult.

Jule a ajuns la toaletă şi s-a aplecat peste chiuvetă.

Continua să se înece. Icnea fără oprire.

S-a închis într-o cabină, sprijinindu-se de zid. Îi tremurau umerii. A încercat să vomite, dar nu a ieşit nimic.

A rămas acolo, tremurând şi încercând să respire, până când spasmul din gâtlej a încetat.

În faţa chiuvetei, şi-a şters faţa udă cu un prosop de hârtie. Şi-a şters ochii umflaţi cu apă rece, apăsându-i cu degetele ude.

Rujul roşu se afla în buzunarul rochiei. Jule şi-a pus un nou strat, asemenea unei armuri, şi s-a întors la Patti.

*

Când s-a întors la masă, Patti trecuse peste momentul de vulnerabilitate şi vorbea cu ospătarul.

— Pentru început aş dori sfeclă, îi spunea acestuia în timp ce Jule se aşeza. Şi apoi peşte-spadă, cred. E bun peştele-spadă? Da, bine.

Jule a comandat un hamburger şi salată verde.

După ce ospătarul a plecat, Patti şi-a cerut scuze.

— Îmi pare rău. Îmi pare foarte rău. Te simţi bine?

— Da.

— Trebuie să te previn, s-ar putea să plâng din nou. S-ar putea să se întâmple chiar pe stradă! Orice e posibil. Sunt predispusă în orice moment la asta.

Inelele şi pachetul de şerveţele de hârtie nu mai erau pe masă.

— Ascultă, Jule, spuse Patti. Mi-ai povestit cândva că părinţii tăi te-au dezamăgit. Îţi aduci aminte?

Jule nu-şi aducea aminte. Nu se mai gândea deloc la părinţii ei, nici măcar o clipă, în afară de momentele în care proiecta pentru sine originea ei eroică. Niciodată, dar niciodată nu se gândea la mătuşa ei.

Îi străfulgeră prin minte povestea originii: părinţii ei în curtea din faţă a unei căsuţe frumoase, aflată la capătul unei fundături, în acel orăşel din Alabama. Zăceau cu faţa în jos în băltoace de sânge negru, care se prelingea prin iarbă, luminaţi de un singur felinar stradal. Mama ei, împuşcată în cap. Tatăl ei, împuşcat în braţe, cu rănile încă sângerânde.

I se părea că povestea asta îi aduce alinare. Era frumoasă. Părinţii dăduseră dovadă de curaj. Fata avea să aibă parte de o educaţie aleasă, avea să devină extrem de puternică.

Dar ştia că nu e o poveste pe care să o poată împărtăşi cu Patti. În loc de asta, spuse cu blândeţe:

— Am spus eu asta?

— Da, şi când ai spus-o, m-am gândit că poate şi eu am dezamăgit-o pe Imogen. Când era mică, Gâl şi cu mine vorbeam foarte rar despre faptul că a fost adoptată. Nici de faţă cu ea, nici între patru ochi. Voiam să mă gândesc la Immie ca la copilaşul meu, ştii? Doar al meu şi al lui Gâl, al nimănui altcuiva. Şi îmi era greu să vorbesc despre asta pentru că mama ei biologică ajunsese dependentă de droguri şi nu se găsise niciun membru al familiei care să fi luat copilul. Mi-am spus că o protejez astfel de durere. Habar n-aveam cât de tare o dezamăgesc, până când...

Vocea lui Patti s-a frânt.

— Imogen te-a iubit, spuse Jule.

— Ceva o aducea într-o stare de disperare. Şi nu a venit să-mi ceară ajutorul.

— Nici la mine nu a venit.

— Ar fi trebuit să o cresc în aşa fel încât să fie deschisă faţă de oameni, să primească ajutor în caz de nevoie.

— Immie mi-a spus totul, zise Jule. Secretele, nesiguranţele ei, modul în care voia să-şi trăiască viaţa. Mi-a spus numele pe care l-a primit la naştere. Împărţeam aceleaşi haine şi ne citeam una alteia. Sincer, eram foarte apropiată de Immie când a murit şi cred că a fost a naibii de norocoasă să te aibă.

Ochii lui Patti s-au umplut de lacrimi şi i-a atins mâna lui Jule.

— Şi cu tine a fost norocoasă. Asta a fost părerea mea încă de când s-a apropiat de tine, în primul an petrecut la Greenbriar. Ştiu că te îndrăgea mai mult decât pe oricine altcineva din viaţa ei, Jule, pentru că... ei bine. De asta am vrut să ne întâlnim. Avocatul nostru mi-a spus că Immie ţi-a lăsat ţie banii ei.

Jule a simţit că ameţeşte. A lăsat furculiţa din mână.

Banii lui Immie. Milioane.

Asta însemna siguranţă şi putere. Însemna bilete de avion şi acces la maşini, dar mai presus de toate, însemna plata taxelor şcolare, mâncare în frigider, îngrijiri medicale. Însemna că nimeni nu putea s-o refuze. Nimeni nu mai putea s-o oprească şi nimeni n-o putea răni. Jule nu va mai avea nevoie niciodată de ajutorul altora.

— Nu mă pricep la finanţe, continuă Patti. Ar trebui, ştiu. Dar aveam încredere în Gâl şi eram bucuroasă că se ocupa el de toate astea. Finanţele mă plictisesc de moarte. Dar Immie se pricepea şi a lăsat în urmă un testament. Înainte să moară, i l-a trimis avocatului. Când a împlinit optsprezece ani, a primit o grămadă de bani de la tatăl ei şi de la mine. Până atunci, au fost ţinuţi într-un cont, iar

după ziua ei, Gâl s-a ocupat de documentele necesare transferului.

— A primit banii când încă mai era la liceu?

— În luna mai a anului în care a început facultatea. Poate că a fost o greşeală. În fine, faptul e consumat. Se pricepea la finanţe. Trăia din dobândă şi nu s-a atins niciodată de suma din cont, cu excepţia ocaziei când a cumpărat apartamentul din Londra. De asta nu era nevoită să muncească. Iar în testament ţi-a lăsat ţie toţi banii. A donat mici sume către Fundaţia Naţională a Rinichilor – din cauza bolii lui Gâl – şi către Asociaţia Animalelor de pe Ţărmul Nordic, dar a întocmit un testament şi ţi-a lăsat ţie grosul banilor. I-a trimis un e-mail avocatului în care se spune clar că voia să te ajute să te înscrii din nou la facultate, continuă Patti.

Jule era emoţionată. Nu avea niciun sens, dar era.

Patti a zâmbit.

— A părăsit această lume trimiţându-te înapoi la şcoală. Asta e partea bună a lucrurilor pe care încerc să o văd.

— Când a scris testamentul?

— Cu câteva luni înainte să moară. L-a legalizat la San Francisco. Sunt necesare doar câteva semnături.

Patti a împins un plic peste masă.

— Vor transfera banii direct în contul tău, iar în septembrie te vei înscrie în anul doi la Stanford.

*

Când banii i-au intrat în cont, Jule i-a retras şi a deschis un nou cont curent la altă bancă. A deschis mai multe conturi de credit şi a aranjat în aşa fel lucrurile încât facturile să-i fie plătite în fiecare lună, automat.

Apoi s-a dus la cumpărături. Şi-a cumpărat gene false, fond de ten, dermatograf, fard de obraz, pensule de machiaj, trei feluri de ruj, două farduri de pleoape şi o trusă mică, dar scumpă, de machiaj. O perucă roşcată, o

rochie neagră şi o pereche de pantofi cu toc. I-ar fi plăcut să cumpere mai multe perechi, dar voia să aibă un bagaj uşor.

Şi-a folosit computerul să-şi cumpere un bilet de avion până la Los Angeles, şi-a făcut rezervare la un hotel de acolo şi a prospectat oferta dealerilor de maşini la mâna a doua din zona Las Vegas. De la Londra la LA, apoi din LA cu autobuzul, până în Las Vegas. Din Las Vegas cu maşina până în Mexic. Ăsta era planul.

Jule a răsfoit documentele din laptopul ei. S-a asigurat că ştie toate conturile bancare, numerele de telefon ale serviciilor pentru clienţi, parolele, numerele şi codurile cărţilor de credit. A memorat seria paşaportului şi a permisului de conducere. Apoi, într-o noapte, cu mult după lăsarea întunericului, şi-a aruncat laptopul şi telefonul în Tamisa.

Când a ajuns înapoi la hostel, a scris o scrisoare sinceră de mulţumire adresată lui Patti Sokoloff, pe o bucată de hârtie pentru poşta aeriană, de modă veche, şi a pus-o la poştă. Şi-a eliberat dulapul şi şi-a făcut bagajul. Cartea de identitate şi documentele ei au fost puse în ordine. A avut grijă să-şi pună toate loţiunile şi produsele pentru păr în recipiente care să poată fi transportate în pungi de plastic sigilabile.

Jule nu fusese niciodată în Las Vegas. Şi-a schimbat hainele în toaleta staţiei de autobuz. Zona chiuvetelor era ocupată de o femeie albă, în jur de cincizeci de ani, cu un cărucior pentru piaţă. Stătea aşezată pe blat şi mânca un sendviş împachetat într-o hârtie albă, unsuroasă. Purta o pereche de colanţi negri murdari, traşi peste picioarele slăbănoage. Avea părul tapat, cenuşiu cu blond. În dezordine. Pantofii ei zăceau pe podea – tocuri cui, roz-pal, din piele sintetică. Îşi bălăngănea picioarele goale, cu leucoplast la călcâie.

Jule s-a dus în cea mai mare dintre cabine şi şi-a răscolit geanta. Nu-şi mai pusese cerceii rotunzi de aproape un an. S-a strecurat cu chiu cu vai în rochia pe care o cumpărase – scurtă şi neagră, asortată cu platforme înalte din piele. A scos peruca roşcată. Era neobişnuit de netedă, dar culoarea se potrivea bine cu pistruii. Jule a scos trusa de machiaj, şi-a închis geanta şi s-a dus la chiuvetă.

Femeia care stătea pe blat nu a făcut nicio remarcă în legătură cu schimbarea culorii părului. A mototolit hârtia sendvişului şi şi-a aprins o ţigară.

Jule îşi dobândise aptitudinile într-ale machiajul din tutoriale online. În cea mai mare parte a anului trecut a purtat ceea ce ea considera că e un machiaj potrivit pentru o studentă: ten natural, fard de obraz, gloss de buze transparent, rimel. Acum a scos din trusă gene false, fard verde de pleoape, dermatograf negru, fond de ten, perii de contur, creion de sprâncene, gloss roşu-corai.

Nu era neapărat necesar. Nu avea nevoie de aceste cosmetice, de rochie, de pantofi. Probabil că peruca ar fi fost suficientă. Cu toate astea, transformarea însemna exerciţiu – aşa privea ea lucrurile. Şi îi plăcea să devină altcineva.

În timp ce Jule îşi finisa machiajul de la ochi, femeia spuse:

— Tu, femeie la produs?

Jule i-a răspuns, doar de distracţie, cu accent scoţian:

— Nu.

— Vreau să spun, te vinzi?

— Nu.

— Să nu te vinzi. E atât de trist, măi, fetelor.

— Nu mă vând.

— E păcat, asta-i tot ce vreau să zic.

Jule nu i-a răspuns. Şi-a aplicat fard iluminator pe pomeţi.

— Eu am făcut sportu’ ăsta, continuă femeia.

A coborât de pe blat şi şi-a îndesat picioarele distruse în pantofi.

— Fără familie, fără bani: aşa am început şi nici acum nu-i altfel. Dar nu-i o mare fericire, nici măcar dacă prinzi nişte tipi cu bani. Ar trebui să ştii asta.

Jule şi-a pus un cardigan verde şi şi-a luat geanta.

— Nu-ţi face griji în privinţa mea. Sunt bine, crede-mă.

S-a îndreptat spre uşă, trăgând geanta după ea – dar se clătina un pic în pantofii ei extravaganţi.

— Eşti bine? întrebă femeia.

— O, da.

— Uneori e greu să fii femeie.

— Da, e destul de naşpa, cu excepţia machiajului, spuse Jule.

A ieşit pe uşă fără să privească în urmă.

După ce şi-a depozitat geamantanul în dulapul autogării, Jule şi-a pus pe umăr o sacoşă şi a luat un taxi spre centrul Las Vegasului. Era obosită – nu apucase să doarmă în timpul călătoriei cu autobuzul – şi suferea din cauza decalajului de fus orar.

Cazinoul era luminat de neoane, candelabre şi de scânteierea automatelor. Jule a trecut pe lângă bărbaţi în jerseuri sport, pensionari, fete petrecăreţe şi un grup mare de bibliotecari care purtau ecusoane, adunaţi pentru un congres. I-a luat două ore, mergând dintr-un loc în altul, dar până la urmă a găsit ce căuta.

În jurul unor automate cu Batman era adunat un grup de femei, care păreau să se distreze de minune. Aveau băuturi cu gheaţă, purpurii, siropoase. Un cuplu părea asiatic, altul era format din albi. Era o petrecere de burlăciţe, iar mireasa era perfectă, exact genul de care avea nevoie Jule. Era palidă şi minionă, cu umeri îndesaţi şi uşor pistruiată – nu avea cum să aibă mai mult de

douăzeci şi trei de ani. Părul ei şaten-deschis era prins într-o coadă de cal, purta o rochie scurtă roz bombon şi o betelie cu diamante false: VIITOARE MIREASĂ. Pe umărul stâng i se bălăngănea o mică poşetă turcoaz cu mai multe fermoare. Căuta ceva în poşetă, în timp ce prietenele ei se jucau la automate, chiuind, scăldată în adorarea celor din jurul ei.

Jule s-a îndreptat spre grup şi a vorbit cu un accent sudic, de şes, ca acela din Alabama.

— Mă iertaţ', vruna din voi – ştiţi, mi s-a descărcat telefonu' şi trebe să trimit un mesaj unei prietene. Ultima oară am zărit-o la sushi bar, dar apoi am început să joc şi acuma, na belea, au trecut trei ore şi nu-i de găsit.

Burlăciţele s-au întors spre ea.

Jule a zâmbit.

— A, sunteţi de la o petrecere dă nuntă?

— Se mărită sâmbătă! strigă una dintre femei, îmbrăţişând-o pe mireasă.

— Ura! spuse Jule. Cum te cheamă?

— Shanna, spuse mireasa.

Erau de aceeaşi înălţime, dar Shanna nu purta tocuri, aşa că Jule o depăşea un pic.

— Shanna Dixie, viitoare Shanna MeFetridge! strigă o burlăciţă.

— Măi să fie, spuse Jule. Ai rochie?

— Sigur că am, spuse Shanna.

— Nu-i o nuntă de Las Vegas, e nuntă la biserică, spuse o burlăciţă.

— De unde sunteţi? întrebă Jule.

— Din Tacoma. E în Washington. Ştii unde e? Am venit în Las Vegas doar pentru...

— Au planificat tot weekendul pentru mine, spuse Shanna. Am venit azi-dimineaţă cu avionul şi ne-am dus la spa şi la salonul de manichiură. Vezi? Eu mi-am pus unghii

false. Apoi urmează cazinoul, iar mâine o să vedem tigri albi.

— Şi ce rochie ai? Vreau să spun pentru nuntă.

Shanna a apucat-o pe Jule de braţ.

— E bestială. E atât de fainã, că mă simt ca o prinţesă.

— Pot s-o văd? Pe telefon? Trebuie să ai poză.

Jule şi-a dus mâna la gură şi şi-a dat un pic capul pe spate.

— Sunt înnebunită după rochiile de mireasă, înţelegi? Încă de când eram mică.

— Cum naiba să n-am o poză, spuse Shanna.

A desfăcut fermoarul poşetei şi a scos un telefon în husă de aur. Căptuşeala poşetei era roz. Înăuntru era un portofel de piele, maroniu-închis, două tampoane într-o cutie de plastic, un pachet de gumă de mestecat şi un ruj.

— Dă să văd, spuse Jule, ducându-se în spatele Shannei, ca să se uite în telefon.

Shanna a glisat printre fotografii. Un câine. Partea de dedesubt, plină de rugină, a unei chiuvete. Un copil mic.

Acelaşi copil mic încă o dată.

— Ăsta-i băiatul meu, Declan. Are un an jumate.

Câţiva copaci pe malul unui lac.

— Uite-o.

Rochia era lungă, fără bretele, cu falduri de material în jurul coapselor. În fotografie, Shanna o proba într-un magazin cu articole de nuntă, ticsit de alte rochii albe.

Jule o dădea înainte cu oh-uri şi ah-uri.

— Pot să-ţi văd logodnicul?

— Cum naiba să nu. A ruinat cererea în căsătorie, ca să zic aşa, spuse Shanna. A ascuns inelul într-o gogoaşă. Studiază Dreptul. Nu va trebui să muncesc decât dacă ţin neapărat.

Şi a ţinut-o tot aşa. Turuia, turuia. A ridicat telefonul în aer ca să-l arate pe norocos rânjind pe versanţi.

— Tare drăgălaş, spuse Jule.

Mâna ei s-a strecurat în poşeta Shannei, i-a şterpelit portofelul şi l-a lăsat să alunece în sacoşă.

— Iubitul meu, Paolo, face excursii în jurul lumii, continuă ea. Acum e în Filipine. Îţi vine să crezi? Aşa că am venit cu prietenele mele în Vegas. Ar trebui să-mi găsesc un tip care să vrea să se aşeze la casa lui, nu să facă excursii în jurul lumii, nu? Dacă vreau o nuntă.

— Dacă asta îţi doreşti, sunt convinsă că o poţi obţine, spuse Shanna. Poţi obţine orice, dacă îţi pui mintea. Te rogi şi vizualizezi.

— Vizualizare, spuse una dintre domnişoarele de onoare. Am fost împreună la cursul ăsta. Chiar funcţionează.

— Ascultaţi, spuse Jule. Motivul pentru care am venit la voi a fost să vă întreb dacă pot să vă folosesc telefonul. Al meu e mort. Credeţi că se poate?

Shanna i-a înmânat telefonul lui Jule, şi Jule a trimis un mesaj către un număr oarecare. „Ne vedem la zece şi un sfert, la Cheesecake Factory.” I-a dat telefonul înapoi lui Shanna.

— Mersi. O să fii cea mai frumoasă mireasă.

— La fel îţi doresc şi ţie, scumpo, spuse Shanna. Cât de curând.

Burlăciţele i-au făcut cu mâna. Jule le-a întors salutul şi a şters-o printre rândurile de automate spre un ansamblu de lifturi.

Imediat ce uşa liftului s-a închis şi ea a rămas singură, Jule şi-a scos peruca. Şi-a aruncat pantofii cu toc din picioare şi a scos nişte pantaloni de trening şi o pereche de tenişi din sacoşă, a tras repede pantalonii peste rochia neagră scurtă şi şi-a pus tenişii în picioare. Peruca şi pantofii cu toc au dispărut în sacoşă. A îmbrăcat un

hanorac cu fermoar, iar uşile liftului s-au deschis la etajul zece al hotelului.

Jule nu a coborât. În timp ce liftul a început din nou să coboare, a scos un şerveţel de îndepărtat machiajul şi şi-a dezlipit genele false. Şi-a şters glossul de pe buze, apoi a deschis portofelul Shannei, i-a înşfăcat permisul de conducere şi a aruncat portofelul pe jos.

Până să se deschidă uşile, era o altă persoană.

*

Patru cazinouri mai jos, Jule a inspectat şase restaurante până să găsească un loc în care să comande o cafea şi să pălăvrăgească cu un student care tocmai intra în tura de noapte. Locul era replica unui restaurant din anii cincizeci. Chelneriţa era o femeie micuţă cu pistrui şi bucle moi, castanii. Purta o rochie cu picăţele şi un şorţ cu volănaşe, de casnică. Când o gaşcă de tipi beţi a dat buzna înăuntru, vorbind despre bere şi hamburgeri, Jule a lăsat nişte bani pe tejghea să-şi plătească masa şi apoi s-a furişat în bucătărie. A şterpelit cel mai feminin dintre rucsacurile agăţate pe un rând de cârlige şi a ieşit prin spate, pe coridorul de serviciu al cazinoului. Coborând în fugă un etaj şi ajungând apoi pe alee, a luat rucsacul pe umăr şi şi-a făcut loc print-un grup de oameni adunaţi pentru un număr de magie.

După ce a parcurs o anumită distanţă, a răscolit conţinutul rucsacului. În buzunarul cu fermoar era un paşaport. Îi aparţinea Adelaidei Belle Perry, în vârstă de douăzeci şi unu de ani.

A fost o captură norocoasă. Jule a socotit că trebuie să munceşti ceva vreme ca să obţii un paşaport. Cu toate astea, îi părea rău pentru Adelaide şi, după ce a luat paşaportul, a predat rucsacul unui birou de obiecte pierdute.

Din nou la drum, a găsit un magazin de peruci şi două magazine de haine. Şi-a făcut aprovizionarea şi, până a doua zi dimineaţa, a jefuit de încă două ori prin cazinouri. Cu o perucă blondă, creaţă, şi ruj portocaliu, a şterpelit permisul de conducere al unei tipe pe nume Dakota Pleasance, de un metru cincizeci şi şapte. Cu o perucă neagră şi o geacă argintie, a pus mâna pe paşaportul Dorotheei von Schnell din Germania, de un metru şaizeci.

La opt dimineaţa, Jule era din nou în trening şi tenişi, cu faţa curăţată de machiaj. A luat un taxi până la hotelul Rio şi a luat liftul până pe acoperiş. Citise despre VooDoo Lounge, aflat la etajul cincizeci şi unu.

*

După ce a încheiat o bătălie, după ce a scăpat cu viaţă la sfârşitul zilei, marele erou de acţiune hetero se duce undeva sus, mult deasupra oraşului, într-un loc cu belvedere. Iron Man, Spider-Man, Batman, Wolverine, Jason Bourne, James Bond – toţi fac asta. Eroul priveşte îndelung la durerea cuprinsă în luminile pâlpâitoare ale metropolei. Se gândeşte la misiunea lui specială, la talentele lui nemaiîntâlnite, la puterea lui, la viaţa lui ciudată şi violentă şi la toate sacrificiile pe care e nevoit să le facă pentru a o trăi.

În zori, VooDoo Lounge nu era foarte diferit de o suprafaţă de ciment pe acoperiş, cu canapele roşii şi negre, răsfirate ici-colo. Scaunele aveau forma unor mâini imense. Deasupra acoperişului se răsucea o scară. Patronii se puteau urca pe ea pentru o privelişte mai bună asupra centrului. Existau câteva cuşti pentru animatoare, însă la ora asta, în foaier nu se găsea nimeni, în afara omului de serviciu. Când Jule a intrat, acesta a ridicat din sprâncene.

— Vreau doar să arunc o privire, îi spuse Jule. Sunt inofensivă, jur.

— Sigur că eşti, spuse el. Dă-i drumul. Eu trebuie să dau cu mopul.

Jule a urcat până în capătul scărilor şi a privit oraşul. S-a gândit la toţi cei care îşi duceau viaţa acolo jos. Oamenii cumpărau pastă de dinţi, se certau, achiziţionau ouă pe drumul de întoarcere de la muncă. Îşi trăiau viaţa înconjuraţi de toată această strălucire şi de neoane, presupunând bucuroşi că femeile mici şi drăgălaşe sunt inofensive.

În urmă cu trei ani, Julietta West Williams avea cincisprezece ani. Era într-o sală de jocuri – una mare, cu aer condiţionat, nou-nouţă, strălucitoare. Aduna puncte într-un simulator de război. Trăgea cu sete, adâncită în joc, când doi băieţi, pe care îi ştia de la şcoală, s-au apropiat de ea din spate şi au strâns-o de sâni. Din fiecare parte câte unul.

Julietta l-a lovit puternic cu cotul pe unul dintre ei în stomacul moale, apoi s-a întors şi l-a călcat cu putere pe celălalt pe picior. Pe urmă i-a dat un genunchi în testicule.

Era prima oară când lovea pe cineva în afara cursurilor ei de arte marţiale. Prima dată când era nevoită s-o facă.

Bine, nu era nevoită. Voia să o facă. I-a plăcut.

Când băiatul acela s-a încovoiat tuşind, Jule s-a întors şi l-a lovit pe celălalt în faţă cu podul palmei. Capul i s-a clătinat pe spate, iar ea l-a apucat de tricou şi i-a strigat în urechea unsuroasă:

— N-ai dreptul să mă atingi!

Voia să vadă frica pe faţa acelui băiat şi pe prietenul lui prăbuşit pe o bancă din apropiere. Băieţii ăia doi făceau întotdeauna pe cocoşii la şcoală, erau neînfricaţi.

Un bărbat cu faţa plină de coşuri, care lucra în sala de jocuri, a venit la Julietta şi a apucat-o de braţ.

— Aici nu ne batem, domnişoară. Mă tem că va trebui să pleci.

— Mă ţii de braţ? îl întrebă ea. Pentru că nu vreau să mă ţii de braţ.

I-a dat imediat drumul.

Îi era teamă de ea.

Era cu cincisprezece centimetri mai înalt decât ea şi cu cel puţin trei ani mai în vârstă. Era un om în toată firea şi se temea de ea.

A fost o senzaţie fainã.

Julietta a părăsit sala de jocuri. Nu-şi făcea griji că băieţii ar putea s-o urmărească. Se simţea ca într-un film. Nu ştia că putea avea grijă de ea însăşi şi-n felul ăsta, nu ştia că puterea pe care o adunase în timpul orelor şi-n sala de forţă avea să dea roade. A conştientizat faptul că-şi construise un scut. Poate că asta şi intenţionase.

Arăta la fel, arăta ca oricine altcineva, dar după acea întâmplare, a început să vadă lumea altfel. Să fii o femeie puternică din punct de vedere fizic – asta era o realizare. Dacă erai greu de rănit, te puteai duce oriunde, puteai face orice.

*

Cu câteva etaje mai jos, pe coridorul hotelului Rio, Jule a găsit o cameristă care împingea un cărucior. Un bacşiş de patruzeci de dolari a fost suficient să obţină o cameră în care să doarmă până la trei şi jumătate. Ora de cazare la hotel era patru.

Încă o noapte de ciordit portofele şi încă o zi de dormit, şi Jule era dispusă să cumpere de la un tip soios din parcare o maşină la mâna a doua care să nu bată la ochi. A plătit cu bani gheaţă. Şi-a ridicat bagajul din autogară şi a ascuns cărţile de identitate pe care le avea în plus în căptuşeala de pâslă a portierei din spate.

A trecut graniţa spre Mexic folosind paşaportul Adelaidei Belle Perry.

16

Ultima săptămână din februarie 2017
Londra

Cu trei luni înainte ca Jule să ajungă în Mexic, Forrest Smith-Martin stătea pe canapeaua lui Jule, mâncând baby carrots cu dinţii lui regulaţi, strălucitori. Petrecuse cinci nopţi în apartamentul ei din Londra.

Forrest era fostul iubit al lui Immie. Se comporta mereu ca şi cum n-ar înţelege nimic din ce spune Jule. Dacă ea spunea că îi plac afinele, ridica din sprâncene ca şi cum s-ar fi îndoit foarte tare de asta. Dacă îi spunea că Immie a zburat la Paris, o interoga în legătură cu localizarea exactă a lui Immie. O făcea pe Jule să se simtă lipsită de logică.

Palid şi slab, Forrest făcea parte din categoria bărbaţilor sfrijiţi care nu se simt în largul lor când o femeie e mai musculoasă decât ei. Articulaţiile lui păreau sudate neglijent, iar brăţara împletită de la încheietura stângă părea murdară. Urmase cursurile la Yale, specializarea literatură universală. Îi făcea plăcere ca oamenii să ştie că fusese la Yale şi aducea adesea vorba despre asta în discuţie. Purta ochelari cu lentile mici, voia să-şi lase barbă, dar nu prea reuşea şi-şi prindea părul într-un coc în creştetul capului. Avea douăzeci şi doi de ani şi lucra la un roman.

Acum citea o carte tradusă din franceză. Albert Camus. El pronunţa Camu. Zăcea pe canapea şi purta o bluză de trening şi boxeri.

Forrest se găsea în apartament din pricina morţii lui Immie. Zicea că voia să doarmă pe canapeaua extensibilă din sufragerie, pentru a fi aproape de lucrurile lui Immie. S-a întâmplat de mai multe ori ca Jule să-l găsească scoţând din dulap hainele lui Immie şi mirosindu-le. De

câteva ori le-a agăţat de rama ferestrei. A găsit cărţile vechi ale lui Imogen – ediţii vechi din Bâlciul deşertăciunilor şi alte romane victoriene – şi le-a stivuit lângă pat, ca şi cum ar fi simţit nevoia să le vadă înainte să se culce. Şi-n plus, lăsa colacul de la veceu ridicat.

El şi cu Jule se ocupaseră în Londra de înmormântarea lui Immie. Gâl şi Patti erau blocaţi în New York din cauza stării de sănătate a lui Gâl. Familia Sokoloff reuşise să preîntâmpine apariţia în presă a articolelor legate de sinucidere. Spuneau că nu vor publicitate, iar poliţia excludea posibilitatea unei crime. Cu toate că trupul ei nu fusese găsit, nimeni nu punea la îndoială ceea ce se întâmplase. Immie lăsase un bileţel în coşul de pâine.

Toată lumea era de acord că trebuie să fi fost deprimată. Poliţia spunea că oamenii se aruncau des în Tamisa. Dacă o persoană îşi lega greutăţi de trup înainte să sară, aşa cum scrisese Imogen în bileţel că avea de gând să facă, atunci nu puteau spune cât timp avea să dureze până când va fi găsit cadavrul.

Acum Jule stătea lângă Forrest şi zapa canalele de televiziune. Era programul de noapte de la BBC. Cei doi îşi petrecuseră ziua cercetând în amănunt bucătăria lui Immie, împachetând lucrurile, aşa cum le-o ceruse Patti. Fusese un demers îndelungat şi emoţional.

— Fata aia seamănă cu Immie, spuse Forrest, arătând spre o actriţă de pe ecran.

Jule scutură din cap.

— Nu prea cred.

— Ba da, seamănă, spuse Forrest. Eu zic că seamănă.

— De aproape nu seamănă, spuse Jule. Doar că are părul scurt. Oamenii mă confundă şi pe mine cu Immie de la distanţă.

El a fixat-o cu privirea.

— Jule, tu nu arăţi ca ea. Imogen era de un milion de ori mai frumoasă decât vei fi tu vreodată.

Jule s-a încruntat la el.

— Nu ştiam că în seara asta avem ostilităţi în program. Sunt cam obosită. Putem să sărim peste asta sau chiar ai chef de ceartă?

Forrest s-a aplecat spre ea, închizând cartea lui Camus.

— Imogen ţi-a împrumutat bani? întrebă el.

— Nu, nu mi-a împrumutat, îi răspunse Jule cu sinceritate.

— Voiai să te culci cu ea?

— Nu.

— Te-ai culcat cu ea?

— Nu.

— Avea un iubit nou?

— Nu.

— E ceva ce nu-mi spui.

— Sunt o mie de lucruri pe care nu ţi le spun, spuse Jule. Pentru că sunt o persoană retrasă. Şi tocmai mi-a murit prietena. Sunt tristă şi încerc să fac faţă. Poţi să accepţi asta?

— Nu, spuse Forrest. Vreau să înţeleg ce s-a întâmplat.

— Uite. Regula pentru a sta în acest apartament e să nu-i pui un milion de întrebări lui Jule despre viaţa intimă a lui Immie. Sau despre viaţa intimă a lui Jule. Şi atunci o să ne înţelegem. În regulă?

Forrest a bolborosit:

— Regula apartamentului? Cum adică regula apartamentului?

— Fiecare loc are regulile lui. Când se întâmplă să ajungi într-un loc nou, încerci să-ţi dai seama care sunt ele. De exemplu când eşti musafir, înveţi regulile de bună purtare şi te adaptezi. Corect?

— Poate aşa procedezi tu.

— Aşa procedează toată lumea. Îţi faci o idee despre cât de tare poţi să vorbeşti, cum ai voie să stai, ce lucruri poţi să spui şi ce nu. Se numeşte a fi om în societate.

— Neah.

Forrest şi-a încrucişat tacticos picioarele.

— Nu-s atât de artificial. Fac doar ceea ce mi se pare corect să fac. Şi ştii ce? Până acum, asta n-a fost niciodată o problemă.

— Pentru că tu eşti tu.

— Ce înseamnă asta?

— Eşti un tip. Ai bani, eşti alb şi ai o dantură foarte bună, ai absolvit la Yale şi lista poate continua.

— Şi?

— Ceilalţi se adaptează în funcţie de tine, boule. Ai impresia că nu există adaptare, dar la dracu', Forrest, eşti orb! Se întâmplă peste tot în jurul tău, tot timpul.

— E un punct de vedere, spuse el. Bine, recunosc asta.

— Mulţumesc.

— Dar dacă procesezi toată nebunia asta de fiecare dată când ai de-a face cu o situaţie nouă, atunci ceva e tare în neregulă cu tine, Jule.

— Prietena mea a murit, îi spuse ea. Asta e în neregulă cu mine.

Immie nu-i împărtăşise lui Forrest secretele ei. I le spusese lui Jule.

Jule înţelesese adevărul de la bun început, încă de dinainte ca Immie să-i spună lui Jule numele ei de botez şi înainte ca Brooke Lannon să se arate în casa de la Vineyard.

Era 4 Iulie, nu cu mult timp după ce Jule se mutase pentru prima dată acolo. Immie găsise o reţetă pentru aluat de pizza, pe care o puteai pregăti pe grătarul de afară. Îşi făcea de lucru cu drojdia în bucătărie. Invitase

prieteni, vilegiaturişti pe care-i întâlnise cu câteva zile în urmă la magazinul fermierului. Ei au trecut pe la ea şi au mâncat. Totul era în regulă, dar voiau să plece devreme.

— Să mergem în oraş să vedem artificiile, spuseră ei. N-ar trebui să le ratăm. Grăbeşte-te.

Jule ştia că Imogen urăşte îmbulzeala de la evenimentele aglomerate. Nu reuşea să vadă peste capetele oamenilor. Era întotdeauna prea mult zgomot.

Lui Forrest nu părea să-i pese. S-a urcat în maşină cu vilegiaturiştii, oprindu-se doar ca să înşface o cutie cu fursecuri din cămară.

Jule a rămas în urmă. Ea şi cu Immie au lăsat vasele în grija menajerei şi s-au schimbat în costume de baie. Jule a ridicat capacul de la jacuzzi, iar Immie a adus pahare înalte cu apă minerală şi lămâie.

O vreme au stat amândouă tăcute. Seara devenise răcoroasă, iar de pe suprafaţa apei se ridicau aburi.

— Îţi place aici? întrebă Immie într-un final. În casa mea? Cu mine?

Lui Jule îi plăcea şi i-a şi spus-o. Când Immie s-a uitat nerăbdătoare la ea, a adăugat:

— În fiecare zi îmi fac timp să mă uit la cer şi să simt gustul mâncării. Îmi fac timp pentru relaxare. Fără slujbă, fără aşteptări, fără adulţi.

— Noi suntem adulţii, spuse Immie, lăsându-şi capul pe spate. Cel puţin aşa cred. Tu şi cu mine, şi cu Forrest suntem adulţii cei mai belea şi de asta e atât de mişto. Ups!

Tocmai îşi vărsase din greşeală paharul cu apă minerală în cadă. A vânat trei felii de lămâie ce se scufundau încet, până când a reuşit să le prindă.

— Mă bucur că-ţi place aici, spuse Immie în timp ce scotea din apă ultima felie, pentru că, într-un fel, să stai cu Forrest e ca şi cum ai sta singură. Nu pot să explic. Poate e

din cauză că scrie un roman sau pentru că e mai mare decât mine. Dar cu tine aici e mai bine.

— Cum l-ai întâlnit?

— Am participat împreună cu vărul lui la un program de vară ţinut la Londra şi, pe urmă, într-o zi îmi cumpăram o cafea de la Black Dog şi l-am recunoscut de pe Instagram. Am intrat în vorbă. El se afla aici de o lună ca să lucreze la carte. Nu cunoştea pe nimeni. În mare, cam asta a fost. Immie şi-a trecut degetele peste suprafaţa apei. Dar tu? Te vezi cu cineva?

— Am avut nişte gagii la Stanford, spuse Jule. Dar au rămas în continuare în California.

— Nişte gagii?

— Trei gagii.

— Trei gagii e mult, Jule!

Jule a dat din umeri.

— Nu puteam să mă decid.

— Când am început facultatea, spuse Immie, Vivian Abromowitz m-a invitat la petrecerea Uniunii Studenţilor de Culoare. Ţi-am mai povestit despre Vivian, nu-i aşa? În fine, mama ei e chinezoaică; taică-său e evreu coreean. Ţinea să se ducă la petrecerea asta pentru că un tip pe care i se pusese pata avea să fie acolo. Îmi făceam un pic griji că aveam să fiu singura persoană albă, dar a fost în regulă. Partea stranie era că toată lumea era ambiţioasă şi înnebunită după politică. De exemplu, vorbeau despre proteste şi liste cu cărţi de filosofie şi o serie de filme ce aparţineau Renaşterii din Harlem. La o petrecere! Mă întrebam când dansăm, gen? Şi răspunsul a fost: niciodată. Şi la Stanford erau petreceri din astea? Fără bere şi cu oameni care-o făceau pe intelectualii?

— La Stanford e un sistem grecesc.

— Bine, atunci poate că nu. În fine, tipul ăsta negru cu codiţe, foarte drăguţ, era gen „ai absolvit la Greenbriar şi

nu l-ai citit pe James Baldwin? Dar pe Toni Morrison? Ar trebui să-l citeşti pe Ta-Nehisi Coates.” Iar eu i-am spus: „Alo? Abia am intrat la facultate. Nu am citit încă pe nimeni!” Vivian era lângă mine şi nu-şi mai încăpea în piele: „Mi-a trimis Brooke mesaj că mai e o petrecere care are şi DJ, şi echipa de rugby e şi ea acolo. O tăiem?” Iar eu voiam să mă duc la o petrecere la care se dansează. Aşa că am plecat.

Immie şi-a băgat capul sub apa din jacuzzi şi a ieşit din nou la suprafaţă.

— Ce s-a întâmplat cu tipul condescendent?

Immie a râs.

— Isaac Tupperman. Din cauza lui îţi povestesc toate astea. Am ieşit cu el timp de aproape două luni. Aşa se face că ţin minte numele scriitorilor lui preferaţi.

— Era iubitul tău?

— Da. Îmi scria poezii şi mi le lăsa pe bicicletă. Obişnuia să vină noaptea târziu pe la mine, la două dimineaţa gen, şi să-mi spună că i-e dor de mine. Dar era şi multă presiune. A crescut în Bronx şi a fost la şcoală la Stuy şi era...

— Ce-i Stuy?

— O şcoală de stat din New York pentru copii deştepţi. Avea o grămadă de idei despre cum ar trebui să fiu, ce ar trebui să studiez, ce anume ar trebui să mă preocupe. Voia să fie acest minunat tip mai în vârstă care îmi aduce iluminarea. Şi eram flatată şi uşor cuprinsă de veneraţie, dar uneori eram şi foarte plictisită.

— Deci era ca Forrest.

— Ce? Nu. Am fost atât de fericită când l-am cunoscut pe Forrest, tocmai pentru că era opusul lui Isaac.

Immie a spus-o cu hotărâre în voce, de parcă ar fi fost întru totul adevărat.

— Isaac mă plăcea pentru că eram neştiutoare şi asta însemna că putea să mă înveţe, corect? Asta îl făcea să se simtă bărbat. Şi chiar cunoştea multe lucruri pe care eu nu le-am studiat sau trăit niciodată, în fine. Dar apoi, şi aici e ironia, a ajuns să fie complet enervat de ignoranţa mea. Şi, la final, după ce s-a despărţit de mine, iar eu eram tristă şi nebună, am venit la Vineyard şi, într-o zi, m-am gândit: Du-te naibii, domnule Isaac. Nu sunt atât de ignorantă. Se întâmplă să ştiu câte ceva despre anumite chestii pe care tu le respingi ca fiind neimportante şi inutile. Înţelegi? adică nu cunoşteam chestiile lui Isaac. Şi ştiu prea bine că chestiile lui Isaac sunt importante, dar în toată perioada petrecută alături de el, m-am simţit goală pe dinăuntru şi idioată. Faptul că nu reuşeam să înţeleg experienţa lui de viaţă până la capăt, combinat cu ideea că el avea un avans de un an faţă de mine şi că era atât de absorbit de studiile lui, de revista literară et caetera – asta însemna că el trebuia să fie mereu adultul şi că eu mă uitam la el cu ochii mari de admiraţie. Şi asta îi plăcea la mine. Şi de asta mă dispreţuia.

Apoi a fost săptămâna aia în care am crezut că sunt însărcinată, continuă Immie. Jule, imaginează-ţi. Eu am fost adoptată. Şi iată-mă, însărcinată cu un copil pe care poate că voi fi nevoită să-l dau spre adopţie. Sau să-l avortez. Tatăl e un tip pe care părinţii mei l-au întâlnit o singură dată şi pe care l-au respins din start, considerându-l un petrecăreţ de doi bani – din cauza culorii pielii şi a frizurii pe care o avea când l-au întâlnit, iar eu nu ştiu ce să fac, aşa că chiulesc de la cursuri toată săptămâna şi citesc pe internet poveştile oamenilor despre avort. Apoi, într-o zi, îmi vine în sfârşit ciclul şi-i scriu un mesaj lui Isaac. El lasă totul şi vine la mine la cămin – şi se desparte de mine.

Immie şi-a acoperit faţa cu mâna.

— Niciodată n-am fost atât de speriată ca-n săptămâna aia, continuă ea. În care am crezut că am un copil în pântec.

*

În noaptea aceea, când Forrest s-a întors de la artificii, Imogen se culcase deja. Jule era încă trează, uitându-se la televizor de pe canapeaua din sufragerie. L-a urmărit în timp ce el scotocea prin frigider până a găsit o bere şi nişte rămăşiţe de cotlet de porc.

— Ştii să găteşti? îl întrebă ea.

— Ştiu să fac paste. Şi să încălzesc sosul de tomate.

— Imogen e foarte bună la gătit.

— Da. E bine de noi, nu?

— Munceşte din greu în bucătărie. A învăţat uitându-se la tutoriale şi împrumutând cărţi de bucate de la bibliotecă.

— Serios? spuse Forrest cu blândeţe. Hei, a mai rămas nişte desert? Simt că în momentul ăsta e musai să am desert.

— L-am mâncat, spuse Jule.

— Ce fată norocoasă, spuse el. În regulă, atunci. Mă duc să lucrez la cartea mea. Creierul îmi funcţionează cel mai bine noaptea.

Într-o noapte, la o săptămână după ce Forrest se mutase la Londra cu Jule, a cumpărat bilete pentru amândoi la Poveste de iarnă, jucată la Royal Shakespeare Company. Era o activitate. Aveau nevoie să iasă din apartament.

Au luat metroul de la staţia Jubilee până la staţia Central, până la catedrala Saint Paul şi de acolo au mers pe jos la teatru. Ploua. Din moment ce mai era o oră până la începerea spectacolului, au găsit un bar şi au comandat peşte cu cartofi prăjiţi. Încăperea era întunecată, iar pereţii erau placaţi cu oglinzi. Au mâncat la tejghea.

Forrest a vorbit mult despre cărţi. Jule l-a întrebat despre cartea pe care o citea, Camus, L'Etranger.[1] L-a pus să-i explice intriga romanului, în care era vorba despre un tip rămas fără mamă, care omoară un alt tip şi din cauza asta ajunge la închisoare.

— E un roman poliţist?

— Nici vorbă, spuse Forrest. Romanele poliţiste menţin statu-quoul. Totul se elucidează la final. Ordinea este restaurată. Dar ordinea nu prea există cu adevărat, nu-i aşa? E un construct artificial. Întregul gen al romanelor poliţiste consolidează hegemonia occidentală a noţiunilor privitoare la cauzalitate. În L'Etranger, ştii de la bun început tot ce se întâmplă. Nu e nimic de descoperit pentru că, în definitiv, existenţa umană e lipsită de sens.

— O, e atât de sexy când spui cuvinte franţuzeşti, spuse Jule, întinzând mâna spre farfurie şi luând un cartof.

— Deloc.

Când a venit nota, Forrest şi-a scos cartea de credit.

— Îţi fac cinste, mulţumeşte-i lui Gabe Martin.

— Tatăl tău?

— Da. El îmi plăteşte facturile cu minunăţia asta – Forrest a bătut uşor în card – până când voi împlini douăzeci şi cinci de ani. Ca să pot lucra la roman.

— Ferice de tine.

Jule a luat cardul, a memorat numărul, apoi l-a întors pe partea cealaltă şi a memorat codul de pe spate.

— Facturile nici măcar nu ajung la tine?

Forrest a râs şi şi-a luat cardul înapoi. L-a împins peste tejghea.

— Nu. Ele ajung în Connecticut. Dar încerc să fiu conştient de privilegiu şi să nu-l iau drept ceva de la sine înţeles.

---

1 Străinul, în lb. fr. în original. (N.red.)

În timp ce parcurgeau restul distanţei, în drum spre Barbican Centre prin burniţă, Forrest ţinea umbrela deasupra amândurora. A cumpărat un program, de felul celor pe care le poţi achiziţiona în teatrele din Londra, pline de fotografii şi care oferă un istoric al spectacolelor. S-au aşezat în întuneric.

În timpul pauzei dintre acte, Jule s-a sprijinit de unul dintre pereţii foaierului ca să urmărească mulţimea. Forrest s-a dus la baie. Jule a ascultat accentul iubitorilor de teatru: Londra, Yorkshire, Liverpool. Boston, generalul american, California. Africa de Sud. Din nou Londra.

La naiba.

Paolo Vallarta-Bellstone era acolo.

Chiar atunci. În cealaltă parte a foaierului.

Părea foarte strălucitor în mijlocul mulţimii mohorâte. Sub jacheta sport purta un tricou roşu şi era încălţat cu pantofi sport, galben cu albastru. Tivul blugilor era ros. Paolo avea o mamă filipineză şi o amestecătură de tată american alb. Aşa îi descria el. Avea părul negru, mai scurt faţă de tunsoarea pe care o avusese ultima dată când îl văzuse – şi sprâncene ce îi dădeau un aer blând. Obraji rotunzi, ochi căprui şi buze roşii şi moi, aproape groase. Dinţi regulaţi. Paolo era genul de tip care călătoreşte în jurul lumii echipat cu nimic altceva în afară de un rucsac, care intră în vorbă cu străinii la carusel şi-n muzeele figurilor de ceară. Era un partener de discuţii nepretenţios. Îi plăceau oamenii şi nutrea întotdeauna gânduri bune în legătură cu ei. Chiar acum mânca nişte bomboane gumate în formă de peşte dintr-o punguţă galbenă.

Jule s-a întors în altă parte. Nu-i plăcea sentimentul de fericire pe care îl simţea. Nu-i plăcea faptul că arăta atât de bine.

Nu. Nu voia să-l întâlnească pe Paolo Vallarta-Bellstone.

Nu putea să-l întâlnească. Nici acum, nici altcândva.

A plecat rapid din foaier şi s-a întors în sala de teatru. Uşile duble s-au închis în urma ei. Nu erau mulţi spectatori înăuntru. Doar plasatori şi câţiva oameni mai în vârstă care nu voiseră să-şi părăsească locurile.

Trebuia să plece cât mai repede cu putinţă, fără să se întâlnească cu Paolo. Şi-a înşfăcat haina. Nu mai avea de gând să-l aştepte pe Forrest.

Exista oare pe undeva o ieşire secundară?

Alerga pe culoar cu geaca pe braţ – şi iată-l. Stătea în faţa ei. S-a oprit. Acum nu mai avea cum să se eschiveze.

Paolo şi-a fluturat punga cu bomboane gumate în formă de peştişori.

— Imogen!

A parcurs în fugă ultima bucată a distanţei şi a pupat-o pe obraz, iar Jule i-a simţit boarea zaharată a respiraţiei.

— Sunt megabucuros să te văd.

— Bună, spuse ea cu răceală. Credeam că eşti în Thailanda.

— Planurile mele au fost amânate, spuse Paolo. Totul a fost reprogramat.

A făcut un pas în spate, ca şi cum ar fi vrut să o admire.

— Pun pariu că eşti cea mai frumoasă fată din Londra. Măi să fie!

— Mersi.

— Vorbesc serios. Femeie, nu fată. Scuze. Te urmăresc oamenii pe stradă, cu limba pe afară, gen? Cum de-ai ajuns să fii mai frumoasă decât ultima oară când te-am văzut? E terifiant. Vorbesc prea mult pentru că am emoţii.

Jule a simţit că i se încălzeşte pielea.

— Vino cu mine, spuse el. Îţi fac cinste cu un ceai. Sau o cafea. Orice-ţi doreşti. Mi-e dor de tine.

— Şi mie mi-e dor de tine.

Nu a vrut să spună asta. Cuvintele i-au ieşit pur şi simplu de pe buze. Erau adevărate.

Paolo a luat-o de mână, atingându-i doar degetele. Întotdeauna a fost încrezător în felul acesta. Cu toate că-l respinsese, şi-a dat imediat seama că nu o făcuse intenţionat. Era extrem de blând, dar în acelaşi timp şi sigur pe sine. A atins-o ca şi cum amândoi ar fi fost norocoşi că se pot atinge unul pe celălalt; ca şi cum ar fi ştiut că nu se întâmplă prea des ca ea să se lase atinsă de cineva. Cu o strângere delicată de mână, a condus-o pe Jule înapoi în foaier.

— Nu am sunat doar pentru că mi-ai spus să nu sun, spuse Paolo, dându-i drumul la mână în momentul în care s-au aşezat la coadă pentru ceai. Îmi vine să te sun tot timpul. În fiecare zi. Mă holbez la telefon şi apoi nu te mai sun pentru că nu vreau să te sperii. Sunt atât de bucuros că am dat peste tine. Doamne, ce frumoasă eşti!

Lui Jule îi plăcea cum îi cădea tricoul peste claviculă şi felul în care atingea cu încheieturile materialul sacoului. Când era îngrijorat, îşi muşca buza de jos. Avea gene negre, frumos arcuite, pe chipul expresiv. Ea voia să-l vadă imediat cum se trezea dimineaţa. Simţea că, dacă ar putea să-l vadă pe Paolo Vallarta-Bellstone imediat cum se trezeşte, atunci totul ar fi fost în regulă.

— Tot nu vrei să te întorci la New York? întrebă el.

— Nu vreau să mă întorc. Niciodată, spuse Jule.

Ca atâtea alte lucruri pe care se trezea că i le spune, şi acesta era complet adevărat. I s-au umezit ochii.

— Nici eu nu vreau să mă duc acasă, spuse el.

Tatăl lui Paolo era un adevărat mogul al imobiliarelor, care fusese acuzat în urmă cu câteva luni de utilizarea abuzivă a informaţiilor. Cazul fusese larg mediatizat.

— Când a aflat ce făcuse, mama mea l-a părăsit pe tata. Acum locuieşte cu sora ei şi face naveta de la New Jersey.

Lucrurile sunt şi mai urâte din cauza banilor şi e plin de avocaţi de divorţuri, de avocaţi de drept penal şi mediatori. Pfui.

— Îmi pare rău.

— Urâtă treabă. Fratele tatei e megarasist în privinţa divorţurilor. E incredibil ce a putut să-i iasă pe gură. Aşa că mama e plină de venin, sincer. Are tot dreptul să fie, dar e un coşmar până şi să discuţi cu ea la telefon. Nu cred că mai există ceva la care să merite să mă întorc.

— Ce-o să faci?

— O să mai călătoresc o vreme. În câteva săptămâni, prietenul meu va fi gata de plecare şi o să facem o excursie prin Thailanda, Cambogia şi Vietnam, planul rămâne neschimbat. Apoi mergem în Hong Kong şi o să mergem s-o vizităm pe bunica mea în Filipine.

A luat-o din nou de mână pe Jule. Şi-a trecut uşor degetele peste palma ei.

— Nu-ţi porţi inelele.

Unghiile ei erau date cu ojă roz-pal.

— Doar pe acela îl port. Jule i-a arătat cealaltă mână, pe care purta vipera de jad. Celelalte i-au aparţinut unei prietene. Le luasem cu împrumut.

— Credeam că erau ale tale.

— Nu. Da. Nu.

Jule oftă.

— Care dintre variante?

— Prietena mea s-a sinucis nu cu mult timp în urmă. Ne-am certat şi a murit supărată pe mine.

Jule spunea adevărul şi minţea. Prezenţa lui Paolo îi răpea claritatea gândirii. Ştia că n-ar trebui să mai vorbească cu el. Simţea cum poveştile pe care şi le spunea şi poveştile pe care le spunea altora se amestecă între ele, suprapunându-se, schimbându-şi nuanţa. În seara asta nu

mai ştia cum se numesc poveştile, ce anume spunea pe bune şi ce nu.

Paolo i-a strâns mâna.

— Îmi pare rău.

Lui Jule i-a ieşit porumbelul:

— Spune-mi, crezi că răutatea cuiva se măsoară în cele mai urâte fapte ale sale?

— Ce?

— Crezi că răutatea cuiva se măsoară în cele mai urâte fapte ale sale?

— Vrei să mă întrebi dacă prietena ta va ajunge în iad pentru că s-a sinucis?

— Nu.

Nu asta voia Jule să spună.

— Vreau să spun oare cele mai urâte fapte ale noastre ne definesc atunci când suntem în viaţă? Sau crezi că fiinţele umane sunt mai bune decât cele mai urâte lucruri pe care le-am făcut vreodată ca specie?

Paolo se gândi.

— Păi, ia-l de exemplu pe Leontes din Poveste de iarnă. A încercat să-şi otrăvească prietenul, şi-a aruncat soţia în închisoare şi şi-a abandonat pruncul în sălbăticie. Aşa că mai rău de atât nu se poate. Aşa-i?

— Aşa-i.

— Dar la sfârşit – ai mai văzut piesa până acum?

— Nu.

— La sfârşit îi pare rău. Îi pare foarte, foarte rău pentru tot ce-a făcut şi asta e suficient. Toată lumea îl iartă. Shakespeare îi acordă lui Leontes izbăvirea, cu toate că a făcut toate chestiile alea malefice.

Jule voia să-i spună totul lui Paolo.

Voia să-şi dezvăluie în faţa lui trecutul, cu toată urâţenia şi frumuseţea lui, cu tot curajul şi complexitatea lui. Ar fi mântuită.

Nu putea să vorbească.

— Ooo, spuse Paolo, lungind cuvântul. Nu vorbim despre piesă, nu-i aşa?

Jule dădu din cap că nu.

— Nu sunt supărat pe tine, Imogen, spuse Paolo. Sunt înnebunit după tine.

S-a întins spre ea şi i-a atins obrazul, apoi i-a trecut buricul degetului mare peste buza de jos.

— Sunt convins că prietena ta nu mai e supărată pe tine, indiferent ce s-a întâmplat între voi când încă mai era în viaţă. Eşti o fată pe cinste. Îţi spun eu.

Ajunseră în faţă.

— Două căni de ceai, spuse Jule către femeia de la tejghea.

Îi curgeau lacrimile, cu toate că nu plângea. Trebuia să înceteze cu sentimentalismele.

— Asta pare o discuţie de purtat la cină, spune Paolo. Vrei să iei cina cu mine după piesă? Sau nişte covrigi? Ştiu un bar în care se servesc covrigi adevăraţi, de New York.

Jule ştia că ar trebui să refuze, dar a dat din cap.

— Covrigi, bine. Deci deocamdată să vorbim despre lucruri vesele, spuse Paolo.

Şi-au dus băuturile în pahare de hârtie la standul cu lapte şi linguriţe pentru cafea.

— Eu îmi pun două linguriţe de zahăr şi-mi torn multă frişcă peste. Tu cum îl bei?

— Cu lămâie, spuse Jule. Am nevoie de cam patru felii de lămâie pentru ceai.

— Bun, lucruri vesele, care să ne distragă atenţia, spuse Paolo în timp ce se îndreptau spre masă. Vrei să-ţi povestesc despre mine?

— Nu cred că te-ar putea opri cineva.

El a râs.

— Când aveam opt ani, mi-am rupt glezna sărind de pe acoperişul maşinii unchiului meu. Aveam un câine pe nume Twister şi un hamster pe nume St. George. Când eram puşti, voiam să mă fac detectiv. Odată m-am îmbolnăvit deoarece am mâncat prea multe cireşe. Şi, de când mi-ai spus să nu te mai sun, n-am mai ieşit cu nimeni.

Ea a zâmbit, împotriva voinţei ei.

— Mincinosule.

— Nici măcar cu o singură femeie. În seara asta am venit însoţit de Artie Thatcher.

— Prietenul tatălui tău?

— Cel cu care stau. Mi-a spus că nu pot spune că am văzut Londra până nu văd Royal Shakespeare Company. Dar tu?

Jule a fost adusă din nou cu picioarele pe pământ.

Ea venise cu Forrest.

Fusese o idee proastă, incredibil de prostească, să se lase abătută de la drumul ei de către Paolo.

Fusese pe punctul de a părăsi teatrul. Dar apoi îşi atinsese obrazul de al lui. El îi atinsese degetele. Îi observase mâinile şi spusese Doamne, ce frumoasă este. Îi spusese că vrea s-o sune în fiecare zi.

Lui Jule îi fusese foarte dor de Paolo.

Însă Forrest se afla aici.

Întâlnirea lor era imposibilă. Paolo nu trebuie să-l vadă pe Forrest sub niciun chip.

— Ascultă, trebuie să...

Forrest apăru lângă cotul ei. Era apatic şi pleoştit.

— Ţi-ai găsit un prieten, îi spuse lui Jule.

O spuse ca şi cum i-ar fi vorbit unui căţeluş.

Trebuiau să plece imediat. Jule s-a ridicat în picioare.

— Nu mă simt bine, spuse ea. M-a luat ameţeala. Poţi să mă duci acasă?

L-a apucat pe Forrest de încheietură şi l-a tras înspre uşile foaierului.

— Cu un minut mai devreme te simţeai bine, spuse el, venind în urma ei.

— Mă bucur că ne-am văzut, strigă ea după Paolo. Cu bine.

Ar fi vrut ca Paolo să rămână ţintuit locului, dar acesta s-a ridicat şi i-a urmat pe Jule şi pe Forrest înspre uşă.

— Eu sunt Paolo Vallarta-Bellstone, spuse el, zâmbindu-i lui Forrest în timp ce mergeau. Sunt un prieten de-al lui Imogen.

— Trebuie să mergem, spuse Jule.

— Forrest Smith-Martin, îi răspunse Forrest. Să înţeleg că ai aflat?

— Să mergem, spuse Jule. Acum.

— Ce să aud? spuse Paolo.

Se ţinea după ei în timp ce Jule îl trăgea pe Forrest afară după ea.

— Scuze, scuze, spuse Jule. Ceva e în neregulă cu mine. Cheamă un taxi. Te rog.

Acum erau afară, în ploaia puternică. Barbican Centre avea alei lungi, care duceau spre stradă. Jule l-a tras pe Forrest după ea pe trotuar.

Paolo s-a oprit sub acoperişul clădirii, pentru că nu avea de gând să se ude.

Jule a făcut semn unui taxi negru. S-a urcat în el. I-a dat adresa apartamentului din St. John’s Wood.

Apoi a tras adânc aer în piept şi şi-a făcut ordine în gânduri. A decis ce să-i spună lui Forrest.

— Mi-am lăsat haina pe scaun, se plânse el. Eşti bolnavă?

— Nu, nu chiar.

— Atunci ce s-a întâmplat? De ce mergem acasă?

— Tipul ăla mă sâcâia.

— Paolo?

— Da. Mă sună tot timpul. De multe ori pe zi, adică. Mesaje, e-mailuri. Cred că se ţine după mine.

— Ai nişte relaţii ciudate.

— Nu e o relaţie. Nu acceptă un refuz. De asta a trebuit să plec.

— Paolo nu ştiu cum Bellstone, corect? spuse Forrest. Aşa-l cheamă?

— Mda.

— E înrudit cu Stuart Bellstone?

— Nu ştiu.

— Dar ăsta e numele lui de familie? Bellstone?

Forrest îşi scosese telefonul.

— Pe Wikipedia scrie că, da, fiul lui Stuart Bellstone, scandalul comercial D and G, bla, bla, fiul lui e Paolo Vallarta-Bellstone.

— Posibil, spuse Jule. Mă gândesc la el cât se poate de puţin.

— Bellstone, ce ciudat, spuse Forrest. Imogen l-a cunoscut?

— Da. Nu.

Jule era nervoasă.

— Deci?

— Familiile lor se cunosc. Am dat nas în nas cu el când am venit prima oară la Londra.

— Şi acum se ţine după tine?

— Da.

— Şi nu ţi-a trecut niciodată prin cap că ar fi bine să menţionezi poliţiei numele acestui hărţuitor, Bellstone, în legătură cu ancheta privind dispariţia lui Immie?

— El nu are nicio legătură cu toate astea.

— Ar putea avea. Sunt multe lucruri care nu se potrivesc.

— Immie s-a sinucis şi nu mai e nimic de adăugat, i-o trânti Jule. Era deprimată şi nu te mai iubea şi nu mă iubea nici pe mine suficient de mult ca să rămână în viaţă. Încetează să te mai comporţi ca şi cum lucrurile ar fi putut lua o altă întorsătură.

Forrest şi-a muşcat buza şi taxiul a rulat mai departe, în tăcere. După un minut sau două, Jule l-a măsurat din priviri şi a observat că plângea.

În dimineaţa următoare, Forrest nu mai era de găsit. Pur şi simplu nu mai era pe canapeaua extensibilă. Geanta lui nu se mai afla în dulapul din hol. Puloverele lui pufoase nu mai zăceau răspândite prin cameră. Laptopul lui dispăruse, la fel şi romanele lui franţuzeşti. Îşi lăsase vasele nespălate în chiuvetă.

Jule nu avea să-i ducă lipsa. Nu mai voia să-l vadă niciodată. Dar nu voia ca el să plece fără să-i spună de ce.

Ce-i spusese Paolo lui Forrest în seara de dinainte? Doar replicile „Sunt un prieten de-al lui Imogen” şi „Ce să aud?” Şi numele. Asta a fost tot.

Nu îl auzise pe Paolo spunându-i lui Jule Imogen. Nu-i aşa?

Nu.

Poate.

Nu.

De ce voia Forrest ca Paolo să fie anchetat? Se gândea oare că Imogen fusese urmărită şi omorâtă? Se gândea oare că Imogen fusese implicată într-o relaţie amoroasă cu Paolo? Se gândea oare că Jule minţea?

Jule şi-a făcut bagajele şi s-a dus la un hostel despre care citise, aflat la celălalt capăt al oraşului.

15

A treia săptămână din februarie 2017

Londra

Cu opt zile înainte ca Jule să plece la hostel, a sunat pe mobilul lui Forrest din apartamentul londonez. Mâinile îi tremurau. Stătea pe blatul bufetului din bucătărie, lângă coşul de pâine, şi-şi legăna picioarele. Era dimineaţa foarte devreme. Voia să scape cât mai repede de această conversaţie.

— Hei, Jule, spuse el. S-a întors Imogen?

— Nu, nu s-a întors.

— Aha. A urmat o pauză. Atunci de ce mă suni?

Dispreţul din vocea lui Forrest era palpabil.

— Am veşti proaste, spuse Jule. Îmi pare rău.

— Ce s-a întâmplat?

— Unde eşti?

— La agenţia de ştiri. Se pare că aşa li se spune chioşcurilor de ziare pe-aici.

— Ar trebui să ieşi afară.

— În regulă.

Jule a aşteptat ca el să iasă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Forrest.

— Am găsit un bileţel în apartament. De la Imogen.

— Ce fel de bileţel?

Era în coşul de pâine. O să ţi-l citesc.

Jule ţinea bileţelul între degete. Pe hârtie se înşirau literele lungi şi buclate cu care Immie se semna, frazele ei tipice şi cuvintele ei preferate.

Hei, Jule. În momentul în care vei citi asta, eu voi fi luat o supradoză de somnifere. Apoi voi fi chemat un taxi care să mă ducă până la podul Westminster.

Îmi voi umple buzunarele cu pietre. Multe pietre. Le-am adunat săptămâni în şir. Şi mă voi îneca. Râul mă va înghiţi şi voi simţi o oarecare uşurare.

Sunt sigură că te vei întreba de ce. E greu de dat un răspuns. Nimic nu e bine. Nu mă simt acasă nicăieri. Niciodată nu m-am simţit acasă. Nu cred că mă voi simţi vreodată.

Forrest n-a putut să înţeleagă. Nici Brooke n-a putut. Dar tu – cred că tu poţi. Îmi cunoşti acel eu pe care nimeni altcineva nu-l poate iubi. Dacă se poate spune că există un eu.

Immie

— O, Doamne. O, Doamne, repeta Forrest iarăşi şi iarăşi.

Jule s-a gândit la frumosul pod Westminster, cu punţile lui de piatră şi balustradele lui verzi, şi la râul sumbru şi rece care curge pe sub el. S-a gândit la trupul lui Immie, o cămaşă albă care pluteşte în jurul ei, cu faţa în apă, într-o băltoacă de sânge. Chiar a simţit acut pierderea lui Imogen Sokoloff, mai mult decât ar fi putut Forrest să simtă vreodată.

— A scris biletul în urmă cu câteva zile, îi spuse Jule lui Forrest, când el amuţi în sfârşit. A dispărut încă de miercuri.

— Ai spus că a plecat la Paris.

— Făceam presupuneri.

— Poate că n-a sărit.

— A lăsat un bilet de sinucidere.

— Dar de ce? De ce-ar fi făcut asta?

— Nu s-a simţit niciodată ca acasă. Ştii că acest lucru era adevărat. A spus-o în bileţel.

Jule a înghiţit şi apoi a spus ceea ce ştia că Forrest ar vrea să audă.

— Ce crezi că ar trebui să facem? Nu ştiu ce să fac. Eşti prima persoană căreia i-am spus.

— Vin într-acolo, spuse Forrest. Sună la poliţie.

Două ore mai târziu, Forrest a ajuns la apartament. Arăta tras la faţă şi răvăşit. Şi-a adus bagajele de la hotel şi a declarat că ar vrea să doarmă pe canapeaua din sufragerie până când lucrurile se vor aranja. Jule putea să stea în dormitor. A spus că niciunul dintre ei n-ar trebui să fie singur.

Ea nu-l voia acolo. Se simţea tristă şi vulnerabilă. Când Forrest era de faţă, prefera să stea ascunsă în spatele scutului ei. Cu toate astea, trebuia să recunoască faptul că era bun în momente de criză. A luat asupra lui sarcina de a trimite mesaje şi de a-i suna pe oameni, şi vorbea cu toată lumea cu o blândeţe extremă, de care Jule nu-l ştia capabil. Familia Sokoloff, prietenii de la Martha’s Vineyard, prietenii lui Immie de la facultate: Forrest a luat personal legătura cu fiecare, bifându-i meticulos pe o listă făcută chiar de el.

Jule a sunat poliţia londoneză. Poliţiştii au venit, agitând apele, în timp ce Forrest vorbea la telefon cu Patti. Poliţiştii au luat biletul cu scrisul de mână al lui Imogen, apoi le-au luat declaraţii celor doi.

Au căzut de acord că Immie nu părea să fi plecat într-o călătorie. Geamantanele ei erau în dulap, la fel şi hainele. Au găsit portofelul şi cărţile de credit într-o geantă. Însă laptopul ei nu se afla în apartament, iar permisul de conducere şi paşaportul lipseau.

Forrest a întrebat un ofiţer de poliţie dacă bileţelul de sinucidere ar putea fi un fals.

— Poate că un răpitor a vrut să îndrepte suspiciunea în altă parte, spuse el. Sau poate că a fost forţată să-l scrie? Există vreo cale prin care să stabiliţi dacă a fost cumva forţată să-l scrie?

— Forrest, bileţelul era în coşul de pâine, îi reaminti Jule cu blândeţe. Immie mi l-a lăsat mie în coşul de pâine.

— De ce să fi fost domnişoara Sokoloff răpită? întrebă ofiţerul.

— Pentru bani. E posibil ca o persoană s-o reţină cu forţa pentru recompensă. E ciudat că laptopul ei lipseşte. Sau e posibil să fi fost omorâtă. De cineva care a pus-o să scrie biletul, de exemplu.

Ofiţerii au ascultat teoriile lui Forrest. Au arătat că el dădea cel mai mult de bănuit: un fost iubit care sosise recent în oraş cu intenţia de a o căuta lui Imogen. Dar au precizat de asemenea că nu exista suspiciunea unei crime. Au căutat semne ale unei împotriviri, dar nu au găsit niciuna.

Forrest a spus că e posibil ca Imogen să fi fost răpită din faţa apartamentului, dar poliţiştii i-au adus aminte de coşul de pâine.

— Bileţelul de adio lămureşte totul, spuseră ei.

Au întrebat dacă acela era scrisul de mână al lui Immie şi Jule a spus că da. L-au întrebat pe Forrest şi el a răspuns acelaşi lucru. Sau că cel puţin pare să fie al ei.

Jule le-a dat telefonul pe care Imogen îl folosea în Marea Britanie. În istoric apăreau doar apeluri către muzee locale şi e-mailuri de la părinţii ei, de la Forrest, Vivian Abromowitz şi alţi câţiva prieteni pe care Jule a ştiut să-i identifice. Ofiţerii au solicitat datele bancare ale lui Immie. Jule le-a dat nişte documente printate din computerul care lipsea. Erau într-un sertar al mesei din sufragerie.

Poliţiştii au promis că vor întreprinde căutări pentru a găsi trupul lui Imogen, dar au menţionat de asemenea că, dacă trupul ei era îngreunat cu pietre, nu va ieşi prea curând la suprafaţă. Probabil că fusese îndepărtat de pod, purtat de curent.

Dacă o vor găsi vreodată, s-ar putea să dureze zile sau chiar săptămâni.

14

Sfârşitul lui decembrie 2016
Londra

Cu şase săptămâni mai devreme, Jule a sosit pentru prima oară în Londra. Era prima zi după Crăciun. A luat un taxi până la hotelul în care îşi făcuse rezervare. Banii britanicilor erau prea mari pentru a încăpea neşifonaţi în portofel. Taxiul era extrem de scump, dar nu-i păsa. Avea finanţare.

Hotelul se afla într-o clădire veche şi simetrică, renovată la interior. La recepţie stătea un domn care purta un sacou ecosez. Avea o evidenţă a rezervărilor şi a condus-o pe Jule personal până la camera ei. A stat de vorbă cu ea în timp ce un hamal îi ducea bagajele. Îi plăcea felul în care vorbea, ca şi cum ar fi ieşit direct dintr-un roman de Dickens.

Pereţii camerei erau tapetaţi cu un imprimeu alb-negru. Ferestrele erau acoperite de perdele grele de brocart. Baia avea încălzire prin pardoseală. Prosoapele erau crem, cu pătrăţele mici în relief. Săpunul de lavandă era împachetat în hârtie maronie.

Jule a comandat o friptură de jos. Când i-a fost adusă, a mâncat-o pe toată şi a băut două pahare mari cu apă. După aceea, a dormit optsprezece ore.

S-a trezit plină de încântare.

Acesta era un oraş nou şi o ţară străină, oraşul din Bâlciul deşertăciunilor şi din Marile speranţe. Era oraşul lui Immie, dar avea să devină al lui Jule, aşa cum şi cărţile care îi plăceau lui Immie ajunseseră parte integrantă din Jule.

A tras draperiile. Sub ea se întindea Londra. Autobuze roşii şi taxiuri negre ca nişte gândaci înaintau încet pe

străzile înguste. Clădirile păreau vechi de sute de ani. S-a gândit la vieţile pe care oamenii le duceau acolo jos, oameni care conduceau pe partea stângă a carosabilului, mâncau lipii, beau ceai, se uitau la televizor.

Jule s-a eliberat de vină şi de suferinţă, ca şi cum ar fi lepădat o piele. Se vedea pe sine ca o justiţiară singuratică, o supereroină în repaus, o spioană. Era mai curajoasă decât oricine altcineva din hotel, mai curajoasă decât întreaga Londră, cu mult peste ceea ce s-ar putea defini în mod normal ca fiind curaj.

În timpul verii petrecute la Martha’s Vineyard, Immie îi povestise lui Jule despre apartamentul pe care îl deţinea la Londra. Ea spusese:

— Cheile sunt chiar aici. Am putea merge acolo chiar mâine, spusese şi bătu cu palma în geantă.

Dar pe urmă n-a mai adus niciodată vorba despre asta.

Jule l-a sunat pe administratorul clădirii şi i-a spus că Immie se afla în oraş. Ar putea să se ocupe de curăţenie şi de aerisirea apartamentului? Putea să facă nişte cumpărături şi să aducă flori proaspete? Da, o să se ocupe de tot.

Când apartamentul a fost gata, cheia lui Immie s-a rotit cu uşurinţă în încuietoare. Era o locuinţă cu un singur dormitor şi cu sufragerie în St. John’s Wood, lângă o zonă cu multe magazine. Ocupa ultimul etaj al unei case orăşeneşti albe ale cărei ferestre dădeau înspre copaci. În dulapuri erau prosoape moi şi aşternuturi de pat vărgate. Exista doar o cadă, fără cabină de duş. Frigiderul era micuţ, bucătăria mobilată sumar. Immie amenajase apartamentul înainte să înveţe să gătească. Dar asta nu conta.

Jule ştia că, în iunie, după absolvirea liceului, Imogen luase parte la un program de vară peste hotare, în Londra.

Cumpărase apartamentul în perioada cât stătuse acolo, încurajată de consilierul ei financiar. Vânzarea se făcuse fără probleme, iar Immie şi prietenii ei fuseseră să cumpere vechituri în piaţa din Portobello Road şi ţesături de la Harrods. Immie acoperise uşa de la intrare cu instantanee foto făcute în acea vară – în jur de cincizeci. În cele mai multe dintre ele apărea ea, alături de o gaşcă de băieţi şi fete, ţinându-se pe după umeri în faţa unor obiective cum ar fi Turnul Londrei sau Madame Tussauds.

Jule şi-a aranjat lucrurile prin apartament, apoi a dat jos fotografiile. Le-a aruncat la gunoi şi a dus sacul de gunoi la subsol.

*

În săptămânile care au urmat, Jule a cumpărat un laptop nou, iar pe cele două vechi le-a băgat în incinerator. S-a dus în muzee şi restaurante, unde a mâncat fripturi în localuri liniştite şi hamburgeri în baruri zgomotoase. Se purta fermecător cu ospătarii. Sporovăia cu librarii şi se prezenta ca fiind Immie. Intra în vorbă cu turiştii – oameni aflaţi în trecere – şi uneori mergea la masă cu ei sau îi însoţea la teatru. Se simţea aşa cum îşi închipuia că s-ar simţi Immie: pretutindeni bine venită. Nu-şi neglija antrenamentele şi mânca doar ceea ce-i plăcea. Altfel, ducea viaţa lui Imogen.

La începutul celei de-a treia săptămâni petrecute la Londra, Jule s-a dus la Madame Tussauds. Muzeul e un bine-cunoscut punct de atracţie, plin de actori de la Bollywood, membri ai familiei regale, staruri din trupele de băieţi, sculptaţi cu toţii în ceară. Locul era plin de copii gălăgioşi americani şi de părinţii lor plictisiţi.

Jule se uita la figura de ceară a lui Charles Dickens, care stătea morocănos pe un scaun de lemn, când cineva i se adresă.

— Dacă ar fi trăit acum, spuse Paolo Vallarta-Bellstone, şi-ar fi ras capul ăla chelios.

— Dacă ar fi trăit acum, spuse Jule, ar fi fost un scenarist de televiziune.

— Îţi aduci aminte de mine? întrebă el. Sunt Paolo. Ne-am întâlnit vara asta la Martha's Vineyard.

Avea un zâmbet sfios. Purta nişte blugi vechi şi un tricou portocaliu-deschis. Nişte tenişi ponosiţi. Jule ştia că fusese plecat în excursie.

— Ţi-ai schimbat tunsoarea, adăugă el. La început n-am fost sigur că eşti tu.

Arăta bine. Jule uitase cât de bine arăta. L-a sărutat o dată. Părul lui negru şi des îi cădea peste faţă. Avea obrajii uşor arşi de soare şi buzele crăpate. Poate că fusese la schi.

— Îmi aduc aminte de tine, spuse ea. Nu poţi să alegi între caramel şi ciocolată, ţi se face rău în carusel, e posibil ca într-o bună zi să vrei să devii medic. În realitate joci golf, şi asta-i plictisitor; călătoreşti prin lume, ceea ce-i interesant; urmăreşti fetele prin muzee şi te apropii pe furiş de ele când se opresc să privească un romancier celebru făcut din ceară.

— O să-ţi spun doar mulţumesc, zise Paolo, cu toate că ai făcut nişte comentarii răutăcioase despre golf. Mă bucur că-ţi aduci aminte de mine. L-ai citit? A arătat înspre Dickens. Eu ar fi trebuit să-l învăţ la şcoală, dar nu m-a interesat.

— Da.

— Care crezi că e cea mai bună carte a lui?

— Marile speranţe.

— Despre ce-i vorba?

Paolo nu se uita la statuia de ceară. Se uita insistent la Jule. În timp ce ea răspundea, a întins mâna şi mângâiat-o pe braţ. A fost un gest foarte încrezător, s-o atingă în felul

acela, la doar câteva secunde după ce s-a prezentat din nou. De obicei nu-i lăsa pe oameni să o atingă, dar atingerea lui Paolo nu o deranja. Era foarte tandru.

— Un băiat orfan se îndrăgosteşte de o fată bogată, îi spuse ea. Numele ei e Estrella. Iar Estrella a fost antrenată toată viaţa ei să frângă inimile bărbaţilor şi probabil că ea nici nu are inimă. A fost crescută de o doamnă ţicnită care a fost părăsită în faţa altarului.

— Şi Estrella asta frânge inima băiatului?

— De nenumărate ori. Cu bună ştiinţă. Estrella nu se pricepe la nimic altceva. Să frângă inimi e singura putere pe care o are în lume.

S-au îndepărtat de Dickens, mergând spre altă secţiune a muzeului.

— Ai venit singur? întrebă Jule.

— Cu un prieten de-al tatei. Stau cu el câteva zile. Vrea să-mi arate oraşul, doar că oboseşte repede. Îl cheamă Artie Thatcher, îl cunoşti?

— Nu.

— I s-a inflamat nervul sciatic. S-a dus să se odihnească în magazinul de ceaiuri.

— Şi cum de-ai venit la Londra?

— Am călătorit prin Spania, Portugalia, Franţa, Germania, Olanda, iar prin Franţa. Apoi am venit aici. Călătoream împreună cu prietenul meu, dar el s-a dus acasă de Crăciun, iar eu nu aveam chef să mă duc acasă, aşa că am venit să stau cu Artie în perioada sărbătorilor. Tu?

— Am un apartament aici.

Paolo s-a aplecat spre ea şi i-a indicat un coridor întunecat.

— Hei, acolo, în capătul coridorului e Camera Groazei. Vrei să intri cu mine? Vreau să fiu apărat.

— De ce anume?

— De figurile înfricoşătoare de ceară, spuse Paolo. O să fie ca într-o închisoare în care deţinuţii umblă liber. M-am informat. Mult sânge şi multe măruntaie.

— Şi vrei să mergi?

— Îmi plac sângele şi măruntaiele. Dar nu când sunt singur, spuse zâmbind. Vii să mă aperi de deţinuţii scăpaţi din azil, Imogen?

Acum erau în faţa intrării în Camera Groazei.

— Sigur, spuse Jule. Te voi proteja.

Nu a avut niciodată trei iubiţi la Stanford.

Nu a avut niciodată trei iubiţi, nicăieri. Nici măcar un singur iubit.

Jule nu avea nevoie de un tip, nu era sigură că îi plăceau tipii, nu era sigură că îi plăcea nimeni.

Trebuia să se întâlnească cu Paolo la opt seara. Şi-a spălat dinţii de trei ori şi şi-a schimbat de două ori hainele. S-a dat cu parfum de iasomie.

Când l-a zărit aşteptând aproape de caruselul lângă care stabiliseră să se întâlnească, fu cât pe ce să se întoarcă. Paolo urmărea un artist ambulant. Îşi strânsese bine fularul în jurul gâtului, ca să se apere de vântul de ianuarie.

Jule îşi spuse că n-ar trebui să se ataşeze de oameni. Nimeni nu merita riscul. Avea să plece chiar acum, era pe punctul de a pleca – dar pe urmă Paolo a zărit-o şi a alergat iute spre ea, ca un băieţel, oprindu-se cu puţin înainte să se ciocnească de ea. A învârtit-o ţinând-o de încheieturi şi a spus:

— Iisuse, e ca un film. Îţi vine să crezi că suntem la Londra? Tot ce ne e familiar e pe celălalt mal al oceanului.

Şi avea dreptate. Totul rămăsese pe celălalt mal al oceanului.

Seara asta avea să fie în regulă.

Paolo a dus-o la plimbare pe Jule de-a lungul Tamisei. Artişti ambulanţi cântau la acordeon şi făceau echilibristică pe sârmă. Un timp, au pierdut vremea într-o librărie, apoi Jule a cumpărat vată pe băţ pentru amândoi. S-au plimbat de-a lungul podului Westminster, îndesând nori dulci şi roz în gură.

Paolo a luat-o pe Jule de mână şi ea l-a lăsat. Îi freca uşor încheietura, din când în când, cu buricul degetului mare. Simţea atunci o tresărire caldă. Era surprinsă că atingerea lui putea fi atât de liniştitoare.

Podul Westminster era format dintr-un şir de arcade de piatră peste apă, ce băteau în cenuşiu şi verde. Lumina felinarelor de pe pod scânteia în apele repezi ale râului.

— Cea mai naşpa chestie din Camera aia a groazei a fost Jack Spintecătorul, spuse Paolo. Ştii de ce?

— De ce?

— Unu, pentru că n-a fost prins niciodată. Şi doi, există un zvon potrivit căruia s-a sinucis aruncându-se fix de pe podul ăsta.

— Du-te de-aici!

— Serios. Probabil că a stat chiar acolo înainte să sară. Am citit pe net.

— Ce prostie, spuse Jule. Nici măcar nu se ştie cine a fost Jack Spintecătorul în realitate.

— Ai dreptate, spuse el. E o prostie.

A sărutat-o atunci, sub felinar. Ca o scenă dintr-un film. Pietrele erau umede din cauza ceţii şi luceau. Gecile lor fâlfâiau în vânt. Jule a tresărit în aerul nopţii, iar Paolo i-a pus o mână caldă pe ceafă.

O săruta de parcă n-ar fi fost în stare să-şi imagineze că ar putea fi altundeva pe planeta asta, pentru că nu-i aşa că era fain, nu-i aşa că se simţea bine? De parcă ar fi ştiut că ea nu-i lasă pe oameni să o atingă şi ar fi ştiut că avea să-l lase pe el s-o atingă, şi era cel mai norocos tip din

lume. Jule s-a simţit ca şi cum râul, aflat dedesubt, ar curge prin venele ei.

Cu el voia să fie ea însăşi.

Se întreba dacă era ea însăşi. Dacă putea continua să fie ea însăşi.

Şi dacă ar fi cineva în stare să o iubească aşa cum era.

S-au desprins unul de altul şi, o vreme, şi-au continuat drumul în tăcere. Spre ei venea un grup de patru femei tinere, bete, pe tocuri, traversând podul cu paşi nesiguri.

— Nu-mi vine să cred că ne-au obligat să plecăm, se plânse una dintre ele, bolborosind cuvintele.

— Poponarii ăia ar trebui să aibă chef să ne-o tragă, spuse alta.

Aveau accent de Yorkshire.

— Oo, e drăguţ!

Prima dintre ele se uită la Paolo de la o distanţă de trei metri.

— Crezi că ar vrea să bea ceva?

— Ha, ha! Obrăznicătură.

— Nu ştiu. Întreabă-l.

Una dintre femei a strigat:

— Bunule domn, dacă vreţi să petreceţi noaptea în oraş, puteţi să veniţi cu noi.

Paolo a roşit.

— Ce?

— Vii? întrebă ea. Doar tu.

Paolo dădu din cap în semn că nu. Femeile au plecat mai departe chicotind, iar el s-a uitat după ele până când au coborât de pe pod. Apoi a luat-o din nou de mână pe Jule.

Atmosfera era însă alta acum. Nu mai ştiau ce să-şi spună.

Până la urmă, Paolo spuse:

— Ai cunoscut-o pe Brooke Lannon?

— Ce?

Brooke, prietena lui Imogen. Ce legătură avea Paolo cu Brooke?

Jule a răspuns pe un ton degajat:

— Da, la Vassar. Cum vine asta?

— Brooke... a murit în urmă cu aproximativ o săptămână, spuse Paolo şi îşi fixă privirea în pământ.

— Ce? O, nu.

— Nu voiam să fiu eu cel care îţi spune. Până acum nu mi-a trecut prin cap că ai cunoscut-o, spuse Paolo. Apoi mi-am adus aminte din senin.

— Cum de o cunoşti pe Brooke?

— De fapt, nu o cunosc. S-a împrietenit cu sora mea în tabăra de vară.

— Ce s-a întâmplat?

Jule voia cu disperare să audă ce va răspunde, dar şi-a calmat vocea.

— A fost un accident. Era într-o rezervaţie, la nord de San Francisco. S-a dus acolo să-şi viziteze nişte prieteni care s-au dus la facultate în oraş, dar aceştia erau ocupaţi sau ceva, iar Brooke s-a dus în excursie. Era o excursie de o zi, dar a plecat târziu, când deja se întuneca. Umbla de capul ei într-o rezervaţie naturală. Şi pur şi simplu... a căzut de pe pasarelă. O pasarelă suspendată peste o râpă.

— A căzut?

— Se crede că ar fi băut. S-a lovit la cap şi abia azi-dimineaţă au găsit-o. Trupul îi era destul de desfigurat.

Jule a tresărit. S-a gândit la Brooke Shannon, cu râsul ei zgomotos, lăudăros. Brooke, care obişnuia să bea prea mult. Brooke, cu filonul ei de umor pervers, cu părul ei blond strălucitor şi trupul ei de focă. Conformaţia nobilă a maxilarului ei. Prostuţa, meschina, cruda Brooke.

— Cum au aflat ce s-a întâmplat?

— S-a răsturnat peste balustradă. E posibil să se fi cățărat ca să vadă ceva. I-au găsit maşina în parcare, cu o sticlă de votcă goală înăuntru.

— A fost sinucidere?

— Nu, nu. Doar un accident. A apărut astăzi la ştiri, ca o poveste cu rol de avertisment. Ştii, să iei întotdeauna un prieten cu tine când ai de gând să ieşi în natură. Nu bea votcă înainte de a trece peste o râpă. Familia ei şi-a făcut griji că nu a venit acasă în Ajunul Crăciunul, dar poliţia a presupus că dispăruse dinadins.

Jule s-a simţit ciudat, plină de răceală. De când a ajuns la Londra nu se mai gândise la Brooke. Ar fi putut să o caute pe net, dar nu a făcut-o. O scosese complet pe Brooke din viaţa ei.

— Eşti sigur că a fost un accident?

— Un accident teribil, spuse Paolo. Îmi pare foarte rău.

Şi-au continuat drumul într-o tăcere stingheră.

Paolo şi-a tras căciula peste urechi.

După o vreme, Jule s-a întins şi l-a luat din nou de mână. Voia să-l atingă. Să recunoască şi să facă asta a fost un gest mai curajos decât oricare bătaie la care luase parte vreodată.

— Să nu ne gândim la asta, spuse. Să rămânem de cealaltă parte a oceanului şi să ne simţim norocoşi.

L-a lăsat să o conducă până acasă, iar în faţa clădirii, el a sărutat-o din nou. S-au luat în braţe pe scări ca să-şi ţină de cald, în timp ce fulgi veseli pluteau prin aer.

A doua zi devreme, Paolo a venit la apartament cărând o sacoşă. Când a sunat la uşă, Jule era îmbrăcată în pantaloni de pijama şi maiou. L-a făcut să aştepte pe hol până când s-a îmbrăcat.

— L-am rugat pe prietenul meu din Dorset să-mi lase casa, spuse el, urmând-o în bucătărie. Şi am închiriat o

maşină. Toate lucrurile de care ar avea cineva nevoie pentru o ieşire de weekend sunt în sacoşa asta.

Jule a aruncat o privire în sacoşa pe care a întins-o spre ea: patru batoane Crunchie, chipsuri Hula Hoop, peştişori gumaţi, două sticle de apă minerală şi o pungă cu chipsuri cu sare şi oţet.

— Nu ai adus nimic de îmbrăcat. Nici măcar o periuţă.

— Astea-s pentru amatori.

Ea a râs:

— Naşpa.

— Bine, fie, am lăsat rucsacul în maşină. Dar astea sunt chestiile importante, spuse Paolo. Pe drum, putem să vizităm Stonehenge. Ai fost acolo?

— Nu.

Jule era într-adevăr deosebit de interesată de Stonehenge, despre care citise într-un roman de Thomas Hardy, cumpărat dintr-o librărie din San Francisco, dar voia să vadă toate lucrurile – cel puţin aşa simţea. Toată Londra pe care încă nu o văzuse, toată Anglia, toată lumea largă – şi voia să se simtă liberă, puternică şi da, îndreptăţită să vadă şi să înţeleagă tot ce era acolo.

— Vom avea parte de mistere străvechi, aşa că va fi bine, spuse Paolo. Şi apoi, după ce ajungem la casă, vom face excursii prin împrejurimi şi ne vom uita la oile de pe pajişti. Poate o să le şi mângâiem. Vom face tot ce fac oamenii de la ţară.

— Asta e o invitaţie?

— Da! Vom avea dormitoare separate. Disponibile.

S-a cocoţat pe marginea scaunului de bucătărie pe care stătea Jule, de parcă n-ar fi fost sigur dacă e bine-venit. De parcă ar fi fost prea neobrăzat.

— Eşti agitat, spuse ea, trăgând de timp.

Voia ca el să-i confirme. Ştia că n-ar fi trebui să vrea asta.

— Da, sunt foarte agitat.

— De ce?

Paolo a căzut pe gânduri pentru o clipă.

— Miza e mai mare acum. Pentru mine contează ce răspunzi.

S-a ridicat încet şi a pupat-o pe gât. Ea s-a sprijinit de el, iar el tremura un pic. I-a sărutat lobul fin al urechii şi apoi buzele, ridicându-se pe vârfuri, acolo în bucătărie.

— Asta înseamnă da? şopti el.

Jule ştia că n-ar trebui să se ducă cu el.

Era cea mai proastă idee. Renunţase demult la această posibilitate. Dragostea era ceea ce lăsai în urmă când deveneai... tot ce era ea acum. Impunătoare. Periculoasă. Îşi asumase riscuri şi se reinventase.

Acum băiatul ăsta se afla în bucătăria ei şi tremura în timp ce o săruta, ţinând în mână o sacoşă cu mâncare nesănătoasă şi apă minerală. Debitând aiureli despre oi.

Jule s-a dus în celălalt capăt al încăperii şi şi-a spălat mâinile în chiuvetă. Se simţea ca şi cum universul i-ar fi oferit ceva frumos şi special. O asemenea ofertă nu avea să mai apară.

Paolo s-a dus la ea şi şi-a pus foarte, foarte grijuliu mâna pe umărul ei, de parcă ar fi vrut să-i ceară permisiunea. De parcă ar fi fost vrăjit de faptul că avea voie să o atingă.

Iar Jule s-a întors spre el şi i-a spus da.

La Stonehenge era închis.

Şi ploua.

Nu puteai vizita blocurile de piatră decât dacă cumpărai bilete în prealabil. Din centrul pentru vizitatori, Jule şi Paolo nu au putut nici măcar să arunce o privire.

— Ţi-am promis mistere străvechi şi singurul lucru de care avem parte e o parcare, îi spuse Paolo, pe jumătate trist, pe jumătate glumind, când s-au urcat din nou în maşină. Ar fi trebui să mă informez.

— Nu-i nimic.

— Ştiu cum să folosesc internetul.

— O, nu-ţi face griji. Oricum, oile mă încântă mai mult.

El a zâmbit.

— Chiar aşa?

— Sigur. Poţi să garantezi pentru oi?

— Vorbeşti serios? Pentru că nu cred că pot să garantez pe bune pentru oi şi nu vreau să te dezamăgesc din nou.

— Nu. Nu-mi pasă deloc de oi.

Paolo a dat din cap.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama, oile nu sunt Stonehenge. Trebuie să recunoaştem asta. Nici măcar cele mai tari oi nu vor reuşi vreodată să fie Stonehenge.

— Hai să mâncăm peştişori gumaţi, spuse ea ca să-i ridice moralul.

— Perfect, spuse Paolo. Ăsta-i un plan perfect.

Casa nu era deloc o casă. Era un conac. O clădire mare, construită în secolul al nouăsprezecelea. Avea un domeniu şi o intrare prevăzută cu poartă. Paolo avea un cod pentru poartă. L-a introdus şi a condus de-a lungul aleii şerpuite.

Zidurile de cărămidă erau acoperite cu iederă. Pe una dintre laturi, era o grădină în pantă cu tufe de măceş şi bănci de piatră, la capătul căreia, pe marginea unui curs de apă, se găsea un foişor rotund.

Paolo se căută prin buzunare.

— Am cheile pe-aici, pe undeva.

Acum ploua tare. Stăteau în pragul uşii, cu bagajele în mâini.

— La naiba, unde sunt? Paolo îşi pipăi geaca, pantalonii, din nou geaca. Cheile, cheile. A căutat în sacoşă. A căutat în rucsac. A ieşit în ploaie şi a căutat în maşină.

S-a aşezat pe prag, adăpostindu-se de ploaie şi a scos tot ce avea prin buzunare. Apoi a golit şi sacoşa. Şi pe urmă rucsacul.

— Nu ai cheile, spuse Jule.

— Nu am cheile.

Era un escroc, un pungaş. Nu era deloc Paolo Vallarta-Bellstone. Ce dovezi avea Jule? Nu-i văzuse cartea de identitate, nici fotografiile de pe internet. Doar ceea ce îi spusese, comportamentul lui, faptul că îi cunoştea pe cei din familia lui Imogen.

— Chiar eşti prieten cu oamenii ăştia? întrebă ea, adoptând un ton degajat.

— E casa de la ţară a familiei prietenului meu, Nigel. Am stat la el în timpul verii ca oaspete şi acum nu o foloseşte nimeni şi... am ştiut codul de la poartă, nu-i aşa?

— Nu zic că mă îndoiesc de tine, minţi ea.

— Putem să ocolim casa, ca să vedem dacă uşa de la bucătărie e deschisă. Există o grădină de zarzavat, de pe vremea... de pe vremea când aveau grădini de zarzavat, spuse Paolo. Cred că expresia potrivită e: vremurile de altădată.

Şi-au tras gecile peste cap şi au alergat prin ploaie, călcând în bălţoace şi râzând.

Paolo a zgâlţâit uşa de la bucătărie. Era închisă. A început să caute în jurul casei, uitându-se sub pietre după o cheie de rezervă, în timp ce Jule s-a adăpostit sub umbrelă.

Şi-a scos telefonul şi i-a căutat numele, uitându-se după fotografii.

Pfiu. Era, fără îndoială, Paolo Vallarta-Bellstone. Erau fotografiile cu el la strângeri de fonduri în scop caritabil, pozând lângă părinţii lui, fără cravată la un eveniment la care era clar că bărbaţii trebuiau să poarte cravată. Fotografii cu el alături de alţi tipi pe un teren de fotbal. O fotografie de la absolvirea liceului, care îl înfăţişa cu aparat dentar şi o tunsoare aiurea, postată de o bunică blogăriţă care avea doar trei postări.

Jule era bucuroasă că era Paolo şi nu vreun pungaş. Îi plăcea omul bun pe care îl descoperea în el. Era mai bine să fie autentic, pentru că astfel putea să creadă în el. Dar erau atât de multe lucruri legate de Paolo pe care Jule nu le va şti niciodată. Atât de multe poveşti pe care el nu va ajunge niciodată să i le spună.

Paolo a renunţat să mai caute cheile. Avea părul fleaşcă.

— Ferestrele au alarmă, spuse el. Cred că imposibil de intrat.

— Ce să facem?

— Mai bine mergem în foişor şi ne sărutăm o vreme.

Ploaia nu se domoli.

Cu hainele ude, s-au îndreptat spre Londra şi s-au oprit la un pub să mănânce nişte prăjeli.

Paolo a parcat maşina în faţa clădirii lui Jule. Nu a sărutat-o, dar i-a luat mâna.

— Îmi placi, spuse el. Mă gândeam... cred că am lămurit deja asta. Dar mă gândeam că ar trebui să-ţi spun.

Sentimentul era reciproc. Îi plăcea de ea însăşi când era cu el.

Dar nu era ea însăşi alături de el. Nu ştia ce anume sau chiar de cine anume îi plăcea lui Paolo.

Putea fi Immie. Putea fi Jule.

Nu mai era sigură că putea să le deosebească. Jule mirosea a iasomie, la fel ca Imogen, Jule vorbea ca Imogen, lui Jule îi plăceau aceleaşi cărţi care îi plăceau şi lui Immie. Aceste lucruri erau adevărate. Jule era orfană, la fel ca Immie, o persoană care s-a realizat prin puterile proprii, o persoană cu un trecut misterios. Atât de multe trăsături ale lui Imogen care se regăsesc în Jule, simţea ea, şi atât de multe trăsături ale lui Jule care se regăsesc în Imogen.

Dar Paolo credea că Patti şi Gâl sunt părinţii ei. Credea că fusese la facultate cu biata Brooke Landon, care a

murit. Credea că e evreică şi bogată, şi că era proprietara unui apartament din Londra. Aceste minciuni făceau parte din ceea ce îi plăcea. Era imposibil să-i spună adevărul şi, chiar dacă i-ar fi spus, minciuna l-ar fi făcut să o urască.

— Nu pot să mă văd cu tine, îi spuse ea.

— Ce?

— Nu pot să mă văd cu tine. În felul ăsta. Deloc.

— De ce?

— Pur şi simplu.

— Există altcineva? Cu care te vezi? Aş putea să iau un număr de ordine sau să stau la rând sau ceva.

— Nu. Da. Nu.

— Da sau nu? Pot să te fac să te răzgândeşti?

— Nu sunt disponibilă.

Ar fi putut să-i spună că are pe altcineva, dar nu mai voia să-l mintă.

— De ce nu?

Ea deschise portiera.

— Nu am inimă.

— Aşteaptă.

— Nu.

— Aşteaptă, te rog.

— Trebuie să plec.

— Nu te-ai simţit bine? Vreau să spun, pe lângă ploaie şi faptul că nu am avut parte nici de Stonehenge, nici de casa de la ţară, nici de oi? Pe lângă faptul că a fost o zi plină de dezastre?

Jule voia să rămână în maşină. Să-i atingă buzele cu vârful degetelor şi să fie Immie fără să se mai streseze şi să lase minciunile să se adune.

Dar n-ar merge.

— Lasă-mă în pace, Paolo, ce mama mă-sii, izbucni ea.

A deschis uşa maşinii şi a păşit afară, în ploaia torenţială.

Au trecut câteva săptămâni. Jule îşi pensa sprâncenele ca să le menţină subţiri. Şi-a cumpărat haine, iarăşi şi iarăşi, ţoale drăguţe, la preţuri babane. A cumpărat cărţi de bucate pentru bucătăria din apartament, cu toate că nu le folosea niciodată. S-a dus la balet, la operă, la teatru. A văzut tot ce era de văzut, siturile istorice, muzeele şi clădirile faimoase. Şi-a cumpărat vechituri de pe Portobello Road.

Într-o seară, târziu, Forrest a venit în apartament. Ar fi trebuit să fie în America.

În timp ce se uita prin vizor, Jule îşi înăbuşi panica. Voia să deschidă fereastra şi să se caţere pe acoperiş ţinându-se de burlan, să sară pe următoarea clădire şi, sincer vorbind, să nu fie acasă. Voia să-şi schimbe sprâncenele şi părul, şi machiajul şi...

El a sunat din nou la uşă. Jule a hotărât să-şi scoată inelele şi să îmbrace nişte pantaloni de trening şi un tricou, în locul rochiei lungi pe care o purtase. S-a oprit în faţa uşii şi s-a gândit că ştiuse dintotdeauna că e posibil ca Forrest să se arate pe aici. Era apartamentul lui Immie. Avea un plan. Ştia cum să-l ia. A deschis uşa.

— Forrest, ce surpriză.

— Jule.

— Pari obosit. Eşti bine? Haide înăuntru.

Ţinea în mână o geantă de voiaj. I-a luat-o şi a dus-o în apartament.

— Tocmai am aterizat, spuse Forrest, frecându-şi bărbia şi mijindu-şi ochii prin ochelari.

— Ai venit cu taxiul de la Heathrow?

— Da.

O observă cu răceală.

— De ce eşti aici? În apartamentul lui Imogen?

— Stau aici pentru o vreme. Mi-a lăsat cheile.

— Ea unde e? Vreau s-o văd.

— Ieri seară nu s-a întors. Cum ai găsit apartamentul?

— Doamna Sokoloff mi-a dat adresa.

Forrest şi-a lăsat încurcat privirea în podea.

— A fost un zbor lung. Poţi să-mi dai un pahar cu apă?

Jule a luat-o înainte spre bucătărie. I-a dat apă de la robinet, fără gheaţă. Avea lămâi într-un bol aflat pe blat, pentru că se potriveau cu ideea ei despre felul în care ar trebui să arate apartamentul, dar în dulapuri şi-n frigider nu se găsea nimic din ce-ar fi ţinut Imogen în bucătărie. Jule mânca biscuiţi săraţi, unt de arahide cu zahăr, salam şi batoane de ciocolată. Spera ca Forrest să nu-i ceară ceva de mâncare.

— Unde ziceai că e Immie? întrebă el.

— Ţi-am spus că nu e aici.

— Dar, Jule...

A apucat-o de braţ şi, pentru o clipă, i s-a făcut frică de el, aşa subţire şi slab cum era, frică de mâinile lui tari care îi apăsau mâna prin materialul tricoului.

— Dar unde e, dacă nu e aici? rosti el foarte încet.

Ura apropierea trupului lui de al ei.

— Să nu mă atingi niciodată, în morţii mă-tii, spuse ea. Niciodată. Ai înţeles?

I-a dat drumul la braţ şi s-a dus în camera de zi, unde s-a lungit, fără nicio invitaţie, în fotoliu.

— Cred că ştii unde e. Atâta tot.

— Probabil că s-a dus la Paris peste weekend. Poţi să ajungi foarte repede de-aici prin tunel.

— Paris?

— Aşa cred.

— Ţi-a spus cumva să nu-mi spui unde se duce?

— Nu. Nici măcar nu ştiam că vii.

Forrest s-a cufundat înapoi în fotoliu.

— Trebuie să mă văd cu ea. I-am scris mesaje, dar e posibil să mă fi blocat.

— Are telefon de Marea Britanie, cu un alt număr.

— Nu-mi răspunde nici la e-mailuri. De-asta am venit până aici. Speram să pot vorbi cu ea.

Jule a făcut un ceai, în timp ce Forrest telefona la hoteluri. A fost nevoit să apeleze de douăsprezece ori până să găsească unul cu o cameră pe care s-o poată rezerva pentru câteva nopţi.

Fusese într-atât de arogant încât să creadă că Imogen îl va lăsa să stea.

13

Mijlocul lui decembrie 2016
San Francisco, California

Cu două zile înainte să ajungă la Londra, Jule se deplasa pe jos, târându-se spre vârful unui deal din San Francisco, cu statuia masivă a unui leu în rucsac.

Adora San Francisco. Arăta exact aşa cum i-l descrisese Immie, deluros, de un pitoresc demodat, dar în acelaşi timp scump şi elegant. În ziua aceea, Jule fusese să viziteze expoziţia de ceramică de la Muzeul Asiatic de Artă. Îi fusese recomandată de proprietara apartamentului.

Maddie Chung, proprietara, era uscăţivă, în jur de cincizeci de ani, lesbiană. Purta blugi, fuma pe verandă şi deţinea o mică librărie. Jule plătea la sfârşitul fiecărei săptămâni chiria pentru apartamentul care se afla la ultimul etaj al unei case în stil victorian. Maddie şi soţia ei ocupau primele două etaje. Îi vorbea mereu lui Jule despre istoria artei şi expoziţii. Era foarte de treabă şi părea s-o perceapă pe Jule ca pe cineva care are nevoie de bunăvoinţă.

În ziua aceea, când Jule a ajuns acasă, Brooke Lannon o aştepta pe scări. Prietena lui Immie de la Vassar.

— Am ajuns devreme, spuse Brooke. În fine.

Maşina decapotabilă a lui Brooke fusese lăsată peste noapte în faţa clădirii. Trebuia s-o recupereze, dar Jule îi trimisese un mesaj în care o ruga să stea şi să vorbească.

Brooke avea coapse groase, maxilarul pătrăţos şi un păr blond strălucitor care arăta întotdeauna la fel. Pielea albă şi un ruj nude. Un stil copiat de la alţii. A copilărit în La Jolla. Bea prea mult, în liceu juca hochei pe iarbă şi avusese o serie de iubiţi şi o iubită, dar nu avusese niciodată parte de dragoste. Jule ştia toate lucrurile astea despre ea de la Martha’s Vineyard.

Brooke s-a ridicat şi aproape că s-a dezechilibrat.

— Eşti bine? o întrebă Jule.

— Nu prea.

— Ai băut?

— Da. Şi ce?

Se lăsa noaptea.

— Să dăm o tură cu maşina, spuse Jule. Putem vorbi.

— O tură?

— O să fie mişto. Ai o maşină atât de simpatică. Dă-mi cheile.

Maşina era de genul celor pe care le cumpără bărbaţii mai în vârstă ca să se convingă că sunt în continuare atrăgători. Cele două banchete aveau culoarea părului de cămilă, caroseria arcuită, de un verde-aprins. Jule se întrebă dacă îi aparţinea tatălui lui Brooke.

— Dacă ai băut, nu te pot lăsa să conduci.

— Eşti de la poliţie sau ce?

— Nici pe departe.

— O spioană?

— Brooke.

— Pe bune, eşti?

— Nu pot să-ţi răspund la asta.

— Aha. Asta ar spune o spioană.

Nu mai conta ce i-a spus sau ce nu i-a spus Jule lui Brooke.

— Să mergem în excursie, spuse Jule. Ştiu un loc fain în parcul naţional. Putem să trecem cu maşina peste podul Golden Gate şi vom avea parte de un peisaj de vis.

Brooke îşi zornăia cheile în buzunar.

— E cam târziu.

— Fii atentă, spuse Jule. Am avut o mică neînţelegere cu Immie şi mă bucur că ai trecut pe aici. Hai să mergem într-un loc liniştit şi să discutăm. Apartamentul meu nu e cel mai potrivit loc.

— Nu ştiu dacă vreau să stau de vorbă cu tine.

— Ai venit devreme, spuse Jule. Vrei să stai de vorbă cu mine.

— În regulă, o să discutăm, o să ne luăm în braţe, toate alea, spuse Brooke. Immie se va bucura.

Îi înmânã cheile.

Oamenii sunt proşti când beau.

Cu două zile înainte de Crăciun a fost prea frig să conduci o decapotabilă, dar capota maşinii lui Brooke era oricum coborâtă. Brooke a insistat. Jule purta blugi, cizme şi un pulovăr călduros de lână. Rucsacul ei era în portbagaj, iar în el se afla portofelul, un al doilea pulover şi un tricou curat, o sticlă cu apă cu gâtul gros, un pachet de şerveţele umede, o pungă de gunoi de culoare neagră şi statuia leului.

Brooke a scos o sticlă pe jumătate goală de votcă din geanta ei de umăr, dar nu a băut din ea. A adormit aproape instantaneu.

Jule a traversat oraşul. Nici n-a ajuns bine la podul Golden Gate şi a devenit nervoasă. Drumul liniştit cu maşina era descurajant. A trezit-o pe Brooke.

— Podul, spuse ea. Uite.

Se desluşea sub ele, portocaliu şi maiestuos.

— Oamenilor le place să se sinucidă sărind de pe podul ăsta, spuse Brooke cu vocea îngroşată.

— Ce?

— E al doilea cel mai popular pod folosit pentru sinucideri din lume, spuse Brooke. Am citit undeva.

— Care e primul?

— Un pod de pe fluviul Yangtze. I-am uitat numele. M-am documentat temeinic în legătură cu chestiile astea, spuse Brooke. Oamenii cred că e poetic să sari de pe un pod. De asta o fac. Pe când să te sinucizi tăindu-ţi venele într-o cadă e doar o chestie mizerabilă. Cum ar trebui să te îmbraci înainte de a-ţi tăia venele în cadă?

— Nu porţi nimic.

— De unde ştii?

— Pur şi simplu ştiu.

Jule îşi dorea să n-o fi antrenat pe Brooke în această discuţie.

— Nu vreau ca oamenii să mă vadă goală după ce mor! strigă Brooke în aerul de sub podul Golden Gate. Dar nici nu vreau să port haine în cadă! E foarte ciudat!

Jule o ignoră.

— Oricum, se construieşte o barieră care să împiedice oamenii să sară, continuă Brooke. Aici, pe Golden Gate.

Au coborât în linişte de pe pod şi s-au îndreptat spre parc.

Într-un târziu, Brooke adăugă:

— N-ar fi trebuit să aduc vorba despre asta. Nu vreau să-ţi dau idei.

— Nu am idei.

— Să nu te sinucizi, spuse Brooke.

— Nu mă sinucid.

— În momentul ăsta sunt prietena ta, bine? Ceva nu-i în regulă cu tine.

Jule nu-i răspunse.

— Am crescut printre oameni foarte normali şi stabili, continuă Brooke. La mine în familie, ne comportam normal de dimineaţa până seara. Atât de normal, încât îmi venea să-mi scot ochii. Aşa că sunt un fel de expertă. Dar tu? Tu nu eşti normală. Ar trebui să iei în considerare ajutorul cuiva, eu aşa zic.

— Tu crezi că a fi normal înseamnă să ai bani căcălău.

— Nu-i adevărat. Vrăjitoarea aia, Vivian Abromowitz, primeşte bursă întreagă la Vassar şi e normală.

— Tu crezi că e normal să obţii tot timpul ceea ce-ţi doreşti, spuse Jule. Că e normal ca lucrurile să fie uşoare. Dar nu e aşa. Cei mai mulţi oameni nu obţin ceea ce-şi doresc. Niciodată, gen. Li se trânteşte uşa în nas. Trebuie să se străduiască tot timpul. Ei nu trăiesc în tărâmul magic al maşinilor cu două locuri, al danturii perfecte, al călătoriilor în Italia şi al hainelor de blană.

— Iată, spuse Brooke. Mi-ai demonstrat că am dreptate.

— Cum?

— Când spui chestii din astea, eşti departe de a fi normală. Ai reapărut în viaţa lui Immie, după ce nu v-aţi mai văzut de ani de zile şi, în decurs de câteva zile, te-ai mutat în casa ei, îi împrumuţi lucrurile, înoţi în nenorocita ei de piscină şi o laşi să-ţi plătească ea coaforul. Te-ai dus la prostia aia de Stanford şi vai, ţi-ai pierdut bursa, dar nu încerca să-mi dovedeşti că eşti vreo nenorocită de voce care reprezintă săracii. Nimeni nu-ţi închide uşa în nas, Jule. De asemenea, nimeni nu poartă haine de blană, bună dimineaţa, pentru că nu e nici măcar etic. Adică, s-ar putea ca vreo bunică s-o facă, dar nu cineva normal la cap. Şi n-am scos niciodată o vorbă despre dinţii tăi. Pff. Trebuie să înveţi să te relaxezi şi să fii o fiinţă umană, dacă vrei să ai prin preajmă prieteni pe bune şi nu doar nişte oameni care te tolerează.

Până la destinaţie, niciuna dintre ele n-a mai deschis gura.

Au parcat şi Jule şi-a luat rucsacul. Şi-a scos mănuşile din buzunarul blugilor şi şi le-a pus.

— Hai să ne lăsăm telefoanele în portbagaj, spuse ea.

Brooke o privi îndelung.

— Bine, fie. Ne luăm porţia de natură, spuse ea, rostind greşit cuvintele.

Au închis telefoanele în maşină, iar Jule şi-a pus cheile în buzunar. S-au uitat la semnul aflat în capătul parcării. Potecile destinate drumeţiilor erau marcate cu diferite culori.

— Hai să mergem la foişor, spuse Jule, arătând spre poteca marcată cu albastru. Am mai fost acolo.

— Mi-e indiferent, spuse Brooke.

Era un drum de şase kilometri, dus-întors. Parcul era aproape gol din cauza frigului şi a Crăciunului, însă câteva familii se pregăteau să plece pe măsură ce ziua se încheia. Copii obosiţi se smiorcăiau sau erau duşi în braţe. Odată ce Jule şi Brooke au început urcuşul, n-au mai întâlnit pe nimeni pe cărare.

Jule simţea cum îi creşte pulsul. Ea era în frunte.

— Îţi cam place de Imogen, spuse Brooke, rupând tăcerea. Să nu crezi că asta te face specială. Toată lumea o place pe Imogen.

— E cea mai bună prietenă a mea. Nu e acelaşi lucru cu atracţia, spuse Jule.

— Ea nu e prietena cea mai bună a nimănui. Ea frânge inimi.

— Nu fi rea cu ea. Eşti doar supărată că nu ţi-a răspuns la mesaj.

— Mi-a răspuns la mesaj. Nu despre asta e vorba, spuse Brooke. Ascultă. În primul an de facultate, când ne-am împrietenit, Immie stătea toată ziulica în camera mea de

cămin: dimineaţa îmi aducea un latte înainte de cursuri; trăgea de mine să mergem la filmele proiectate de departamentul de film; voia să-mi împrumute cerceii; îmi aducea peştişori săraţi pentru că ştia că-mi plac.

Jule nu zise nimic.

Immie o târâse şi pe ea la filme. Immie îi adusese ciocolată. În perioada în care au locuit împreună, Immie îi adusese cafeaua la pat.

Brooke continuă:

— Obişnuia să vină în fiecare marţi şi joi pentru că dimineaţa devreme aveam cursul ăsta de italiană. Şi, la început, nici măcar nu reuşeam să mă trezesc. Era nevoită să aştepte până mă îmbrăcam. Colega mea de cameră se plângea că de ce vine Immie atât de devreme, aşa că am început să-mi pun ceasul să sune. Am ajuns să mă trezesc şi să aştept afară, în faţa uşii, înainte ca Imogen să ajungă acolo.

— Şi apoi, într-o bună zi, n-a mai apărut. Era la începutul lui noiembrie, parcă. Şi ghici ce? După aceea nu a mai venit niciodată. Nu mi-a mai adus niciodată vreun latte şi nu m-a mai târât după ea la filme. Trecuse la Vivian Abromowitz. Şi ghici ce? Aş fi putut să mă comport ca o elevă din şcoala primară, Jule. Aş fi putut să fiu ţâfnoasă şi să mă comport gen, vai, săraca de mine, pentru că iată, nu poţi avea două prietene cele mai bune, bru-hu-hu. Dar nu am făcut asta. Am fost drăguţă cu amândouă. Şi eram prietene. Şi a fost în regulă.

— Bine.

Jule ura povestea asta. Şi ura faptul că nu înţelesese până acum că motivul pentru care Vivian şi Brooke nu se plăceau era chiar Imogen.

Brooke continuă:

— Ce vreau să spun e că Imogen i-a frânt şi Vivianei inimioara. Mai târziu. Şi pe a lui Isaac Tupperman. În

perioada când ieşea cu Isaac, flirta cu tot felul de tipi şi bineînţeles că Isaac a devenit foarte gelos şi nesigur. Apoi Immie a fost foarte surprinsă când el a rupt-o cu ea – dar la ce se aştepta, din moment ce o ardea cu alţi tipi? Voia să vadă dacă oamenii îşi pierd calmul şi devin obsedaţi de ea. Şi ghici ce? Exact asta ai făcut şi exact asta au făcut o grămadă de oameni în timpul facultăţii. Asta e ceva ce-i place lui Imogen, pentru că o face să se simtă nemaipomenită şi sexy, dar apoi nu mai pupi prietenie de la ea. Cealaltă modalitate de a face faţă e să te dovedeşti o personalitate mai puternică. Imogen ştie că eşti la fel de puternică precum ea sau poate chiar mai puternică. Şi ajunge să te respecte şi mergeţi mai departe împreună.

Jule era tăcută. Aceasta era o variantă nouă a poveştii despre Isaac Tupperman, Isaac din Bronx, Coates şi Morrison, poemele pe care le lăsa pe bicicleta lui Imogen, posibila sarcină. Oare Immie nu îl privise cu ochii mari de admiraţie? Fusese îndrăgostită şi apoi dezamăgită – dar abia după ce el o părăsise. Era puţin probabil să-l fi înşelat.

Apoi, dintr-odată, părea să fie posibil. Acum lui Jule i se părea de la sine înţeles că Imogen – care se simţise superficială şi inferioară în comparaţie cu inteligenţa şi masculinitatea lui Tupperman – a procedat în aşa fel încât să se simtă mai stăpână pe sine şi mai puternică decât el, trădându-l.

Au continuat să meargă prin pădure. Soarele începu să apună.

Nu mai era nimeni pe potecă.

— Vrei să fii ca Immie, atunci fii ca Immie. Bine, spuse Brooke.

Ajunseseră la o pasarelă suspendată peste o râpă. În capătul ei erau construite nişte scări de lemn ce duceau spre un turn de observaţie care oferea o privelişte asupra văii adânci şi a dealurilor din jur.

— Dar tu nu eşti Imogen, înţelegi?

— Ştiu că nu sunt Imogen.

— Nu sunt sigură că înţelegi, spuse Brooke.

— Nimic din toate astea nu te priveşte.

— Poate că acum mă priveşte. Poate cred despre tine că eşti instabilă şi cel mai bun lucru pe care l-ai putea face e să te ţii departe de Immie şi să primeşti ajutor pentru problemele tale mintale.

— Ia spune-mi, de ce suntem noi aici? întrebă Jule care stătea pe scările aflate deasupra lui Brooke.

Sub ele se întindea râpa.

Soarele aproape că apusese.

— Te-am întrebat de ce suntem aici.

O spuse încet, dându-şi jos rucsacul de pe umăr şi deschizându-l ca şi cum ar fi vrut să-şi scoată sticla cu apă.

— Ca să discutăm, aşa cum ai spus. Vreau să nu-ţi mai baţi joc de viaţa lui Immie, să nu mai profiţi de încrederea ei, să n-o mai faci să-şi ignore prietenii şi cine ştie ce altceva mai faci.

— Te-am întrebat de ce suntem aici, spuse Jule, aplecată asupra rucsacului.

Brooke dădu din umeri.

— Fix aici? În parcul ăsta? Tu ne-ai adus aici.

— Aşa e.

Jule a ridicat sacul în care se afla statuia leului de la Muzeul de Artă Asiatică. Cu o rotire a braţului a zvârlit-o cu putere, lovind fruntea lui Brooke cu un trosnet înfiorător.

Statuia nu se sparse.

Capul lui Brooke a căzut pe spate. S-a împleticit pe pasarela de lemn.

Jule a înaintat şi a lovit-o din nou. De data asta din lateral. Din capul lui Brooke a ţâşnit sângele care i-a stropit faţa lui Jule.

Brooke s-a prăbuşit pe balustradă, mâinile ei apucând strâns barele de lemn.

Jule a aruncat statuia şi s-a apropiat de Brooke, lăsându-se în jos. A prins-o de genunchi. Brooke a dat cu piciorul şi a lovit-o pe Jule în umeri, bâjbâind cu mâinile după balustradă. Lovitura a fost puternică, dislocând umărul lui Jule cu un junghi dureros.

Futu-i.

Pentru o clipă, câmpul vizual al lui Jule a devenit alb. I-a dat drumul lui Brooke şi, cu braţul stâng atârnându-i neputincios, a lovit-o în antebraţ cu dreapta, făcând-o să dea drumul balustradei. Apoi s-a aplecat şi s-a apropiat din nou lăsându-se în jos. A apucat-o pe Brooke, care se târa în patru labe, de picioare, le-a înşfăcat, şi-a proptit umărul nevătămat sub trupul lui Brooke şi l-a săltat în sus, şi-apoi peste balustradă.

Totul era nemişcat.

Părul blond şi mătăsos al lui Brooke i-a căzut peste faţă.

Când trupul ei a lovit vârful copacilor, s-a auzit un trosnet înfundat şi încă unul când a aterizat pe fundul prăpastiei stâncoase.

Jule s-a aplecat peste balustradă. Cadavrul fusese înghiţit de vegetaţie.

S-a uitat în jur. Cărarea era în continuare pustie.

Avea umărul dislocat. O durea atât de tare, încât nu putea gândi limpede.

Nu se aşteptase să fie rănită. Dacă nu-şi putea mişca braţul dislocat avea să dea greş, pentru că Brooke era moartă şi sângele ei era peste tot şi Jule trebuia să-şi schimbe hainele. Acum.

Jule s-a forţat să-şi controleze respiraţia. Şi-a forţat ochii să focalizeze.

Ţinându-şi încheietura mâinii stângi cu dreapta, şi-a ridicat braţul stâng cu o mişcare de judo, depărtându-l de

corp. O dată, de două ori – Doamne, cât de tare o durea – dar la a treia încercare, a reuşit să-şi pună umărul stâng la loc.

Durerea a dispărut.

Jule văzuse un tip făcând asta o dată, într-o sală de arte marţiale. Îl întrebase cum se face.

În regulă, atunci. Şi-a privit pulovărul. Era stropit de sânge. L-a dat jos. Tricoul de sub pulovăr era şi el ud. L-a smuls de pe ea şi a folosit un colţ curat ca să se şteargă pe mâini şi pe faţă. Şi-a scos mănuşile. A scos şerveţelele umede din rucsac şi s-a curăţat pe piept, braţe, gât, mâini, dârdâind în aerul rece al iernii. A vârât hainele pline de sânge şi şerveţelele în punga neagră de gunoi, a legat-o bine şi a îndesat totul în rucsac.

S-a îmbrăcat cu tricoul şi pulovărul curat.

Pe sacul în care se afla statuia erau pete de sânge.

Jule a scos statuia din sac, pe care l-a întors pe dos, astfel încât petele de sânge să fie pe interior. A pus statuia în rucsac şi a îndesat sacul murdar în sticla de apă cu gâtul larg.

A folosit şerveţele umede să şteargă petele de sânge de pe pasarelă, apoi a îndesat gunoiul tot în sticlă.

S-a uitat în jur.

Nu era nimeni pe cărare.

Jule şi-a atins grijulie umărul. Era în regulă. Şi-a curăţat de încă patru ori faţa, urechile şi părul cu şerveţele umede, părându-i rău că nu şi-a adus şi o oglindă de machiaj. A aruncat o privire peste marginea podului, în prăpastie.

Nici urmă de Brooke.

A făcut cale întoarsă de-a lungul potecii. Simţea că ar putea să meargă la nesfârşit fără să obosească. Nu s-a întâlnit cu nimeni pe drum până aproape de intrarea în parc, unde a trecut pe lângă patru tipi în echipament

sportiv, purtând căciuli de Moş Crăciun, echipaţi cu lanterne, care au început să urce pe poteca marcată cu galben.

La maşină, Jule a făcut o pauză.

Ar trebui să rămână aici. Dacă o ducea altundeva, odată ce oamenii găseau cadavrul lui Brooke în prăpastie, lucrul ăsta le-ar fi dat de gândit.

S-a urcat cu grijă în maşină, a scos şerveţelele umede şi a început să şteargă frâna de mână, apoi s-a oprit.

Nu, nu. Planul ăsta nu era bun. De ce nu s-a gândit la asta mai devreme? N-ar da prea bine dacă în maşină nu s-ar găsi deloc amprente. Amprentele lui Brooke ar trebui să fie acolo. Acum că frâna e curată, ceva o să pară în neregulă.

Gândeşte. Gândeşte. Sticla de votcă zăcea pe podea, lângă scaunul mortului. Jule a luat-o de pe jos cu ajutorul unui şerveţel şi a deşurubat capacul. Apoi a turnat nişte votcă pe frână, ca şi cum s-ar fi vărsat din greşeală. Poate că astfel o să pară plauzibil faptul că pe frână nu sunt amprente. Habar n-avea dacă anchetatorii ţineau cont de astfel de lucruri. De fapt, nu ştia de ce anume ţineau cont.

La naiba.

A coborât din maşină. Şi-a impus să gândească logic. Amprentele ei nu erau înregistrate nicăieri. Nu avea dosar penal. Dacă s-ar fi uitat, poliţiştii ar fi putut să-şi dea seama că maşina fusese condusă de altcineva – dar n-ar fi ştiut că a fost condusă de Jule.

Nu exista nicio dovadă care să ateste că cineva pe nume Jule West Williams a trăit sau că a vizitat vreodată San Francisco.

A deschis portbagajul şi a scos atât telefonul lui Brooke, cât şi pe al ei. Apoi, tremurând încă, a încuiat uşile de la maşină şi a plecat.

Era o noapte rece. Jule mergea repede ca să se încălzească. La un kilometru şi jumătate distanţă de parc se simţea deja mai calmă. A aruncat sticla de apă într-un coş de gunoi de pe marginea drumului. Ceva mai încolo, a aruncat într-o ghenă hainele însângerate, împreună cu sacul de plastic.

Apoi a continuat să meargă.

Podul Golden Gate strălucea pe fundalul cerului nopţii. Jule se pierdea pe sub el, dar avea impresia că un felinar îşi revarsă lumina asupra ei. A azvârlit cheile de la maşină şi telefonul lui Brooke peste marginea podului, în apă.

Viaţa ei era ca într-un film. Arăta superb în lumina felinarelor. După luptă, obrajii îi erau înfierbântaţi. Sub haine i se formau vânătăi, dar părul îi stătea excelent. Ah, şi hainele o puneau atât de mult în valoare. Da, era adevărat că era penal de violentă. Brutală, chiar.

Dar asta era slujba ei şi nimeni nu era mai calificată decât ea să facă asta, aşa că era sexy.

Luna era o seceră în vântul rece. Jule îşi umplea plămânii cu aer şi respira farmecul, durerea şi frumuseţea vieţii eroilor din filmele de acţiune.

Când a ajuns înapoi la apartament, a scos statuia leului din rucsac şi a turnat peste ea înălbitor. Apoi a pus-o sub duş, a uscat-o şi a aşezat-o pe poliţa căminului.

Lui Imogen i-ar fi plăcut statuia. Adora felinele.

Jule a cumpărat un bilet spre Londra, la un avion care decola din Portland, Oregon, folosind identitatea lui Imogen. Apoi a luat un taxi până la staţia de autobuz.

Când a ajuns, şi-a dat seama că tocmai pierduse autobuzul de nouă seara. Următorul autobuz pleca la şapte dimineaţa.

După ce Jule s-a aşezat să aştepte, euforia indusă de adrenalină în ultimele ore a început să se risipească. Şi-a cumpărat trei pungi de M&M cu alune de la un automat şi

s-a aşezat peste bagaje. Brusc, se simţea extenuată şi speriată.

În încăpere mai erau doar câţiva oameni, folosind cu toţii autogara ca adăpost de noapte. Jule sugea bomboanele ca să ţină mai mult. A încercat să citească, dar nu reuşea să se concentreze. După douăzeci şi cinci de minute, un beţiv care până atunci dormise pe bancă s-a trezit şi a început să cânte cu voce tare:

Cântându-Ţi Ţie, Dumnezeu, voioşi,
Nu pare viaţa grea,
Căci de Crăciun, cum ştim,
S-a născut Isus, Mesia,
Să-l mântuie pe om
Din rătăcirea lui cea rea.

Jule ştia că ea se rătăcise rău de tot. Omorâse, dând dovadă de o premeditare brutală, o fată prostuţă şi bârfitoare. Nu va exista niciun Mesia care să o salveze de ceea ce o făcuse să acţioneze în acest fel. Ea nu a avut niciodată un Mesia.

Aşa stăteau lucrurile. Nu exista cale de întoarcere. Era singură într-o autogară geroasă, în seara de 23 decembrie, asculta un tip beat şi, cu colţul biletului de autobuz, îşi curăţa de sub unghii sângele cuiva. Alţi oameni, oameni de treabă, făceau turtă dulce, mâncau bomboane cu mentă şi legau cu fundă cutiile cu cadouri. Se certau şi împodobeau pomul, şi strângeau masa după ospăţ, ameţiţi din cauza vinului fiert, se uitau la filme vechi, dătătoare de speranţă.

Jule era la autogară. Merita frigul, singurătatea, beţivii şi gunoiul, ba chiar o mie de pedepse şi cazne mai aspre.

Limbile ceasului parcurgeau cadranul. S-a făcut miezul nopţii şi, în mod oficial, a început Ajunul Crăciunului. Jule şi-a cumpărat o ciocolată caldă de la automat.

A băut-o şi nu i-a mai fost atât de frig. S-a convins că nu are motive de disperare. În definitiv, era curajoasă,

deşteaptă şi puternică. Îşi făcuse treaba cu o eficienţă incredibilă. Cu stil chiar. Comisese o crimă cu statuia unei pisicuţe nenorocite, într-o frumoasă rezervaţie naturală, deasupra unei prăpăstii masive şi pitoreşti. Nu existase niciun martor. Nu lăsase nicio pată de sânge.

Omorârea lui Brooke a fost un act de autoapărare.

Oamenii trebuie să se apere. Asta face parte din natura umană, iar Jule se antrenase ani de zile ca să devină de neînvins la asta. Evenimentele de azi dovedeau că era chiar mai capabilă decât ar fi sperat. De fapt, era fenomenală, era un mutant luptător, o supercreatură. Nenorocitul de Wolverine nu se oprea să-i jelească pe cei pe care îi străpungea cu ghearele. Omora întotdeauna oameni ca să se apere ori pentru o cauză nobilă. La fel se întâmpla şi-n cazul lui Bourne, al lui Bond şi al celorlalţi. Eroii nu aveau nevoie de turtă dulce, de cadouri, de bomboane cu mentă. Nici Jule nu avea nevoie. Oricum nu a avut niciodată parte de ele. N-avea de ce să-şi bată capul cu asta.

Cântându-Ţi Ţie, Dumnezeu, voioşi,

Nu pare viaţa grea...

Beţivul a început iarăşi să cânte.

— Taci din gură înainte să te fac eu să taci! a strigat Jule la el.

S-a făcut linişte.

A sorbit ultima înghiţitură de ciocolată. Nu avea să se mai gândească la faptul că s-a rătăcit. Nu avea să se mai simtă vinovată. Avea să urmeze acest destin de supererou, tot înainte.

*

Jule West Williams şi-a petrecut ziua de 24 decembrie într-o călătorie de nouăsprezece ore cu autobuzul, adormind devreme, în dimineaţa zilei de Crăciun, într-un hotel care deserveşte aeroportul din Portland, Oregon. La

unsprezece, a luat trenul-navetă până la aeroport şi şi-a prezentat bagajele pentru zborul de noapte spre Londra, la clasa business. A mâncat un hamburger în zona de restaurante. Şi-a cumpărat cărţi şi s-a dat cu parfumuri rare la duty-free.

12

Mijlocul lui decembrie 2016
San Francisco

Cu o zi înainte de excursie, Jule a primit un telefon de la Brooke.

— Unde eşti? s-a răstit Brooke, fără să o salute. Ai văzut-o pe Immie?

Nu.

Jule tocmai terminase antrenamentul şi se aşezase pe o bancă în faţa sălii de fitness Haight-Ashbury.

— I-am trimis un catralion de mesaje, gen, dar nu răspunde, spuse Brooke. Nu e de găsit nici pe Snapchat, nici pe Instagram. Sunt pe punctul să mă enervez, aşa că m-am gândit să te sun şi să aflu ce ştii.

— Immie nu răspunde nimănui, spuse Jule.

— Unde eşti?

Jule nu găsi niciun motiv să mintă.

— În San Francisco.

— Eşti aici?

— Ia stai, tu eşti aici?

La Jolla, locul în care ar fi trebuit să fie Brooke, era la o distanţă de cel puţin opt ore de condus cu maşina.

— Am colegi de liceu care merg la facultate în San Francisco, aşa că mi-am făcut rezervare la hotel şi am venit. Dar se pare că toţi sunt la muncă sau au examene toată ziua. Trebuia să mă întâlnesc în dimineaţa asta cu

Chip Lupton, dar nenorocitul mi-a dat cu flit. Nici mesaj nu mi-a trimis, a binevoit abia când îl aşteptam deja, pe un coridor plin de şerpi morţi, gen.

— Şerpi morţi?

— Pfui, a murmurat Brooke. Eu sunt la Academia de Ştiinţe. Afurisitul de Lupton a spus că vrea să vadă expoziţia de reptile. Vreau să mi-o trag cu el, altfel nu aş fi acceptat niciodată. Immie e cu tine în San Francisco?

— Nu.

— Când naiba e Hanuka? Se duce acasă să sărbătorească?

— E acum. Nu s-ar fi dus pentru atâta lucru. Cred că s-a dus în Mumbai. Nu ştiu sigur.

— Bine. Atunci hai până la mine, dacă tot eşti în oraş.

— La expoziţia de şerpi?

— Mda. Doamne, ce plictisită sunt. Eşti departe?

— Trebuie să...

— Să nu-mi spui că ai chestii de făcut. Vom continua să-i trimitem mesaje lui Immie ca s-o facem să se întoarcă la noi. Are semnal în Mumbai? Dacă nu are, putem să-i scriem un e-mail. Vino la expoziţia de şerpi, spuse Brooke. Trebuie să-ţi faci rezervare. Îţi trimit numărul de telefon prin SMS.

Jule voia să vadă toate lucrurile. Nu fusese niciodată la Academia de Ştiinţe. Plus că voia să afle ce ştie Brooke despre cele întâmplate în viaţa lui Imogen după perioada de la Vineyard. Aşa că a sărit într-un taxi.

Academia era un muzeu de ştiinţe ale naturii, plin de oase de dinozaur şi de animale împăiate.

— Am o rezervare pentru ora două, îi spuse Jule bărbatului de la secţia reptile.

— Un act de identitate, vă rog.

Jule îi arătă legitimaţia de la Vassar şi acesta o lăsă să treacă.

— Avem peste trei sute de mii de specii, din o sută şaizeci şi şase de ţări, spuse el. O zi frumoasă.

Colecţia era expusă în mai multe încăperi. Atmosfera amintea pe jumătate de o bibliotecă, pe jumătate de un spaţiu de depozitare. Pe rafturi se înşirau recipiente de sticlă umplute cu animale conservate: şerpi, şopârle, broaşte şi multe alte vietăţi pe care Jule nu reuşea să le identifice. Toate erau etichetate cu grijă.

Jule ştia că Brooke o aşteaptă, dar nu i-a trimis mesaj ca să-i spună că a ajuns. În loc de asta, s-a plimbat încet pe culoare, păşind în tăcere.

A reţinut numele majorităţii exponatelor la care s-a uitat. Xenopus leivis, broască africană cu gheare. Crotalus cerastes, crotalul. Crotalus ruber, crotalul roşu. A memorat denumirea unor specii de vipere, salamandre, broaşte rare şi şerpişori al căror habitat se găseşte pe insule îndepărtate.

Viperele stăteau încolăcite, suspendate într-un lichid murdar. Jule şi-a dus mâna la gurile lor veninoase, simţind cum o traversează frica.

A cotit-o şi, pe unul dintre culoare, a găsit-o pe Brooke aşezată pe podea, holbându-se la o broască mare şi galbenă, aflată pe un raft situat mai jos.

— Am crezut că nu mai vii.

— Am fost absorbită de şerpi, spuse Jule. Sunt atât de puternici.

— Nu sunt puternici. Sunt morţi, spuse Brooke. Sunt încolăciţi în eprubete, gen, şi nimeni nu-i iubeşte. Doamne, nu ar fi deprimant dacă după ce mori, rudele tale, gen, te-ar conserva în formol şi te-ar ţine într-un borcan uriaş?

— Au otravă în ei, spuse Jule, vorbind în continuare despre vipere. Unele pot ucide un animal de treizeci de ori

mai mare decât ele. Nu crezi că ar fi o senzaţie mişto să ai în tine o armă de genul ăsta?

— Sunt urâţi cu spume, spuse Brooke. N-ar fi nicio scofală. În fine. M-am săturat de reptile. Hai să bem un espresso.

La bar se serveau ceşcuţe cu o cafea extrem de amară şi îngheţată italiană. Brooke i-a spus lui Jule să comande îngheţată de vanilie şi şi-au vărsat amândouă espresso-ul peste porţiile de îngheţată.

— I se spune cumva, spuse Brooke, dar nu am fost atentă la asta când am fost în Italia. Am comandat-o într-un mic restaurant dintr-o piaţă. Mama tot încerca să-mi povestească istoria acelei pieţe, iar tata îmi tot repeta: „Hai să-ţi exersezi italiana!” Dar eu şi cu soră-mea ne plictiseam. Aşa am fost pe toată perioada călătoriei, ne dădeam ochii peste cap, dar apoi – şi asta se întâmpla aproape de fiecare dată – venea mâncarea şi eram amândouă înnebunite, iam iam iam. Ai fost în Italia? Acolo pastele sunt la un nivel pe care nici măcar nu-l înţelegi, jur. N-ar trebui să fie legale. Şi-a ridicat bolul şi a băut restul de espresso. Vin la tine acasă pentru cină, anunţă ea.

Încă nu vorbiseră despre Imogen, aşa că Jule spuse că e în regulă.

Au cumpărat cârnaţi, paste şi sos de tomate. Jule avea o sticlă de vin în portbagaj. Când au ajuns la apartament, în timp ce Brooke se plimba de colo-colo, Jule a vârât teancul de corespondenţă cu susul în jos într-un sertar şi şi-a ascuns portofelul.

— Mişto locul.

Brooke arătă cu degetul spre pernele în formă de arici şi borcanele cu bile de sticlă şi diamante false. A cuprins cu privirea faţa de masă cu model, dulapurile roşii din bucătărie, statuile decorative şi cărţile care aparţinuseră

fostului chiriaş. Apoi a deschis mai multe bufeturi şi a umplut un vas cu apă pentru a fierbe pastele.

— Ţi-ar trebui un pom de Crăciun, spuse ea. Ia stai, eşti evreică? Nu, nu eşti evreică.

— Nu sunt nimic.

— Toată lumea e ceva.

— Ba nu.

— Nu fi ciudată, Jule. Gen, eu din partea mamei sunt olandeză de Pennsylvania şi catolică irlandeză, plus cubaneză din partea tatei. Asta nu înseamnă că sunt creştină, dar înseamnă că trebuie să trec pe acasă în Ajunul Crăciunului şi să mă prefac că sunt atentă la slujba de la miezul nopţii. Tu ce eşti?

— Eu nu sărbătoresc.

Jule ar fi vrut ca Brooke să nu insiste. Nu era obligată să răspundă. Nu avea niciun mit cu care să rezoneze dincolo de povestea originii eroice.

— Păi, asta e al naibii de trist, spuse Brooke, deschizând sticla de vin. Spune-mi pe unde a fost Immie.

— Eu şi cu ea am venit aici, spuse Jule. Dar doar pentru o săptămână. Apoi mi-a spus că pleacă la Paris, şi-a luat la revedere, iar mai târziu mi-a trimis un mesaj în care îmi spunea că Parisul este la fel ca New Yorkul şi că mai bine se duce la Mumbai. Sau la Cairo.

— Ştiu că nu s-a dus acasă pentru că mama ei mi-a trimis din nou un e-mail, spuse Brooke. A, şi ştiu că l-a părăsit pe Forrest. Mi-a trimis un mesaj în care îmi spunea că e abătută ca o pisică tristă cu dungi şi că se bucură că a scăpat de el, dar nu mi-a povestit tot ce s-a întâmplat. Ţi-a vorbit despre omul de serviciu?

Asta era conversaţia pe care Jule dorea să o poarte, dar ştia că va trebui să păşească cu grijă.

— Un pic. Ţie ce ţi-a povestit?

— M-a sunat a doua zi după ce am plecat din Vineyard şi mi-a spus că totul era din vina ei şi că pleacă în Puerto Rico împreună cu tine pentru recuperare, spuse Brooke.

— Nu ne-am dus în Puerto Rico, spuse Jule. Am venit aici.

— Urăsc afurisita ei de discreţie, spuse Brooke. O iubesc, dar la ea totul se învârte în jurul detaşării şi misterului, gen. E atât de enervant.

Jule simţi că trebuie s-o apere pe Imogen.

— Încearcă să rămână sinceră cu ea însăşi în loc să le fie întotdeauna pe plac altora, spuse ea.

— Ei bine, adevărul e că pe mine nu m-ar deranja dacă ar încerca ceva mai mult să-i mulţumească pe oameni, spuse Brooke. De fapt, ar trebui să se străduiască mai mult, ce mama mă-sii.

Brooke se duse la televizor, de parcă cu asta ar fi spus tot ce era de spus în legătură cu subiectul Imogen Sokoloff. A zapat o vreme, până când a dat peste un film vechi cu Bette Davis, care începuse de puţin timp.

— Hai să ne uităm la ăsta, spuse ea.

Şi-a turnat încă un pahar de vin şi a pus pastele în farfurii.

S-au uitat la film. Era alb-negru. Toată lumea purta haine minunate şi se comporta oribil cu ceilalţi. După o oră, s-a auzit un ciocănit la uşă.

Era Maddie, proprietara apartamentului.

— Trebuie să pornesc apa de la chiuveta din baie, şi apoi s-o opresc din nou, spuse ea. Instalatorul e jos. Vrea să-l ajut să-şi dea seama de ce funcţionează aiurea.

— Poţi să revii mai târziu? spuse Jule.

— Tipul e la mine chiar acum, spuse Maddie. Nu va dura mult. Nici n-o să-ţi dai seama că sunt aici.

Jule îi aruncă o privire lui Brooke. Îşi sprijinea piciorul pe măsuţa de cafea.

— Hai înăuntru.

— Mersi, eşti cea mai tare.

Jule o urmă pe Maddie în baie, unde proprietara îşi făcu de lucru cu robinetele.

— Ar trebui să meargă, spuse Maddie, îndreptându-se spre uşă. Acum o să mă duc să văd dacă e totul în regulă cu chiuveta. Sper că nu va trebui să mă întorc.

— Mersi, spuse Jule.

— Nu, eu îţi mulţumesc, Imogen. Îmi pare rău că te-am deranjat.

La naiba.

La naiba.

Uşa s-a închis în urma lui Maddie.

Brooke a închis televizorul. Îşi ţinea telefonul în mână.

— Ce-a spus?

— E timpul să te duci acasă, spuse Jule. Ai băut mult. Îţi chem un taxi.

Jule a flecărit fără oprire până când Brooke a urcat în maşină, dar imediat ce taxiul a demarat, telefonul lui Immie i-a bâzâit în buzunar.

Brooke Lannon: Immie! Unde eşti?

BL: Jule zice că-n Mumbai. Sau Cairo.

BL: E pe bune?

BL: De asemenea, Vivian a fost o mare scorpie cu mine şi nu-mi vine să cred că e adevărată chestia aia în legătură cu ea şi Isaac, adică, pot să cred, dar futu-i.

BL: Noaptea trecută, Chip Lupton mi-a pipăit ţâţele, iar azi m-a ignorat. Aşa că ÎN FINE. Mi-ar fi plăcut să fii totuşi aici, doar că e atât de naşpa, încât ai detesta totul.

BL: Şi încă ceva, Jule i-a spus proprietarei că numele ei e Imogen????!!!!

Până la urmă, Jule i-a răspuns.

IS: Hei. Sunt aici.

BL: Bună!!!!!

IS: Chip ţi-a pipăit ţâţele?

BL: Văd că e nevoie de ţâţe ca să-mi răspunzi he he.

BL: Ei bine, ţâţele sunt f importante.

Jule a aşteptat un minut, apoi i-a scris:

IS: Nu-ţi face griji în legătură cu Jule. E prietena mea cea mai veche.

IS: I-am făcut rost de un apartament până-şi aranjează treburile. Am semnat contractul, aşa că proprietara crede că eu sunt ea. E falită.

BL: Nu-s convinsă. E dusă, nu ştiu. Pe bune, Jule a lăsat-o pe tanti asta SĂ-I ZICĂ IMOGEN.

IS: E-n regulă.

BL: Nuş ce să zic. Ar putea să-ţi strice ratingul de credit şi ştiu că-ţi pasă de căcaturile astea. Plus că îţi dă fiori. Alo? Furt de identitate? Chiar e o chestie, nu doar un mit urban.

BL: Şi unde ziceai că eşti? În Mumbai?

Jule nu i-a răspuns. Nimic din ce-ar fi putut să-i spună nu ar fi contat dacă Brooke era hotărâtă să tulbure apele.

11

Ultima săptămână din septembrie 2016
San Francisco

Cu nouă săptămâni înainte ca Brooke să vină la cină, Jule a zburat din Puerto Rico la San Francisco şi s-a cazat în hotelul Sir Francis Drake din Nob Hill. Locul era numai catifea roşie, candelabre şi înfloriturii rococo. Jule a folosit cardul de credit şi un document de identitate cu fotografia lui Imogen. Recepţionerul nu a întrebat-o nimic şi i s-a adresat cu domnişoara Sokoloff.

Jule avea o cameră la ultimul etaj. Încăperea era utilată cu scaune tapiţate cu piele nituită şi o măsuţă de toaletă

suflată cu aur. Imediat ce a zărit-o, a început să se simtă mai bine.

A făcut un duş lung şi şi-a spălat de pe piele sudoarea călătoriei şi amintirile din Puerto Rico. S-a frecat bine cu prosopul de baie şi s-a şamponat de două ori. Şi-a pus nişte pijamale pe care nu le mai purtase până atunci şi a dormit până când durerea care îi urca de-a lungul gâtului a dispărut în sfârşit.

Jule a stat o săptămână la hotel. Se simţea ca în interiorul unui ou. Învelişul scânteietor şi tare al hotelului o proteja de fiecare dată când avea nevoie.

*

La sfârşitul săptămânii a văzut nişte anunţuri de închiriere, a trimis câteva e-mailuri şi s-a dus să vizioneze apartamentul din San Francisco. Maddie Chung i-a făcut turul. Spaţiul era amenajat, dar nu cu mobilă simplă la care te-ai fi aşteptat de la un apartament dat în chirie. Era plin cu sculpturi neobişnuite şi colecţii drăguţe, ţinute în borcane de sticlă: nasturi, bile de sticlă şi diamante false, etalate pe rafturi, astfel încât să profite de lumină. Bucătăria avea un bufet de culoare roşie şi podele de lemn. Existau vase de sticlă şi tigăi grele de fontă.

Înmânându-i cheile, Maddie i-a explicat că avusese un chiriaş care stătuse acolo mai bine de zece ani, un bărbat singur, fără rude.

— Nu am putut anunţa pe nimeni când a murit. Nu avea cine să vină şi să-i ia lucrurile, spuse ea. Un om cu atâta bun-gust, şi a avut atâta grijă de apartament. M-am gândit să-l dau în chirie mobilat, ca pe un loc în care să-ţi petreci vacanţa. Şi atunci oamenii vor aprecia. A atins un borcan cu bile de sticlă. Nu le acceptă niciun magazin de caritate.

— De ce nu avea pe nimeni? întrebă Jule.

— Nu ştiu. Era cam de vârsta mea când a murit. Cancer la gât. Nu am descoperit nicio rudă. Nici bani nu avea. Poate că şi-a schimbat numele sau s-a înstrăinat de familia lui. Se mai întâmplă.

Dădu din umeri. Între timp, ajunseră la uşă.

— Ai angajat hamali? întrebă Maddie. Te întreb pentru că prefer să stau pe acasă în cazul în care uşa de la intrarea-n clădire o să stea deschisă toată ziua, dar asta n-ar trebui să fie o problemă.

Jule scutură din cap.

— Nu am decât geamantanul ăsta.

Maddie o privi cu bunăvoinţă şi apoi zâmbi.

— Simte-te ca acasă, Imogen. Sper să fii fericită aici.

Hei, mamă, hei, tată,

Am plecat din Martha’s Vineyard în urmă cu ceva mai mult de o săptămână şi acum călătoresc. Nu sunt sigură unde voi merge! Poate că la Mumbai sau la Paris, sau la Cairo.

Viaţa pe insulă a fost atât de liniştită şi m-a izolat cumva de restul lumii. Totul se mişca într-un ritm foarte lent. Îmi pare rău că nu am păstrat legătura. Încerc să-mi dau seama cine sunt în afara şcolii sau a familiei sau în afara altor lucruri care mă definesc. Oare înţelegeţi ce spun?

Pe insulă am avut un iubit. Numele lui era Forrest. Dar între timp ne-am despărţit şi vreau să văd mai mult din lume.

Vă rog să nu vă faceţi griji în privinţa mea. Voi călători în siguranţă şi voi avea grijă de mine.

Aţi fost întotdeauna nişte părinţi minunaţi. Mă gândesc în fiecare zi la voi.

Cu multă dragoste,

Imogen

Odată ce şi-a instalat reţeaua Wi-Fi în apartamentul din San Francisco, Jule a trimis scrisoarea de pe contul lui Imogen.

I-a scris şi lui Forrest. A folosit cuvintele preferate ale lui Immie, argoul ei, stilul ei de a încheia o scrisoare, „cumva” şi „poate”.

Hei, Forrest.

E-mailul ăsta e greu de pus în cuvinte, dar trebuie să-ţi spun: nu mă mai întorc. Chiria e plătită până la sfârşitul lui septembrie, deci atâta timp cât eliberezi apartamentul înainte de 1 octombrie, e-n regulă.

Nu vreau să te mai văd. Plec. Mă rog, haha. Am plecat deja.

Merit să am pe cineva care nu mă desconsideră. Recunoaşte că aşa faci şi tu. Pentru că tu eşti bărbat, iar eu femeie. Pentru că sunt mai mică decât tine. Pentru că sunt adoptată şi, deşi nu-ţi place s-o recunoşti, preţuieşti genealogia. Te crezi superior, pentru că eu m-am lăsat de facultate şi tu nu. Şi crezi că scrierea unui roman e mai importantă decât orice îmi place mie să fac sau orice aş vrea să fac în legătură cu viaţa mea.

Forrest, adevărul e că eu sunt cea puternică. Am avut casa. Şi maşina. Am plătit facturile. Sunt un adult, Forrest. Tu nu eşti decât un băieţel privilegiat şi dependent.

În fine, am plecat. Mă gândeam că ar trebui să ştii de ce.

Imogen

Forrest i-a răspuns. Era trist şi plin de remuşcări. Furios. Rugător.

Jule nu i-a răspuns. În schimb, i-a trimis lui Brooke pe telefon două filmuleţe cu pisici şi un mesaj.

IS: M-am despărţit de Forrest. Poate că se simte ca pisicuţa asta tristă cu dungi.
IS: Eu mă simt ca pisica portocalie şi pufoasă. (Atât de uşurată.)

Brooke i-a răspuns.

BL: Ai veşti de la Vivian?
BL: Sau de la oricine altcineva de la Vassar?
BL: Immie?
BL: Pentru că am auzit de la Caitlin (Caitlin Moon, nu Caitlin Clark) că...
BL: Vivian se vede cu Isaac mai nou
BL: Dar nu dau crezare niciunei veşti pe care o aflu de la Caitlin Moon.
BL: Aşa că poate nu-i adevărat.
BL: Tocmai mi-a venit mâncarea înapoi.
BL: Sper că nu eşti supărată.
BL: Eu sunt supărată din cauza ta.
BL: Dar pa pa Forrest! Immie, poţi mai mult de-atât.
BL: Doamne, La Jolla e un loc atât de plictisitor la la la de ce nu-mi răspunzi? Răspunde-mi, scorpie.

Mai târziu, în cursul aceleiaşi zile, a primit un e-mail chiar de la Vivian, în care îi aducea la cunoştinţă că e îndrăgostită de Isaac Tupperman şi că speră ca Imogen să înţeleagă, pentru că nu ai cum să porunceşti inimii.

*

În zilele care au urmat, Jule a început să ducă traiul pe care se gândea că l-ar fi dus Immie. Într-o dimineaţă a bătut la uşa lui Maddie Chung, cu un latte adus de la cafeneaua din capătul străzii.

— Mă gândeam că ţi-ar prinde bine o cafea.

Maddie s-a luminat la faţă. Jule a fost invitată înăuntru şi a făcut cunoştinţă cu soţia, cu părul argintiu şi îmbrăcată în haine la modă, care tocmai se ducea să „conducă o corporaţie”, spuse Maddie. Jule a întrebat-o dacă ar putea să vadă librăria, iar proprietara a dus-o până acolo cu un Volvo.

Prăvălia lui Maddie era mică şi dezordonată, dar plăcută. Aveau la vânzare un amestec de cărţi uzate şi noi. Jule a cumpărat două romane victoriene, scrise de romancieri despre care nu era sigură că Immie îi citise: Gaskell şi Hardy. Maddie i-a recomandat Inima întunericului şi Straniul caz al doctorului Jekyll şi al domnului Hyde, plus o carte scrisă de un tip pe nume Goffman Viaţa cotidiană ca spectacol. Jule le-a cumpărat şi pe acestea.

Într-o altă zi, Jule s-a dus la expoziţiile sugerate de Maddie. Gândindu-se la Imogen, Jule îşi încetini paşii şi-şi lăsă mintea să rătăcească.

Immie nu ar fi fost atentă în niciun muzeu. N-ar fi încercat să înveţe istoria artei şi nici să ţină minte datele.

Nu, Immie ar fi traversat leneşă muzeul, lăsând spaţiul să-i influenţeze starea. S-ar fi oprit să aprecieze frumuseţea, să existe fără niciun efort.

Jule îşi însuşise deja atât de multe de la Immie. Asta era o consolare.

10

A treia săptămână din septembrie 2016
Insula Culebra, Puerto Rico

Cu o săptămână înainte să se mute în San Francisco, Jule era beată pe insula Culebra. Nu se mai îmbătase niciodată.

Culebra e un arhipelag din apropierea coastei statului Puerto Rico. Pe drumurile insulei principale cutreieră cai sălbatici. Pe coastă se înşiră hoteluri scumpe, însă centrul oraşului nu e atât de ticsit de turişti. Insula e cunoscută pentru scufundări şi pe ea trăieşte o mică comunitate de expaţi americani.

Era zece seara. Barul era un loc pe care Jule îl cunoştea. Pe o latură, aerul nopţii îl traversează nestingherit. În colţuri zumzăiau ventilatoare de un alb murdar. Localul era plin de americani, unii dintre ei fiind turişti, însă clientela obişnuită era formată mai ales din expaţi. Barmanul nu i-a cerut niciun document lui Jule. În Culebra, aproape nimeni nu-ţi cerea să te identifici.

În seara aceea, Jule şi-a comandat Kahlúa[2] şi frişcă. Un bărbat pe care-l cunoscuse cu ceva timp în urmă şi-a făcut loc la tejghea, la o distanţă de câteva scaune de ea. Era un tip alb cu barbă, în jur de cincizeci şi cinci de ani. Purta o cămaşă havaiiană şi avea fruntea arsă de soare. Vorbea cu un accent specific Coastei de Vest – Portland, îi spusese mai devreme. Nu-i ştia numele. Era însoţit de o femeie de-o vârstă cu el. Părul ei avea bucle de un cenuşiu murdar. Tricoul ei roz decoltat era în uşoară discordanţă cu ceea ce purta de la brâu în jos, o fustă cu imprimeu şi sandalele. A început să mănânce covrigei dintr-un bol aflat pe tejghea.

Lui Jule i-a fost servită băutura. A băut-o şi a mai cerut una. Cuplul se certa.

— Curva aia cu inimă de aur: ea era principala mea problemă, spuse femeia cu un accent sudic. Poate Tennessee, poate Alabama. Agreabil.

---

2 Lichior cu aromă de cafea, originar din Mexic. (N.red.)

— A fost doar un film, îi răspunse bărbatul.

— Iubita perfectă e curva care te face pă gratis. Dezgustător.

— Nu credeam că o să se ajungă la asta, spuse bărbatul. Până în momentul în care am pornit-o încoace, nici măcar nu ştiam că te deranjează. Manuel a spus că a fost un film bun. I-am dat drumul; n-a fost mare lucru.

— Desconsideră jumătate din populaţie, Kenny.

— Nu te-am obligat să te uiţi. În plus, poate că e lipsit de prejudecăţi în legătură cu prostituţia. Kenny chicoti. Gen, n-ar trebui să dispreţuim femeia aia din cauza slujbei pe care o are.

— Ar trebui să foloseşti termenul de servicii sexuale, spuse barmanul, făcându-le cu ochiul. Nu prostituţie.

Jule îşi termină băutura şi mai ceru una.

— Nu erau decât chestii care explodau şi un tip în costum roşu, spuse Kenny. Ai ieşit prea mult cu prietenii ăia de la clubul de carte. Devii întotdeauna sensibilă după ce ieşi cu ei.

— O, ba pe-a mă-tii, spuse femeia, dar o spuse într-un mod drăguţ. Eşti atât de gelos pe prietenii mei de la clubul de carte.

Kenny a observat că Jule se uită la ei.

— Salut, spuse el, ridicându-şi berea.

Jule simţi cum cele trei pahare de Kahlúa o inundă ca un val lipicios. Îi zâmbi femeii.

— Ea e soţia ta, spuse ea cu voce îngroşată.

— Sunt iubita lui, spuse femeia.

Jule dădu din cap.

Seara a început să se clatine. Kenny şi iubita lui îi vorbeau. Jule râdea. I-au spus că ar trebui să mănânce ceva.

Nu reuşea să-şi găsească gura. Cartofii pai erau prea săraţi.

Kenny şi prietena lui vorbeau în continuare despre filme. Femeia îl ura pe tipul în costum roşu.

Cine era tipul acela? Avea un raton? Era prieten cu un copac. Nu, un unicorn. Tipul făcut din pietre era întotdeauna trist. Era prins în starea lui de piatră, aşa că nimeni nu-l iubea. Apoi mai era cel care nu vorbea despre identitatea lui. Era bătrân, dar avea un trup sănătos şi un schelet de metal. Stai, stai. Mai era şi un tip albastru. Şi o femeie goală. Doi oameni albaştri. Dintr-odată, Jule era pe podeaua barului.

Nu ştia cum ajunsese acolo. O dureau mâinile. Ceva era în neregulă cu mâinile ei. Simţea un gust ciudat şi dulce în gură. Prea multă Kahlúa.

— Stai cumva la Del Mar, hotelul din capătul drumului? îi spuse lui Jule iubita lui Kenny.

Jule a dat din cap.

— Kenny, ar trebui s-o ducem până acolo, spuse femeia. Stătea ghemuită lângă Jule, pe podea. Drumul ăla nu e luminat. Ar putea fi călcată de o maşină.

Apoi erau afară. Kenny nu se afla prin preajmă. Femeia o ţinea pe Jule de braţ. A condus-o pe Jule de-a lungul drumului, spre locul în care străluceau luminile de la Del Mar.

— Trebuie să-ţi spun o poveste, spuse Jule cu voce tare. Simţea nevoia să-i povestească nişte chestii iubitei lui Kenny.

— Chiar aşa? spuse femeia. Ai grijă pe unde calci. E întuneric.

— E o poveste despre o fată, spuse Jule. Nu, o poveste despre un băiat. Cu mult timp în urmă. Băiatul ăsta a ţintuit de zid o fată pe care o cunoştea. Pe altă fată, nu pe mine.

— Aha.

Jule ştia că nu povesteşte aşa cum ar trebui, dar continua să o facă. Acum nu mai voia să se oprească.

— Şi-a făcut felul cu fata pe aleea din spatele supermarketului, în timpul nopţii. Înţelegi? Ştii ce vreau să spun?

— Cred că da.

— Fata asta îl cunoştea de prin oraş şi s-a întors cu el acolo când el a rugat-o, pentru că era drăguţ la faţă. Fata asta proastă nu a ştiut cum să pună imediat piciorul în prag. Nu putea să lupte cu pumnii. Sau poate că nu conta ce spunea pentru că el nu o asculta. Ideea e că fata asta n-avea muşchi. Nu avea îndemânare. Avea o pungă de plastic cu lapte şi gogoşi.

— Eşti din sud, iubire? spuse prietena lui Kenny. Abia acum am observat. Eu sunt din Tennessee. Tu de unde eşti?

— Nu a povestit niciunui adult ce s-a întâmplat, dar le-a spus câtorva prietene în toaleta femeilor. Aşa am aflat toată tărăşenia.

— Aha.

— Băiatul ăsta, acelaşi băiat, se întorcea într-o seară de la film. Doi ani mai târziu. Eu aveam şaisprezece ani şi sunt în formă, mă înţelegi. Aşa că într-o seară m-am dus la cinema şi l-am văzut. L-am văzut pe băiat în timp ce mă întorceam acasă. N-ar fi trebuit să umblu singură pe străzi, ar spune majoritatea oamenilor. Dar uite că umblam. Nici băiatul ăla n-ar fi trebuit să fie singur.

Toată ideea asta i s-a părut dintr-odată amuzantă. Jule a simţit nevoia să se oprească pentru a putea râde. Şi-a înfipt picioarele în asfalt şi-a aşteptat să izbucnească în râs. Dar nu s-a întâmplat nimic.

— Aveam o granita albastră în mână, continuă ea, din aia mare de care îţi iei la cinema. Sandale cu toc. Era vară. Îţi plac pantofii frumoşi?

— Am monturi, spuse femeia. Hai, să mergem acum.

Jule se conformă.

— Mi-am scos pantofii. Şi l-am strigat pe băiat pe nume. I-am spus o minciună, cum că trebuie să chem un taxi, acolo la colţ, în întuneric. I-am spus că îmi murise telefonul şi l-am rugat să mă ajute. S-a gândit că sunt inofensivă. Într-o mână aveam un pantof şi în cealaltă băutura. Celălalt pantof era pe jos. El a venit la mine. I-am aruncat granita în faţă cu mâna stângă şi m-am năpustit la el cu călcâiul sandalei. L-am lovit în tâmplă.

Jule a aşteptat ca femeia să spună ceva. Dar femeia tăcea. O ţinea în continuare pe Jule de braţ.

— A încercat să mă prindă de mijloc, dar eu l-am lovit cu genunchiul în maxilar. Apoi m-am năpustit din nou cu pantoful. L-am nimerit direct în creştetul capului. Un loc vulnerabil.

I se părea important să explice unde aterizase pantoful.

— L-am lovit cu pantoful, din nou şi din nou.

Jule s-a oprit din mers şi a făcut-o pe femeie să o privească în faţă. Era foarte întuneric. Nu putea să-i distingă decât ridurile binevoitoare din jurul ochilor, însă nu şi ochii.

— Zăcea cu gura deschisă, spuse Jule. Îi curgea sânge din nas. Părea mort, doamnă. Nu s-a ridicat. Am privit în josul străzii. Era târziu. Nu se vedea nici măcar lumina aprinsă la vreo verandă. Nu puteam să-mi dau seama dacă era mort. Mi-am luat paharul cu granita şi pantofii şi am plecat acasă. Am luat toate hainele pe care le aveam pe mine şi le-am pus într-o pungă. Dimineaţa m-am prefăcut că mă duc la şcoală.

Jule şi-a lăsat mâinile pe lângă corp. Brusc, se simţea obosită, ameţită şi goală pe dinăuntru.

— Murise? întrebă prietena lui Kenny.

— Nu murise, doamnă, spuse Jule încet. I-am căutat numele pe internet. Am căutat în fiecare zi şi nu a apărut niciodată, cu excepţia unui articol dintr-un ziar local, însoţit de o fotografie. Câştigase un concurs de poezie.

— Serios?

— Nu a făcut niciodată plângere. Aceea a fost noaptea în care mi-am dat seama cine sunt, îi spuse Jule iubitei lui Kenny. Mi-am dat seama de ce sunt în stare. Înţelegeţi ce vă spun, doamnă?

— Mă bucur că n-a murit, drăguţă. Cred că nu eşti obişnuită cu alcoolul.

— Nu beau niciodată.

— Ascultă. Cu mulţi ani în urmă, mi s-a întâmplat şi mie chestia asta, spuse femeia. Am păţit la fel ca fata aceea de care mi-ai povestit. Nu-mi place să vorbesc despre asta, dar e adevărat. Am reuşit să trec peste, şi acum sunt în regulă, mă auzi ce-ţi spun?

— Da, bine.

— Mă gândeam că ai vrea să-ţi spun asta.

Jule a privit-o pe femeie. Era o femeie frumoasă, iar Kenny era un bărbat norocos.

— Ştii numele real al lui Kenny? o întrebă Jule. Care e numele real al lui Kenny?

— Dă-mi voie să te conduc la camera ta, spuse femeia. Trebuie să mă asigur că ajungi în siguranţă.

— Acela a fost momentul când am simţit eroul din mine, spuse Jule.

Pe urmă a ajuns la ea în cameră, şi lumea s-a întunecat.

A doua zi dimineaţă, Jule s-a trezit că are băşici. Pe fiecare mână avea câte patru umflături pline de puroi, imediat sub degete.

Stătea în pat şi se uita la ele. S-a întins după inelul ei de jad, aflat pe noptieră. Nu îi intra pe deget. Avea degetele prea umflate.

A spart fiecare băşică şi a lăsat lichidul să se absoarbă în cearşaful alb al hotelului. Astfel, pielea avea să se îngroaşe mai repede.

Ăsta nu e un film despre o fată care se desparte de iubitul ei care o compromite, s-a gândit ea. Nu e niciun film despre o fată care fuge de mama ei autoritară. Nu e un film despre vreun mare erou alb şi hetero care iubeşte o femeie pe care simte nevoia să o salveze sau care se aliază cu o femeie cu mai puţine superputeri, într-un costum mulat.

Acum eu sunt punctul central al poveştii, îşi spuse Jule. Nu trebuie să fiu foarte uşoară, nu trebuie să mă îmbrac foarte sumar sau să-mi repar dantura.

Eu sunt punctul central.

Imediat ce s-a ridicat în capul oaselor, a simţit că se îneacă. Jule s-a dus repede la baie şi şi-a apăsat palmele pline de băşici pe podeaua rece a băii, fără să reuşească să vomite ceva în toaletă.

Nimic şi din nou nimic. Convulsiile au durat un timp care i s-a părut a fi ore, iar gâtul i se strângea şi i se relaxa spasmodic. Şi-a pus un prosop pe faţă. Acesta s-a umezit. S-a strâns ghem, tremurând şi gâfâind.

Într-un final, respiraţia i-a revenit la normal.

Jule s-a ridicat în picioare. Şi-a făcut cafea şi a băut-o. Apoi a deschis rucsacul lui Immie.

Portofelul lui Immie era înăuntru. Avea un catralion de buzunărele şi o cataramă de argint. Înăuntru erau carduri de credit, chitanţe, un permis de bibliotecă din Martha’s Vineyard, o cartelă de la cantina de la Vassar, un card Starbucks, un card pentru asigurare de sănătate şi cardul

de acces de la camera de hotel a lui Immie. Şase sute doisprezece dolari, bani gheaţă.

Jule a deschis pachetul lui Immie, livrat în urmă cu o zi. Înăuntru erau haine trimise prin FedEx de la un comerciant online. Patru rochii, două cămăşi, o pereche de blugi, un pulovăr de mătase. Fiecare articol era atât de scump, încât Jule şi-a dus fără să vrea mâna la gură când s-a uitat la factură.

Camera lui Immie era alături. Jule avea acum cardul de acces. Camera era curată. În baie, pe măsuţă, se afla o trusă de machiaj soioasă. În ea, Jule a găsit paşaportul lui Imogen, plus un număr surprinzător de mare de tuburi şi pudriere. Pe suportul pentru prosoape era atârnat un sutien urât, bej. Un aparat de ras cu câteva fire răzleţe.

Jule a luat paşaportul lui Immie şi s-a uitat la fotografie, comparând-o în oglindă cu propria faţă. Diferenţa de înălţime era de doar doi-trei centimetri. La culoarea ochilor era trecut verde. Părul lui Immie era mai deschis la culoare. Greutatea lui Jule era considerabil mai mare, dar era alcătuită mai ales din muşchi, iar sub anumite haine nu se vedea.

A scos legitimaţiile de la Vassar din portofelul lui Immie şi le-a studiat. Fotografia de pe cartela de la cantină scotea în evidenţă gâtul lung al lui Immie şi urechea cu trei găuri. Legitimaţia de student era mai mică şi mai neclară. Jule o putea folosi foarte bine pe aceea.

A tăiat cartela de la cantină în bucăţi mici cu o foarfecă de tăiat unghiile şi le-a aruncat la veceu.

Apoi şi-a pensat sprâncenele, ca să fie subţiri ca ale lui Immie. Şi-a scurtat bretonul cu foarfeca de tăiat unghii. A descoperit colecţia lui Immie de inele vechi, gravate: vulpea de ametist, silueta, raţa cioplită în lemn, un inel de safir cu un bondar pe el, un elefant de argint, un iepure de

argint surprins într-un salt şi o broască de jad verde. Nu i se potriveau pe degetele umflate.

Următoarele câteva zile le-a petrecut parcurgând fâşierele din computerul lui Immie. Jule stătea în ambele camere de hotel. Aveau aer condiţionat. Câteodată deschidea uşa uneia dintre terase ca să lase aerul fierbinte să o învăluie. Mânca clătite cu fulgi de ciocolată şi bea suc de mango comandat prin room service.

În conturile bancare şi de investiţii ale lui Immie erau depuse în total opt milioane de dolari. Jule a învăţat pe de rost numerele şi parolele. De asemenea, numere de telefon şi adrese de e-mail.

A învăţat semnătura buclată a lui Imogen uitându-se în paşaport şi pe clapetele cărţilor lui Immie. I-a copiat scrisul de mână dint-un carneţel de-al ei, care era plin de mâzgălituri şi liste de cumpărături. După ce şi-a creat o semnătură electronică, a găsit numele avocatului familiei lui Immie. I-a spus că ea (Immie) urma să călătorească mult în următorul an, într-o excursie în jurul lumii. Voia să întocmească un testament. Banii aveau să fie lăsaţi unei prietene care nu avea posibilităţi financiare, o prietenă care era orfană şi-şi pierduse bursa de la facultate: Julietta West Williams. A lăsat de asemenea bani Asociaţiei Animalelor de pe Ţărmul Nordic şi Fundaţiei Naţionale a Rinichilor.

A durat câteva zile până când avocatul a trecut la acţiune, dar i-a promis să se ocupe de toate. Nicio problemă. Imogen Sokoloff era o persoană adultă cu drepturi legale.

A studiat stilul pe care Immie îl folosea în scrisori şi pe Instagram: felul în care încheia o scrisoare, felul în care compunea paragrafele, expresiile pe care le folosea. A închis toate conturile lui Immie de pe reţelele de socializare. Oricum nu prea le folosea. A scos tagurile de la

cât mai multe fotografii de-ale lui Immie. S-a asigurat ca toate cardurile de credit ale lui Immie să fie alimentate automat din conturile ei bancare.

A citit ziarul local din Culebra în căutare de noutăţi, dar nu a găsit nimic.

Jule a cumpărat vopsea de păr dintr-un magazin alimentar şi l-a aplicat meticulos cu o periuţă de dinţi. A exersat un zâmbet care să nu-i scoată la iveală dinţii. Simţea o durere chinuitoare care urca pe o parte a gâtului şi care nu-i dădea pace.

Până la urmă, avocatul i-a trimis modelul testamentului. Jule l-a printat în biroul de afaceri al hotelului. Şi-a pus hârtiile în geamantan şi a decis că a aşteptat suficient. A cumpărat un bilet spre San Francisco folosind numele lui Imogen. A părăsit hotelul în numele amândurora.

9

A doua săptămână din septembrie 2016
Culebra, Puerto Rico

Cu două săptămâni şi jumătate înainte să plece spre San Francisco, Jule stătea lângă Imogen pe bancheta din spate a unui taxi-jeep, care se hurducăia pe şoseaua dinspre aeroportul Culebra. Immie făcuse rezervările.

— Când aveam doisprezece ani, am fost aici împreună cu familia prietenei mele Bitsy Cohen, spuse Immie, arătând spre insula din jurul lor. În urma unui accident de bicicletă, Bitsy avea maxilarul strâns cu sârmă. Ţin minte că toată ziua nu făcea decât să bea daquiri fără alcool. Nu mânca nimic. Într-o dimineaţă am luat o barcă până pe o insuliţă pe nume Culebrita. Era acoperită de rocă vulcanică neagră cum nu mai văzusem niciodată. Şi am făcut

scufundări, dar din cauza maxilarului, Bitsy a avut probleme cu scufundările, aşa că era foarte irascibilă.

— Şi eu am avut o dată maxilarul strâns cu sârmă, spuse Jule.

Era adevărat, dar imediat ce a spus-o, şi-a dorit să n-o fi spus. Nu era o poveste amuzantă.

— Ce s-a întâmplat? Ai căzut de pe motocicleta unuia dintre iubiţii tăi de la Stanford? Sau antrenorul tău malefic de atletism a pus pe cineva să fii omorâtă?

— A fost o bătaie în vestiar, minţi Jule.

— Încă una?

Immie părea să fie foarte dezamăgită.

— Ei bine, eram goale, spuse Jule ca s-o amuze.

— Du-te de-aici.

— După antrenament, în ultimul an de liceu. Ne-am luptat complet goale, la duşuri, trei împotriva uneia.

— Ca un film porno din închisoare.

— N-a fost atât de sexy. Mi-au rupt nenorocitul de maxilar.

— Ia uitaţi, cai, spuse şoferul şi într-adevăr erau acolo.

Un grup de trei cai sălbatici cu părul grozav de miţos stătea în mijlocul drumului. Şoferul claxonă.

— Nu-i claxona! spuse Imogen.

— Nu-s speriaţi, spuse şoferul. Uite.

Claxonă din nou şi caii s-au dat încet la o parte, fără să pară prea deranjaţi.

— Ţie îţi plac animalele mai mult decât oamenii, spuse Jule.

— Oamenii-s nişte nemernici, aşa cum o dovedeşte şi povestea pe care tocmai mi-ai spus-o.

Imogen scoase un pachet de şerveţele din geantă şi folosi unul pentru a-şi şterge fruntea.

— Ai văzut tu vreun cal să fie nemernic? Sau o vacă? Ei nu-s niciodată aşa.

Şoferul vorbi de pe bancheta din faţă.

— Şerpii-s nemernici.

— Nu sunt, spuse Immie. Şerpii încearcă să se descurce la fel ca toată lumea.

— Nu şi ăia care muşcă, spuse el. Ăia-s răi.

— Şerpii muşcă atunci când sunt speriaţi, spuse Immie, aplecându-se în faţă. Muşcă atunci când sunt nevoiţi să se apere.

— Sau dacă le e foame, spuse şoferul. Probabil că muşcă în fiecare zi câte ceva. Urăsc şerpii.

— E mult mai drăguţ ca un şoarece să moară muşcat de un şarpe cu clopoţei, decât, să zicem, să fie prins de o pisică. Pisicile se joacă cu prada lor, spuse Immie. O aruncă de colo-colo, îi dau drumul şi apoi o prind din nou.

— Atunci pisicile-s cretine, spuse şoferul.

Jule râse.

S-au oprit în faţa hotelului. Immie l-a plătit pe şofer cu dolari americani.

— Eu ţin cu şerpii, spuse Imogen. Îmi plac. Mulţumesc pentru drum.

Şoferul le-a scos bagajele din portbagaj şi a demarat.

— Dacă ai întâlni un şarpe, nu ţi-ar plăcea, spuse Jule.

— Ba da. Aş îndrăgi şarpele şi l-aş transforma într-un animal de casă. Mi l-aş încolăci în jurul gâtului ca pe o bijuterie.

— Un şarpe veninos?

— Sigur. Sunt aici cu tine, nu-i aşa? Imogen îşi aruncă braţul în jurul lui Jule. Te voi hrăni cu şoricei delicioşi şi tot felul de gustări pentru şerpi şi te voi lăsa să te odihneşti pe umerii mei. Uneori, dacă va fi absolut necesar, te voi lăsa să-mi sugrumi duşmanii când eşti goală. Bine?

— Şerpii sunt întotdeauna goi, spuse Jule.

— Tu eşti un şarpe special. În cea mai mare parte a timpului, vei purta haine.

Immie o luă înainte spre recepţia hotelului, trăgând cele două trollere după ea.

Hotelul avea un aspect cât se poate de turistic, era vopsit în turcoaz şi era înţesat de plante şi flori vesele. Jule şi Imogen stăteau în camere alăturate. Existau două piscine şi o plajă, care se arcuia, lungă şi albă, cu un doc la capătul îndepărtat. Meniul era alcătuit din peşte şi fructe tropicale.

După ce au despachetat, s-au reunit pentru cină. Immie părea odihnită şi recunoscătoare că poate mânca o masă atât de bogată. Pe faţa ei nu se putea citi nicio urmă de mâhnire sau de vină. Exista pur şi simplu.

Mai târziu, s-au dus într-un loc pe care internetul îl descria ca fiind un bar al expaţilor. Tejgheaua era circulară, iar barmanul se afla în mijloc. Stăteau pe scaune de răchită. Immie a comandat Kahlúa şi frişcă, iar Jule şi-a luat o cola dietetică, cu sirop de vanilie. Oamenii erau vorbăreţi. Imogen a început să discute cu un tip alb şi bătrân, în cămaşă havaiiană. El le-a povestit că trăise pe insulă douăzeci şi doi de ani.

— Aveam o mică afacere cu marijuana, spuse tipul. Obişnuiam să o cultiv în cămara mea, în care montasem lămpi, şi apoi să o vând. Asta se întâmpla în Portland. N-ai fi zis că asta ar fi trezit interesul cuiva. Dar poliţaii m-au prins, iar când am ieşit pe cauţiune, am zburat la Miami. De-acolo am luat o barcă până în Puerto Rico şi pe urmă am luat feribotul până aici. Îi făcu semn barmanului să-i mai aducă o bere.

— Te ascunzi de poliţie? întrebă Immie.

El pufni.

— Ia-o aşa: eu eram de părere că ceea ce făcusem nu era o infracţiune, aşa că nu meritam consecinţele care se abăteau asupra mea. M-am mutat. Nu fug. Pe aici, toată

lumea mă cunoaşte. Doar că nu ştiu cu ce nume apar în paşaport, atâta tot.

— Şi care e acel nume? întrebă Jule.

— Nu vă spun. Râse. La fel cum nu le spun nici lor. Aici nimeni nu-şi bate capul cu aşa ceva.

— Din ce-ţi câştigi traiul? întrebă Jule.

— Sunt o grămadă de americani şi portoricani bogaţi care au case de vacanţă aici. Am grijă de casele lor. Ei mă plătesc cu bani gheaţă. Pază, mă ocup şi de reparaţii, chestii din astea.

— Dar familia? întrebă Immie.

— Nu prea am familie. Mi-am făcut o prietenă aici. Fratemeu ştie unde sunt. A venit o dată sau de două ori să mă viziteze.

Imogen îşi încreţi fruntea.

— Nu te gândeşti niciodată să te întorci?

Bărbatul scutură din cap.

— Nu mă gândesc niciodată la asta. Dacă eşti plecat pentru o perioadă suficient de lungă, nu prea mai găseşti motive să te întorci.

Şi-au petrecut următoarele trei zile pe marginea enormei piscine arcuite, înconjurate de umbrele şi şezlonguri turcoaz. Jule stătea cu braţele încolăcite în jurul gâtului lui Imogen. Citeau. Imogen se uita la tutoriale pe YouTube despre tehnici de gătit. Jule se antrena în sala de forţă. Imogen avea parte de tratamente la spa. Înotau şi se plimbau împreună pe plajă.

Imogen bea mult. Chelnerii îi aduceau cocteiluri margarita la marginea piscinei. Dar nu părea să fie tristă. Sentimentul magic al fugii lor din Martha’s Vineyard se perpetua de-a lungul zilelor. Din câte reuşea Jule să-şi dea seama, erau victorioase. Aceasta era viaţa pe care Imogen spunea că şi-o doreşte, liberă de ambiţii şi aşteptări, în care nimeni nu trebuia mulţumit, nimeni nu putea fi

dezamăgit. Ele două existau pur şi simplu, iar zilele treceau încet şi aveau gust de nucă de cocos.

Într-a patra noapte, târziu, Jule şi Immie stăteau cu picioarele în jacuzzi, la fel cum o făcuseră de-a lungul atâtor nopţi petrecute în casa lui Immie din Vineyard.

— Poate că ar trebui să mă întorc la New York, spuse Imogen gânditoare. Ar trebui să-mi vizitez părinţii.

Luaseră deja cina de ceva vreme. Ea bea margarita dintr-un pahar de plastic cu capac şi pai.

— Nu, nu face asta, spuse Jule. Rămâi aici cu mine.

— Îl ţii minte pe tipul de aseară din bar? El a spus aşa: cu cât stai mai mult, cu atât există mai puţine lucruri pentru care să te întorci.

Imogen se ridică, şi apoi îşi scoase tricoul şi pantalonii scurţi. Purta un costum de baie întreg, gri-metalizat, cu un inel de aur la piept şi un decolteu adânc. Îşi scufundă încet trupul în jacuzzi.

— Nu vreau să nu mai rămână nimic. Între mine şi ai mei. Dar, în acelaşi timp, urăsc să fiu acolo. Ei pur şi simplu... mă fac să mă simt atât de tristă. Ultima oară când am fost acasă, ţi-am povestit oare? S-a întâmplat cam în perioada vacanţei de iarnă.

— Nu.

— Am plecat de la şcoală şi eram atât de bucuroasă că plec. Picasem la ştiinţe politice. Brooke şi Vivian se certau tot timpul. Isaac mă părăsise. Şi, când am ajuns acasă, l-am găsit pe tata mult mai bolnav decât mă aşteptasem. Mama era tot timpul înlăcrimată. Toată sperietura stupidă cum că aş fi însărcinată şi drama cu iubitul şi notele proaste – erau mult prea banale pentru a fi măcar menţionate. Tata se strânsese în el însuşi, respirând printr-un tub de oxigen. Masa din bucătărie era plină cu flacoane de medicamente. Într-o zi m-a apucat de braţ şi mi-a şoptit: „Adu-i bătrânului tău un babka.” „Ce-i o babka?”

„N-ai mâncat niciodată babka? E ca un rulou cu scorţişoară, doar că de zeci de ori mai bun.”

— Şi i-ai adus unul?

— Am ieşit şi i-am cumpărat şase babka şi i-am dat în fiecare zi câte unul până la terminarea vacanţei de iarnă. Asta a însemnat să fac ceva pentru el, când de fapt nu era nimic de făcut... apoi, în dimineaţa în care am plecat, în timp ce mama mă ducea cu maşina la Vassar, m-a apucat groaza. Nu voiam s-o văd pe Vivian. Sau pe Brooke. Sau pe Isaac. Facultatea mi se părea lipsită de sens, un fel de şcoală de bune maniere, unde urma să învăţ să devin fiica pe care şi-o dorea mama. Sau genul de fată pe care şi-l dorea Isaac. Însă nici pe departe ceea ce voiam eu să devin. Imediat ce-a plecat, am chemat un taxi şi am pornit-o spre Vineyard.

— De ce tocmai acolo?

— Era o evadare. Acolo ne petrecuserăm vacanţele când eram mică. După primele zile, nu mi-am mai încărcat telefonul. Nu voiam să vorbesc cu nimeni. Ştiu că asta poate să pară un gest egoist, dar simţeam nevoia să fac ceva radical. Tatăl meu fiind atât de bolnav, nu apucasem să vorbesc cu nimeni despre problemele mele. Singurul mod în care aş fi putut să-mi dau seama ce-i cu mine era să văd cum e viaţa la distanţă. Fără toţi acei oameni care voiau lucruri de la mine, care erau dezamăgiţi de mine. Şi apoi am rămas pur şi simplu acolo. Stăteam deja la hotel de o lună când mi-am dat seama că nu mai urma să mă întorc. Le-am trimis un e-mail părinţilor în care le spuneam că sunt bine şi mi-am închiriat o casă.

— Cum au reacţionat?

— Cu un catralion de e-mailuri şi mesaje. „Te rog să te întorci acasă, măcar pentru câteva zile. Îţi plătim noi avionul.” „Tatăl tău vrea să ştie de ce nu-i răspunzi la telefon.” Chestii de genul ăsta. Dializa tatălui meu îi

împiedica să vină la Vineyard, dar eram pur şi simplu hărţuită. Immie oftă. Le-am blocat mesajele. Am încetat să mă mai gândesc la ei. A fost magic să pot întrerupe acele gânduri. Într-un fel, faptul că am fost în stare să nu mă gândesc la ei m-a salvat. Poate că sunt o persoană groaznică, dar e atât de bine, Jule, să nu te mai simţi vinovată.

— Nu cred că eşti o persoană groaznică, spuse Jule. Voiai să-ţi schimbi viaţa. Trebuia să faci ceva extrem ca să devii persoana care începi să fii.

— Exact.

Immie atinse genunchiul lui Jule cu mâna ei udă.

— Dar cu tine ce e?

Era schema obişnuită a lui Imogen să bată la infinit câmpii, până când întorcea o idee pe toate părţile, ca apoi, obosită, să pună o întrebare.

— Nu mă mai întorc, spuse Jule. Niciodată.

— Atât de rău stau lucrurile la tine acasă? întrebă Immie, privind-o cercetătoare pe Jule.

Preţ de o clipă, Jule a avut revelaţia că cineva ar putea să o iubească şi că ar putea şi ea la rândul ei să se iubească şi să-şi dorească toate astea. Indiferent ce-ar spune Jule acum, Immie ar înţelege. Indiferent ce.

— Noi două suntem la fel, se aventură ea. Nu vreau să fiu persoana care am fost când eram mică. Vreau să fiu cea care sunt acum, aici. Cu tine.

Cuvinte mai sincere de atât nu ştia să rostească.

Immie s-a aplecat şi a pupat-o pe obraz.

— Familiile-s la fel de terminate peste tot în lume.

Lui Jule, cuvintele îi ieşiră pe gură.

— Acum suntem o familie una pentru cealaltă. Eu sunt familia ta, iar tu poţi fi a mea.

A aşteptat. S-a uitat la Immie.

Imogen ar fi trebuit să spună că erau ca surorile.

Imogen ar fi trebuit să spună că aveau să fie prietene pe viaţă şi că da, erau o familie.

Tocmai avuseseră o discuţie foarte intimă, iar Imogen ar fi trebuit să promită că nu avea s-o părăsească pe Jule aşa cum l-a părăsit pe Forrest, aşa cum i-a părăsit pe mama şi pe tatăl ei.

În loc de asta, Immie a zâmbit blând. Apoi a ieşit din jacuzzi şi s-a dus la marginea piscinei cu costumul ei gri-metalizat. A zâmbit către grupul de adolescenţi care se prosteau în capătul unde apa era mică. Băieţi americani.

— Hei, băieţi. Care dintre voi are chef să-mi aducă din barul hotelului o pungă de chipsuri sau de covrigei? spuse Immie. Am picioarele ude. Nu vreau să ud pardoseala.

Ei erau mai uzi decât ea, dar unul dintre ei a sărit afară din piscină şi s-a şters cu un prosop. Era slab şi plin de coşuri, dar avea o dantură sănătoasă şi genul de trup lung şi zvelt care îi plăcea lui Immie.

— La dispoziţia dumneavoastră, spuse el, făcând o plecăciune caraghioasă.

— Eşti un prinţ printre muritori.

— Aţi auzit? strigă băiatul spre prietenii lui din piscină. Sunt un prinţ.

De ce simţea Immie nevoia să vrăjească pe toată lumea? Era doar un grup de băieţi care nu aveau prea multe de oferit. Dar Immie făcea genul ăsta de lucruri de fiecare dată când situaţiile deveneau intense. Îşi îndrepta atenţia spre oameni noi şi-şi exersa farmecul pe ei, oameni care se simţeau norocoşi că sunt băgaţi în seamă. O făcuse atunci când îşi lăsase baltă prietenii de la Greenbriar pentru a-şi face prieteni noi printre cei înscrişi la şcoala Dalton. O făcuse când îşi părăsise tatăl bolnav şi prietenii de la Dalton pentru a se duce la Vassar şi când plecase de la Vassar pentru a locui la Martha’s Vineyard. Părăsise Martha’s Vineyard şi pe Forrest pentru Jule, dar se

pare că Jule nu era o noutate absolută pentru ea. Immie avea nevoie de o doză proaspătă de admiraţie.

Băiatul a adus mai multe pungi de chipsuri. Imogen s-a aşezat pe un şezlong, mâncând şi punându-i întrebări.

— De unde erau?

— Din Maine.

— Câţi ani aveau?

— Suficienţi! Ha, ha.

— Nu, pe bune, câţi?

— Şaisprezece.

Râsul lui Imogen reverberă de la o margine la cealaltă a piscinei.

— Nişte ţânci!

Jule s-a ridicat şi şi-a pus încălţările. Ceva în legătură cu băieţii ăştia îi dădea fiori. Ura felul în care se întreceau să o distreze pe Imogen, stropindu-se şi arătându-şi muşchii în piscină. Nu avea de gând să se converseze cu o grămadă de liceeni slugarnici. Imogen n-avea decât să-şi hrănească orgoliul dacă aşa simţea nevoia.

A doua zi dimineaţa, Jule a vrut să închirieze o barcă pentru a merge pe Culebrita. Era o insulă micuţă, acoperită cu obişnuita rocă vulcanică, o rezervaţie naturală cu plaje. Immie vorbise despre asta în prima zi. Se putea ajunge acolo şi cu taxi pe apă, dar pe urmă trebuia să aştepţi să te ducă cineva înapoi. Era mult mai drăguţ să mergi acolo cu o barcă închiriată, pentru că puteai să pleci când voiai. Portarul i-a dat lui Jule numărul de telefon al unui tip care avea o barcă de închiriat.

Immie nu vedea de ce-ar trebui să se ocupe ele de asta când putea s-o facă altcineva în locul lor. Nu vedea niciun motiv pentru a merge pe Culebrita. Văzuse deja insula. Iar apă transparentă şi curată găseau şi aici. Şi restaurant. Şi două piscine cu încălzire. Aici erau oameni cu care puteau sta de vorbă.

Dar Jule nu suporta să petreacă o zi la piscină cu băieţii ăştia de liceu, să înghită micile lor lăudăroşenii stângace. Jule voia să se ducă pe Culebrita şi să vadă faimoasele stânci negre şi să se caţere până la far.

Tipul cu barca le-a spus să se vadă pe docul care se întindea în capătul îndepărtat al plajei. Totul era foarte neoficial. Jule şi Immie s-au dus pe doc, unde au apărut doi tineri portoricani cu două bărci de mici dimensiuni. Immie a plătit cu bani gheaţă. Unul dintre tipi i-a arătat lui Jule cum să pună în funcţiune motorul şi cum să fixeze vâslele pe marginea bărcii, în caz că avea nevoie de ele. Le-au dat un număr la care să sune după ce terminau excursia.

Immie era îmbufnată. A spus că vestele de salvare erau crăpate şi că barca ar trebui vopsită. Dar, în ciuda protestelor, s-a urcat în barcă.

Drumul peste golf a durat o jumătate de oră. Soarele era puternic. Apa era şocant de albastră.

Pe Culebrita, Jule şi Imogen au sărit în apă ca să împingă barca pe mal. Jule a ales o potecă şi au început să o urmeze. Immie era tăcută.

— Pe unde? o întrebă Jule la o răspântie a potecii.

— Pe unde vrei tu.

Au ales poteca din stânga. Dealul era abrupt. După cincisprezece minute de urcuş, Immie şi-a zgâriat glezna de o piatră. Şi-a ridicat piciorul şi l-a proptit de un copac pentru a se uita la rană.

— Eşti în regulă? întrebă Jule.

Immie sângera, dar doar puţin.

— Da, sunt bine.

— Mi-ar fi plăcut să avem plasturi, spuse Jule. Ar fi trebuit să iau câţiva cu mine.

— Dar n-ai luat, aşa că e-n regulă.

— Îmi pare rău.

— Nu e vina ta, spuse Immie.

— Vreau să spun că îmi pare rău că ţi s-a întâmplat ţie.

— Las-o baltă, spuse Imogen şi continuă să urce dealul.

Odată ajunse în vârf, au zărit stâncile negre.

Erau altfel faţă de cum se aştepta Jule. Mult mai frumoase. Aproape înfricoşătoare. Erau întunecate şi alunecoase. În jurul lor şi înăuntrul lor curgea apă, creând lacuri care păreau să fie calde de la soare. O parte din stânci erau acoperite de alge verzi, fine.

În jur nu mai era nimeni.

Immie a rămas doar în costumul de baie şi a alunecat fără un cuvânt în cel mai mare dintre lacuri. Era bronzată şi purta un costum de culoare neagră, legat la spate.

Dintr-odată, Jule s-a simţit băieţoasă şi greoaie. Muşchii pe care şi-i lucrase atâta timp i se păreau grosolani, iar costumul albastru-deschis pe care-l purtase toată vara, de prost gust.

— E caldă? întrebă ea despre apa din lacul puţin adânc.

— Destul de caldă, spuse Immie.

Era aplecată în faţă, stropindu-şi braţele şi ceafa cu apă. Pe Jule o enerva faptul că Immie era îmbufnată. La urma urmelor, nu era vina ei că Imogen îşi zgâriase piciorul. Singurul lucru de care se făcea vinovată Jule era că spusese că vrea să închirieze o barcă şi să vadă Culebrita.

Immie era un copil răsfăţat care se bosumfla când lucrurile nu ieşeau aşa cum voia ea. Era unul dintre defectele ei. Nimeni nu îi spunea nu lui Imogen Sokoloff.

— Ce zici, mergem până la far? întrebă Jule.

Era punctul cel mai înalt de pe insulă.

— Da, am putea.

Jule voia ca Immie să arate mai mult entuziasm. Dar Immie nu avea de gând.

— Piciorul e-n regulă?

— Probabil.

— Vrei să urci până la far?

— Aş putea.

— Dar vrei să faci asta?

— Ce vrei să-ţi spun Jule? „O, e visul meu să văd un far?” La Vineyard am văzut câte un nenorocit de far în fiecare zi pe care am petrecut-o acolo. Vrei să-ţi spun că mor de nerăbdare să mă caţăr până acolo sus cu piciorul ăsta însângerat, în căldura asta ucigătoare, ca să văd o clădire prăpădită care seamănă cu alte mii de clădiri prăpădite pe care le-am văzut deja de o mie de ori? Asta vrei să auzi de la mine?

— Nu.

— Atunci ce vrei?

— Întrebam doar.

— Vreau să mă întorc la hotel.

— Dar abia am ajuns aici.

Imogen a ieşit din apă şi şi-a tras hainele pe ea, vârându-şi picioarele în sandale.

— Putem să ne întoarcem, te rog? Vreau să-l sun pe Forrest. Aici nu am semnal.

Jule şi-a uscat picioarele şi şi-a încălţat pantofii.

— De ce vrei să-l suni pe Forrest?

— Pentru că e iubitul meu şi mi-e dor de el, spuse Immie. Ce credeai? Că m-am despărţit de el?

— Nu credeam nimic.

— Nu m-am despărţit de el. Am venit la Culebra ca să fac o pauză, atâta tot.

Jule şi-a pus pe umăr geanta pe care o împărţeau.

— Dacă vrei să te întorci, hai să ne întoarcem.

Jule se simţea pustiită de toată bucuria pe care o simţise în ultimele zile. Totul i se părea înfierbântat de soare şi banal.

Traseră barca destul de departe de mal aşa că, atunci când s-au întors pe plajă, au trebuit s-o împingă pe nisip. Apoi au sărit în ea şi au scos vâslele de pe stativ,

folosindu-le pentru a ghida barca până într-un loc în care apa era suficient de adâncă pentru ca aceasta să plutească şi pentru a putea porni motorul.

Imogen nu prea vorbea.

Jule a pornit motorul şi a îndreptat barca spre Culebra, care se vedea în depărtare.

Immie stătea la proră, iar profilul ei avea un aer dramatic pe fondul mării. Jule a privit-o şi a simţit un val de afecţiune. Immie era frumoasă, iar în frumuseţea ei puteai să ghiceşti că e o fiinţă bună. Bună cu animalele. Genul de prietenă care îţi aduce cafeaua exact aşa cum îţi place, îţi cumpără flori, îţi dăruieşte cărţi şi-ţi face brioşe. Nimeni nu ştia să se distreze ca Immie. Oamenii erau atraşi de ea, toată lumea o iubea. Avea un fel de putere – bani, entuziasm, independenţă – care strălucea în jurul ei. Şi iat-o pe Jule, în largul mării, pe marea aceea de un turcoaz-turbat, alături de această fiinţă umană formidabilă, unică.

Nu conta de ce se certaseră. Era doar oboseală, atâta tot. Până şi-n cele mai frumoase relaţii de prietenie, oamenii se certau. Asta făcea parte din sinceritatea relaţiei.

Jule opri motorul. Marea era foarte calmă. Cât vedeai cu ochii, nici urmă de vreo altă ambarcaţiune.

— Totul e-n regulă? întrebă Imogen.

— Îmi pare rău că am insistat să închiriem barca asta stupidă.

— E-n regulă. Dar ascultă-mă, te rog. Mâine mă întorc la Vineyard ca să fiu cu Forrest.

Pe Jule o luă ameţeala.

— Cum aşa?

— Ţi-am spus, mi-e dor de el. Îmi pare rău pentru felul în care am plecat. Eram supărată în legătură cu… Immie făcu o pauză, ezitând să se exprime. În legătură cu ce s-a

întâmplat cu omul de serviciu. Şi pentru felul în care Forrest a făcut faţă situaţiei. Dar n-ar fi trebuit să fug. Mi se întâmplă prea des să fug de o situaţie.

— N-ar trebui să te întorci la Vineyard pentru că, dintre toţi, te simţi obligată tocmai faţă de Forrest, spuse Jule.

— Îl iubesc pe Forrest.

— Atunci de ce-l minţi tot timpul? ripostă Jule. De ce eşti aici cu mine? De ce te gândeşti încă la Isaac Tupperman? Nu aşa te comporţi când eşti îndrăgostită. Nu părăseşti o persoană în toiul nopţii ca apoi să te aştepţi să fie bucuroasă atunci când apari din nou în viaţa ei. Nu poţi să părăseşti pe cineva în felul ăsta.

— Eşti geloasă pe Forrest. Înţeleg asta. Dar nu sunt o păpuşă cu care să te joci fără să o împarţi şi cu alţii, spuse Immie pe un ton aspru. Credeam că mă placi pentru ceea ce sunt – fără să ţii cont de banii mei sau de orice altceva. Credeam că semănăm şi că mă înţelegi. Mi-a venit uşor să-ţi povestesc tot felul de lucruri. Dar am din ce în ce mai mult impresia că ţi-ai construit ideea asta despre mine, Imogen Sokoloff – şi-a rostit numele ca şi cum ar fi fost cu italice – iar eu nu sunt aşa. Îţi faci o idee despre o persoană pe care o placi. Dar acea persoană nu sunt eu. Tu nu vrei decât să-mi porţi hainele, să-mi citeşti cărţile şi să-ţi imaginezi că banii mei sunt ai tăi. Asta nu e o prietenie adevărată, Jule. Nu e prietenie când eu plătesc totul şi tu iei totul cu împrumut, şi tot nu-ţi e de ajuns. Tu vrei toate secretele mele şi apoi mă ameninţi cu ele. Mi-e milă de tine, chiar îmi e. Îmi place de tine, dar eşti, în cea mai mare parte a timpului, o copie de-a mea. Îmi pare nespus de rău că trebuie să-ţi spun asta, dar tu...

— Ce?

— N-ai nicio noimă. Schimbi mereu detaliile poveştilor pe care le spui şi o faci ca şi cum nici măcar nu ai fi conştientă de asta. N-ar fi trebuit să te rog să stai cu noi în

casa din Vineyard. O vreme a fost bine, dar acum simt că sunt folosită, într-un fel chiar minţită. Simt nevoia să fug de tine. Ăsta-i adevărul.

Senzaţia de ameţeală crescu.

Immie n-ar fi fost în stare să spună aşa ceva.

Săptămâni de-a rândul, Jule îi făcuse lui Imogen toate poftele. O lăsase pe Immie singură atunci când voise să fie singură, se dusese la cumpărături când Immie voise să meargă la cumpărături. O tolerase pe Brooke, îl tolerase pe Forrest. Jule fusese o bună ascultătoare atunci când fusese nevoie. Se adaptase mediului şi învăţase toate modelele de comportament valabile în lumea lui Immie. Îşi ţinuse gura. Citise sute de pagini din Dickens.

— Eu nu mă identific cu hainele mele, spuse Imogen. Nu mă identific cu banii mei. Tu vrei ca eu să fiu această persoană...

— Nu vreau să fii nimic din ce nu eşti, o întrerupse Jule. Nu vreau asta.

— Ba da, vrei, spuse Imogen. Vrei să-ţi acord atenţie când nu am chef. Vrei să fiu frumoasă şi lipsită de griji în zilele în care mă simt urâtă şi lucrurile merg prost. Mă aşezi pe un piedestal şi vrei să fac întotdeauna mâncare gustoasă, să citesc literatură grozavă şi să mă comport ireproşabil cu toată lumea, dar eu nu sunt aşa şi mă simt istovită. Nu vreau să trăiesc conform ideii ăsteia pe care o ai despre mine.

— Nu-i adevărat.

— Mă apasă enorm treaba asta, Jule. Mă sugrumă. Mă obligi să fiu ceva pentru tine, iar eu nu vreau asta.

— Eşti prietena mea cea mai apropiată.

Un adevăr care a ieşit din pieptul lui Jule pe un ton strident şi jalnic. Jule trecuse întotdeauna cu uşurinţă pe lângă oameni. Simţea că nu îi aparţin; nu lăsaseră nicio urmă în viaţa ei şi nu le ducea dorul. Jule spusese o sută

de minciuni ca s-o facă pe Immie s-o iubească. În schimbul lor, merita acea iubire.

Immie scutură din cap.

— După câteva săptămâni petrecute în vara asta, acasă la mine? Cea mai apropiată prietenă a ta? E imposibil. Ar fi trebuit să te rog să pleci după primul sfârşit de săptămână.

Jule s-a ridicat în picioare. Immie stătea pe marginea prorei.

— Ce ţi-am făcut de mă urăşti? o întrebă Jule. Nu înţeleg ce-am făcut.

— Nu ai făcut nimic! Nu te urăsc.

— Vreau să ştiu cu ce-am greşit.

— Uite ce e. Te-am rugat să vii cu mine doar pentru că voiam să-ţi închid gura, spuse Imogen. Te-am chemat aici ca să-ţi închid gura. Na, că am spus-o.

Tăceau amândouă. Fraza atârna între ele: Te-am chemat aici ca să-ţi închid gura.

Imogen continuă:

— Nu mai suport excursia asta. Nu mai suport că-mi împrumuţi hainele şi că mă priveşti în felul în care o faci, de parcă nu te-ai mai sătura de mine şi mă ameninţi, şi vrei să-mi pese foarte mult de tine. Nu-mi pasă.

Jule nu se gândea, nu era în stare să gândească.

A ridicat o vâslă de pe fundul bărcii. A lovit, cu putere.

Capătul lat al vâslei a nimerit-o pe Imogen în cap. Mai întâi cantul.

Immie s-a prăbuşit. Barca se legăna puternic. Jule a făcut un pas în faţă, iar chipul lui Immie s-a întors spre ea. Immie părea surprinsă, şi Jule a avut pentru o clipă un sentiment de triumf: adversarul o subestimase.

A coborât din nou vâsla spre faţa ei angelică. Nasul i-a trosnit, la fel şi pometii. Unul dintre ochi a ieşit în afară şi s-a spart, împroşcând lichid. Jule a lovit a treia oară şi

zgomotul a fost teribil, puternic şi decisiv cumva. Falca lui Imogen şi sentimentul de îndreptăţire, frumuseţea şi autosuficienţa ei dezinteresată, toate au fost zdrobite de forţa braţului drept al lui Jule. Jule era învingătoarea, ce mama mă-sii, şi pentru o clipă fugară, a trăit un moment de glorie.

Immie a alunecat de pe locul pe care se cocoţase în apă. În timp ce trupul ei a căzut, barca s-a clătinat. Jule se împletici, lovindu-se tare cu şoldul de marginea bărcii.

Immie a împroşcat de două ori apa, luptându-se. Gâfâia. Ochii îi erau plini de sânge. Se prelingea în apa turcoaz. Cămaşa albă plutea în jurul ei.

Sentimentul de triumf s-a risipit, şi Jule a sărit în mare, apucând-o pe Immie de umăr. Voia un răspuns.

Immie îi datora un răspuns.

Încă nu terminaseră, ce naiba. Immie n-avea unde să fugă.

— Ce ai să-mi spui? ţipă Jule, călcând apa şi ţinând-o cât putea pe Immie la suprafaţă. Ce-ai de spus acum?

Sângele de pe faţa lui Immie i se scurgea pe braţe.

— Pentru că nu sunt nenorocitul tău de animal de companie şi nu mai sunt nici nenorocita ta de prietenă, mă auzi? strigă Jule. Mă dispreţuieşti, în gâţii mă-tii, dar eu sunt cea puternică, eu sunt cea puternică aici. Vezi, Immie? Vezi?

Jule a încercat s-o întoarcă pe Immie, să-i ţină faţa deasupra apei, să poată respira şi asculta în continuare, însă rănile erau îngrozitoare. Faţa lui Imogen era terci, sângele îi curgea din ureche, din nas, din pometii zdrobiţi. Trupul i se scutura şi zvâcnea. Pielea îi era alunecoasă, extrem de alunecoasă. Îşi azvârlea membrele care încotro, plesnind-o pe Jule în faţă cu dosul palmei.

— Ce pizda mă-tii ai de zis acum? spuse Jule din nou, rugătoare. Ce anume vrei să-mi spui?

Trupul lui Imogen Sokoloff a zvâcnit încă o dată, apoi a rămas nemişcat.

Sângele băltea în jurul lor.

Jule s-a urcat înapoi în barcă, iar timpul s-a oprit.

Trebuie să fi trecut o oră. Poate două. Poate doar câteva minute.

Până în clipa aceea, nicio bătaie nu se desfăşurase în felul ăsta. Întotdeauna fusese vorba de acţiune, sentimente măreţe, apărare, competiţie. Câteodată despre răzbunare. Acum însă situaţia era diferită. În mare plutea un cadavru. Vârful unei urechi mici cu trei găuri. Bumbii de pe manşeta cămăşii, un albastru rece contrastând cu inul alb.

Jule o iubise pe Immie Sokoloff aşa cum ştia ea să iubească pe oricine. Chiar o iubise.

Dar Immie nu îşi dorise asta.

Biata Immie. Frumoasa, speciala Immie.

Lui Jule i s-a întors stomacul pe dos. A simţit cum i se face greaţă, din nou şi din nou. Se apucă de marginea bărcii, gândindu-se că îi e rău. Umerii îi tremurau. Stomacul i se contractă, dar nu reuşi să vomite nimic, nimic. A trecut un minut sau două înainte să-şi dea seama că plânge.

Lacrimile îi făceau obrajii să lucească.

Nu voise să-i facă rău lui Imogen.

Ba da, voise.

Ba nu, nu voise.

Îşi dorea să n-o fi făcut.

Îşi dorea să dea timpul înapoi. Îşi dorea să fie un alt om, într-un alt trup, care să aibă o altfel de viaţă. Îşi dorea ca Immie să-i fi împărtăşit iubirea şi a plâns pentru că ştia că asta nu avea să se mai întâmple.

S-a întins şi a apucat mâna umedă şi moale a lui Immie. A ţinut-o aşa, aplecându-se mult peste marginea bărcii.

De sus s-a auzit zgomotul unui avion.

Jule a dat drumul mâinii lui Immie şi şi-a înghiţit lacrimile. Instinctul de autoconservare a început să lucreze.

Era destul de departe în larg. La douăzeci de minute de Culebra şi zece minute de Culebrita. Jule a atins apa cu mâna. Exista un curent ce ducea spre largul oceanului, venind dinspre canalul dintre cele două insule, intens circulat. A tras mâna lui Immie înspre ea până când a ajuns suficient de aproape încât să-i poată trece o frânghie pe sub braţe, asigurându-se că nu o strânge prea tare ca să nu-i lase urme. Frânghia era tare şi era greu să o legi. Îi rănea palmele, jupuindu-i pielea. A trebuit să încerce de mai multe ori până când a reuşit să facă un nod care să ţină.

A pornit motorul şi a pornit-o încet în larg, urmând curentul. Când marea a devenit întunecată şi adâncă, când au ajuns departe de ruta circulată dintre Culebra şi Culebrita, Jule a desfăcut frânghia şi a eliberat-o pe Imogen.

Cadavrul s-a scufundat foarte, foarte încet.

Jule a clătit frânghia şi a frecat-o cu o perie pe care a găsit-o într-o cutie mică pentru provizii. Mâinile îi erau jupuite şi sângerau un pic, dar în rest nu avea nimic. A strâns frumos frânghia şi a pus-o înapoi în locul în care stătuse. A curăţat şi a clătit vâsla.

Apoi s-a întors cu barca în Culebra.

*

— Domnişoară Sokoloff? Angajatul din holul hotelului îi făcu cu mâna lui Jule.

Jule s-a oprit şi s-a uitat la el.

A crezut că ea e Imogen. Până acum, nimeni nu o confundase cu Imogen.

Nu prea semănau, dar bineînţeles că erau două femei albe, scunde, cu părul scurt şi cu pistrui. Aveau acelaşi accent specific Coastei de Est. Puteau fi confundate între ele.

— Aţi primit un pachet, domnişoară Sokoloff, spuse funcţionarul zâmbind. Este chiar aici.

Jule îi zâmbi şi ea.

— Sunteţi un dulce, îi spuse ea. Mulţumesc.

8

A doua săptămână din septembrie 2016
Menemsha, Martha's Vineyard, Massachusetts

Cu şase săptămâni înainte ca Jule să-şi însuşească pachetul, omul de serviciu care făcea curăţenie în casa lui Immie din Martha's Vineyard nu a venit la muncă. Îl chema Scott. Avea în jur de douăzeci şi patru de ani, mai în vârstă decât Immie, Jule, Brooke, ba chiar şi decât Forrest, dar cu toate astea, Imogen îi spunea omul de serviciu.

Scott fusese recomandat de către proprietarii casei de vacanţă pentru munca din curte şi gospodărie. Piscina şi jacuzziul trebuiau să fie întreţinute. Casa era aerisită, avea multe ferestre, living şi sufragerie cu tavan înalt. Şase luminatoare, cinci dormitoare. Terasă în faţă şi în spate. Tufe de trandafiri şi alte plante. Era mult de lucru.

Scott avea o faţă lată, luminoasă şi un nas turtit. Avea un ten alb, cu pometi rozalii, chip pătrăţos şi păr negru, dezordonat. Şolduri înguste şi braţe bine lucrate. De obicei umbla la bustul gol, cu o şapcă de baseball pe cap.

Când Jule l-a întâlnit prima oară pe Scott, nu prea a înţeles ce caută el acolo. Era în bucătărie şi spăla podeaua cu un mop. Nu părea diferit de Forrest şi de diverşii

prieteni temporari ai lui Immie de pe insulă, dar iată-l aici, gol până la brâu, făcând curăţenie prin casă.

— Bună, eu sunt Jule, spuse ea, stând în pragul uşii.

— Scott, spuse el, continuând să dea cu mopul.

— Vii la plajă? întrebă ea.

— Ah, nu. O să rămân aici. Sunt omul de serviciu al lui Imogen.

Avea un accent american standard.

— A, înţeleg.

Jule se întrebă dacă Imogen îi vorbea omului de serviciu ca unui om obişnuit sau dacă Scott trebuia să fie invizibil. Încă nu ştia care e codul de conduită.

— Sunt prietena din liceu a lui Immie.

El nu mai spuse nimic.

Jule îl urmări o vreme.

— Vrei ceva de băut? îl întrebă. Avem cola şi cola dietetică.

— Ar trebui să lucrez. Lui Imogen nu-i place dacă pierd vremea.

— E atât de severă?

— Ştie ce vrea. Trebuie să respect asta, spuse el. Şi mă plăteşte.

— Dar vrei o cola?

Scott s-a lăsat în genunchi şi a pulverizat lichid de curăţat în zona de sub maşina de spălat vase, unde era mizerie. Apoi a frecat locul cu un burete aspru. Muşchii spatelui îi străluceau, acoperiţi de sudoare.

— Nu mă plăteşte ca să-i iau chestii din frigider, îi răspunse el într-un final.

În zilele care au urmat, a devenit clar că Scott nu trebuia să fie chiar invizibil, pentru că în realitate era atât de ornamental, încât nimeni nu putea să-i ignore prezenţa, însă nimeni nu îi adresa mai mult de un salut. Immie îi spunea doar „hei” când îl vedea, cu toate că îşi plimba

privirea pe trupul lui. Scott freca toaletele, scotea gunoiul şi curăţa mizeria lăsată în urmă de oameni în living. Jule nu i-a mai oferit niciodată cola.

Ziua în care Scott nu a venit era o zi de vineri. De obicei, vineri de dimineaţă făcea curat în bucătărie şi în băi, apoi stropea peluza. La unsprezece nu era în casă, aşa că nimeni nu a dat prea multă atenţie absenţei lui.

Cu toate astea, nu s-a arătat nici a doua zi. În zilele de sâmbătă curăţa piscina şi întreţinea grădină. Immie îi lăsa întotdeauna bani pe tejghea pentru munca depusă în cursul săptămânii anterioare. Ca de obicei, banii erau acolo, însă Scott nu şi-a făcut apariţia.

Jule a coborât la parter, în echipament sportiv. Brooke stătea pe blatul din bucătărie cu un bol de struguri în poală. Forrest şi Immie mâncau cereale cu frişcă bătută şi zmeură la masa din sufragerie. Chiuveta era plină de vase nespălate.

— Unde-i omul de serviciu? strigă Brooke spre sufragerie în timp ce Jule îşi turna un pahar cu apă.

— E supărat din cauza mea, îi răspunse Immie.

— Eu sunt supărat din cauza lui, spuse Forrest.

— Şi eu sunt supărată, strigă Brooke. Vreau să-mi spele strugurii, să se dezbrace şi să mă lingă din cap până-n picioare. Şi totuşi, el nu face asta. Nici măcar nu e aici. Nu ştiu cu ce-am greşit.

— Foarte amuzant, spuse Forrest.

— Pentru mine e tipul perfect, spuse Brooke. E bine făcut, îşi ţine gura şi, spre deosebire de tine – îşi aruncă un strugure în gură – el spală vasele.

— Şi eu spăl vasele, spuse Forrest.

Immie râse.

— Da, gen speli farfuria din care ai mâncat.

Forrest clipi şi reveni la subiectul anterior.

— Încă nu l-ai sunat?

— Nu. Vrea o mărire şi n-am de gând să i-o dau, spuse Immie pe un ton calm, ridicând ochii spre Jule şi întâlnindu-i privirea. E un tip în regulă, dar s-a întâmplat de multe ori să întârzie. Urăsc să mă trezesc dimineaţa şi să descopăr bucătăria murdară.

— L-ai concediat? întrebă Forrest.

— Nu.

— După ce aţi discutat despre mărire, a spus că va continua să lucreze aici?

— Cred că da. Nu sunt sigură, spuse Immie ridicându-se să-şi golească cana şi bolul.

— Cum adică nu eşti sigură?

— Aşa m-am gândit. Dar bănuiesc că n-o să se mai întoarcă, spuse Immie din bucătărie.

— Îl sun, spuse Forrest.

— Nu, nu face asta.

Immie reveni în sufragerie.

— De ce nu? Forrest ridică telefonul lui Immie. Avem nevoie de un om de serviciu, iar el ştie deja ce are de făcut. Poate că a fost o neînţelegere.

— Am spus să nu-l suni, izbucni Immie. Telefonul pe care-l ţii în mână e al meu, iar asta nu e casa ta.

Forrest puse jos telefonul. Clipi din nou.

— Încerc să fiu de ajutor, spuse el.

— Nu, nu eşti.

— Ba da, sunt.

— Laşi totul pe seama mea, spuse Immie. Mă ocup de bucătărie şi de mâncare, şi de omul de serviciu, şi de cumpărături, şi de Wi-Fi. Şi acum te enervezi că nu rezolv ceva aşa cum ţi-ai dori tu?

— Imogen.

— Nu sunt nenorocita ta de gospodină, Forrest, spuse ea. Numai asta nu sunt.

Forrest s-a dus la laptop.

— Care e numele de familie al lui Scott? întrebă el. Cred că ar trebui să-i căutăm numele şi să vedem dacă s-a plâns cineva de el, să vedem care e treaba cu el. Trebuie să aibă cont pe Yelp sau ceva.

— Cartwright, spuse Immie, aparent dispusă să pună capăt conflictului. Dar n-o să-l găseşti. E un tip din Vineyard care prestează tot felul de munci pentru bani. N-o să găseşti o pagină de internet.

— Ei bine, pot să aflu... Dumnezeule.

— Ce?

— Scott Cartwright din Oak Bluffs?

— Da.

— E mort.

Immie a alergat în sufragerie. Brooke a sărit de pe blat, iar Jule s-a întors din hol, unde făcuse exerciţii de stretching. S-au adunat în jurul computerului.

Era un articol pe pagina ziarului Martha’s Vineyard Times, în care se anunţa sinuciderea unui anumit Scott Cartwright. Se spânzurase cu ajutorul unei frânghii de o grindă aflată foarte sus, în grajdul unui vecin. Şi-a dat drumul din vârful unei scări de şase metri.

— E vina mea, spuse Imogen.

— Nu, nu e vina ta, spuse Forrest, cu ochii aţintiţi în continuare la ecran. Voia o mărire şi întârzia întruna. Nu i-ai fi dat mai mulţi bani. Asta nu are nicio legătură cu faptul că s-a sinucis.

— Probabil că era deprimat, spuse Brooke.

— Aici scrie că nu a lăsat niciun bileţel, spuse Forrest. Dar sunt convinşi că e vorba de sinucidere.

— Eu nu cred, spuse Immie.

— Serios, spuse Forrest. Nimeni nu l-a forţat să se urce pe o scară de şase metri într-un hambar şi să se spânzure.

— Da, spuse Immie. Eu cred că a fost forţat.

— Exagerezi, spuse Forrest. Scott a fost un tip de treabă şi e trist că a murit, dar nu l-a omorât nimeni. Comportă-te raţional.

— Nu-mi spune mie să mă comport raţional, spuse Immie cu o voce metalică.

— Nimeni nu o să omoare un om de serviciu astfel încât să pară că e vorba de sinucidere. Forrest s-a ridicat de lângă computer. Apoi şi-a prins părul lung într-o coadă de cal, cu un elastic pe care-l ţinea pe încheietură.

— Nu vorbi cu mine ca şi cum aş fi un copil.

— Imogen, eşti supărată din cauza lui Scott, ceea ce e de înţeles, dar...

— Nu-i vorba de Scott! ţipă Immie. E despre faptul că tu-mi spui să mă comport raţional. Te crezi superior pentru că ai o diplomă de facultate. Şi pentru că eşti bărbat. Şi pentru că familia Martin face parte din familiile Martin din Greenwich şi...

— Immie...

— Lasă-mă să termin, se răsti Imogen. Tu locuieşti în casa mea. Mănânci mâncarea mea şi conduci maşina mea, iar cel care strângea după tine era băiatul acela pe care eu îl plăteam. O parte din tine mă urăşte din cauza asta, Forrest. Mă urăşti pentru că-mi permit stilul ăsta de viaţă şi pentru că iau propriile mele decizii – aşa că mă tratezi de sus şi-mi respingi ideile.

— Te rog, putem să purtăm discuţia asta între patru ochi? întrebă Forrest.

— Pleacă. Lasă-mă în pace o vreme, spuse Immie cu o voce care părea istovită.

Forrest a mârâit şi a urcat la etaj. Brooke l-a urmat.

Faţa lui Immie s-a schimonosit de plâns imediat ce aceştia au plecat. S-a dus la Jule şi a luat-o în braţe, mirosind a cafea şi a iasomie. Au rămas aşa vreme îndelungată.

Douăzeci de minute mai târziu, Forrest şi Immie au plecat cu maşina, spunând că trebuie să stea de vorbă. Brooke a rămas la ea în cameră.

Jule a făcut exerciţii, apoi şi-a petrecut restul dimineţii singură. La prânz, a mâncat două felii de pâine prăjită cu cremă de ciocolată cu alune şi a băut pudră de proteine, amestecate cu suc de portocale. Tocmai se spăla când Brooke a coborât cu paşi zgomotoşi de la etaj şi şi-a târât sacul marinăresc în living.

— Am plecat, spuse Brooke.

— Chiar acum?

— N-am chef de drame. Mă duc acasă, în La Jolla. Părinţii mei vor fi gen, Brooke, ar trebui să faci un stagiu de practică! Voluntariat! Du-te înapoi la şcoală! Aşa că va fi extrem de enervant, dar de fapt mi-e cam dor de casă, ştii.

Brooke s-a întors brusc şi s-a dus în bucătărie. A deschis uşa cămării şi a scos două cutii cu fursecuri şi o pungă cu chipsuri cu tortilla, îndesându-le în geanta de umăr.

— Mâncarea de pe feribot e naşpa, spuse ea. Pa.

*

Seara s-a întors Imogen. A venit pe terasă să o vadă pe Jule.

— Unde e Forrest? întrebă Jule.

— A urcat la el în birou. Immie s-a aşezat şi şi-a scos sandalele. Weekendul viitor o să aibă loc o slujbă de pomenire în memoria lui Scott.

— Brooke a plecat.

— Ştiu. Mi-a trimis un mesaj.

— A luat cu ea toate fursecurile.

— Aşa-i Brooke.

— A spus că n-o să-ţi pese.

— N-aveam de gând să le ţin la păstrare.

Imogen s-a ridicat şi s-a dus la întrerupătorul care aprindea luminile din piscină. Apa s-a luminat.

— Cred că ar trebui să plecăm. Fără Forrest.

— Da.

Oare chiar avea să fie atât de uşor? Să o aibă pe Immie doar pentru ea?

— Cred că ar fi cel mai bine să plecăm de dimineaţă, continuă Imogen.

— Bine. Jule adoptă un ton nonşalant.

— Voi face rezervări pentru zbor. Înţelegi tu. Trebuie să plec de aici, să petrec un timp ca între fete.

— Eu nu trebuie să fiu aici, spuse Jule îmbujorată. Nu trebuie să fiu nicăieri.

— Am o idee, spuse Imogen pe un ton conspirativ şi se întinse înapoi pe şezlong. E o insulă care se numeşte Culebra. E undeva în Puerto Rico.

Immie se lungi şi atinse braţul lui Jule.

— Şi nu-ţi face griji în privinţa banilor. Biletele, hotelul, tratamente la spa – eu plătesc.

— Sunt la dispoziţia ta, spuse Jule.

7

Prima săptămână din septembrie 2016
Menemsha, Martha’s Vineyard, Massachusetts

Cu două zile înainte să moară, Scott curăţa piscina când Jule se întorcea de la alergarea de dimineaţă. Era la bustul gol. Blugii îi atârnau pe şold. Plimba o plasă de frunze pe marginea apei.

În timp ce Jule trecea pe lângă el, i-a spus voios bună dimineaţa. Immie şi Forrest încă nu se treziseră. Maşina închiriată a lui Brooke nu se afla pe alee. Jule a înhăţat un maldăr de haine pe care le scosese mai devreme şi le-a

agăţat pe cuierul de lângă duşul din curte. Apoi a intrat în casă.

S-a spălat, şi-a ras picioarele şi s-a gândit la Scott. Era foarte, foarte chipeş. S-a întrebat în legătură cu exerciţiile pe care le făcea pentru dorsali şi plata în bani gheaţă. Cum devenise oare un tip dispus să cureţe veceul altora şi să le tundă iarba din curte? Arăta şi vorbea ca marele erou hetero alb pe care-l vedeai în toate filmele. Probabil că ar putea să aibă aproape orice lucru pe care şi-l dorea pe lumea asta fără să facă cine ştie ce efort. Nimic nu-l împiedica şi, cu toate astea, se afla aici şi făcea curăţenie.

Poate că aşa-i plăcea. Dar poate că nu.

Când a oprit apa, Scott şi Imogen stăteau de vorbă pe terasă.

— Trebuie să mă ajuţi, spuse el cu voce scăzută.

— De fapt nu, nu trebuie.

— Te rog.

— Nu mă pot implica.

— Nu trebuie să te implici, Imogen. Am venit să-ţi cer ajutorul pentru că am încredere în tine.

Immie oftă.

— Ai venit la mine pentru că am un cont bancar.

— Nu e adevărat. Între noi există o conexiune.

— Poftim?

— Toate după-amiezile petrecute la mine acasă. Nu ţi-am cerut nimic. Ai venit la mine pentru că aşa ai vrut tu.

— N-am mai fost la tine de-o săptămână, îi spuse Imogen lui Scott.

— Mi-e dor de tine.

— Nu-ţi plătesc datoria.

Vocea lui Immie era fermă.

— Am nevoie de împrumut. Ca să mă descurc. Până scap de tipii ăia.

— E o idee proastă, spuse Imogen. Ar trebui să te duci la bancă. Sau să împrumuţi pe baza unui card de credit.

— Nu am card de credit. Tipii ăştia sunt... ăştia nu se joacă. Mi-au lăsat bileţele în maşină. Ei...

— N-ar fi trebuit să joci jocuri de noroc, ripostă Immie. Credeam că eşti mai deştept de atât.

— Nu poţi să-mi dai nişte bani în avans ca să-mi plătesc datoria? Şi apoi n-o să mă mai vezi niciodată. Îţi dau banii înapoi şi pe urmă dispar, promit.

— În urmă cu un minut îmi vorbeai despre marea conexiune pe care o avem. Şi acum îmi promiţi că o să dispari?

— Nu am niciun ban, stărui Scott. Am cinci dolari în portofel.

— Unde ţi-e familia?

— Tata a şters-o de mult. Mama s-a îmbolnăvit de cancer când aveam şaptesprezece ani. Nu am pe nimeni.

Immie rămase tăcută pentru o clipă.

— Îmi pare rău. Nu ştiam.

— Te rog, Immie. Prăjiturica mea.

— Nu începe cu asta. Forrest e la etaj.

— Dacă o să mă ajuţi, pot să plec fără să fac zgomot.

— Asta-i o ameninţare?

— Cer ajutorul unui prieten ca să-mi plătesc datoria, atâta tot. Zece mii de dolari nu înseamnă nimic pentru cineva ca tine.

— Cum ai ajuns să ai datorii? Pe ce-ai pariat?

Scott bălmăji un răspuns.

— Lupte cu câini.

— Nuuu.

Immie părea şocată.

— Aveam un câine bun.

— Luptele cu câini sunt un sport sângeros. Sunt o crimă.

— Aflasem de câinele ăsta salvator; Era căţea, o adevărată bătăuşă. Şi cunosc un tip care organizează uneori lupte. Are câţiva pitbulli. Nu a fost o chestie programată, gen.

— Era o chestie organizată, dacă tipul ăsta pune la cale lupte. Există legi împotriva unor chestii de genul ăsta. E-o cruzime.

— Căţeaua asta avea lupta în sânge, îi plăcea.

— Nu spune asta, zise Imogen. Te rog. Dacă cineva ar fi adoptat-o şi ar fi fost bună cu ea, ar fi...

— N-ai văzut-o pe căţeaua asta, spuse Scott pe un ton irascibil. În fine, lupta a avut loc, şi ea a pierdut, bine? Am întrerupt lupta înainte să fie rănită foarte grav, pentru că poţi face asta dacă eşti proprietarul câinelui, pentru că ea era... Lupta nu a fost ceea ce-mi imaginasem eu că va fi.

Jule a rămas nemişcată, protejată de zidul duşului din curte. Nu îndrăznea să se mişte.

Asta înseamnă că am pierdut banii tuturor tipilor care au pariat pe ea, continuă Scott. Mi-au spus că ar fi trebuit s-o las să lupte până la moarte. Le-am spus că regulile îi permit proprietarului să oprească lupta. Au spus că da, doar că nimeni nu o face pentru că asta înseamnă să-i nedreptăţeşti pe toţi oamenii care pariază pe câinele tău. Şi vor să-şi primească banii înapoi. Iar tipul care a organizat lupta vrea la rândul său să-şi recupereze investiţia. A spus că oamenii s-au plâns, că i-am ruinat afacerea punând la bătaie un câine, când de fapt mie îmi era... Mi-e frică, Imogen. Nu ştiu cum să rezolv asta fără ajutorul tău.

Scott plângea.

— Dă-mi voie să-ţi explic situaţia, spuse Imogen încet. Tu eşti grădinarul, băiatul cu piscina, omul meu de serviciu. Lucrezi aici. Ai făcut o treabă bună şi ai fost un tip în regulă cu care mi-am petrecut din când în când timpul

liber. Asta nu mă obligă în niciun fel să te ajut, din moment ce ai supus un biet câine lipsit de apărare unui lucru ilegal şi imoral.

Jule a început să transpire.

Felul în care Imogen a spus grădinarul, băiatul cu piscina, omul meu de serviciu. A fost atât de lipsit de suflet. Jule nu o văzuse niciodată pe Immie până acum faţă în faţă cu cineva pe care-l desconsidera.

— Să înţeleg că nu vrei să mă ajuţi? întrebă Scott.

— Abia ne cunoaştem.

— Pe bune, ai venit acasă la mine în fiecare zi, săptămâni la rând.

— Nu ştiam că-ţi place să priveşti cum se sfâşie câinii între ei până când mor. Nu ştiam că îţi plac jocurile de noroc. Nu ştiam că eşti atât de prost şi de crud, pentru că, în ochii mei, nu eşti nimic mai mult decât tipul care face curăţenie la mine în casă. Cred că acum ar trebui să pleci, îi spuse Imogen lui Scott. Pot să găsesc pe altcineva care să frece podelele.

Immie îl minţise pe Forrest. Şi pe Jule. Immie a inventat intenţionat poveşti despre locul în care îşi petrece după-amiezile. Minţise ca să justifice faptul că are părul ud când venea acasă, oboseala, minţise în legătură cu locul din care îşi făcea cumpărăturile. Minţise, spunând că joacă tenis cu Brooke.

Brooke. Brooke trebuie să fi ştiut despre Scott. Ea şi Imogen veniseră adesea acasă împreună cu rachete de tenis şi sticle cu apă, vorbind despre meciurile lor de tenis, când de fapt cel mai probabil nu jucaseră deloc tenis.

Scott a plecat fără să mai spună nimic. Un minut mai târziu, Immie a bătut la uşa cabinei de duş.

— Îţi văd picioarele, Jule.

Lui Jule i se tăie respiraţia.

— De ce tragi cu urechea la conversaţiile oamenilor? se răsti Immie.

Jule înfăşură mai strâns prosopul în jurul ei şi deschise uşa cabinei.

— Tocmai mă uscam. Tu ai venit afară. N-am ştiut ce să fac.

— Stai mereu la pândă. Spionezi. Nimănui nu-i place asta.

— Am înţeles. Acum mă laşi te rog să mă îmbrac?

Imogen se îndepărtă.

Jule voia să se ia după ea şi să ia la palme faţa frumoasă şi falsă a lui Immie.

Voia să se simtă îndreptăţită şi puternică, nu ruşinată şi trădată.

Dar va trebui să-şi consume furia în alt mod.

Şi-a luat costumul de baie şi ochelarii de înot de pe un cuier aflat în cabina de duş. A înotat o mie şase sute de metri în piscină, în stilul liber.

Încă un tur. A înotat până când au început să-i tremure braţele.

Într-un final, s-a aruncat într-un prosop aflat pe pardoseala de lemn. Şi-a întors faţa spre soare nesimţind altceva decât oboseală.

Ceva mai târziu, Imogen a ieşit din casă. În mână ducea un bol cu brioşe calde cu fulgi de ciocolată.

— Am copt astea la cuptor, spuse ea. Ca să-mi cer scuze.

— N-ai de ce să-ţi ceri scuze, spuse Jule fără să se mişte.

— Tot ce am spus a fost răutăcios din partea mea. Şi te-am minţit.

— Ce-mi pasă mie?

— Îţi pasă.

Jule nu răspunse.

— Ştiu că-ţi pasă, iepuraş. Între noi n-ar trebui să existe minciuni. Tu mă înţelegi mult mai bine decât Forrest. Sau decât Brooke.

E posibil să fie adevărat.

Jule nu se putu abţine. Zâmbi.

— Ai tot dreptul să fii supărată. Am greşit. Ştiu asta.

— Şi asta e posibil să fie adevărat.

— Cred că toată chestia a fost o şmecherie ca să-l ţin pe Forrest la distanţă. Mai fac asta când mă plictisesc de un tip. Îl înşel. Îmi pare rău că nu ţi-am spus. Nu sunt deloc mândră de mine.

Imogen aşează brioşele lângă umărul lui Jule. Se întinse pe pardoseală. Trupurile lor erau paralele.

— Vreau să fiu acasă undeva şi vreau să fug, continuă Immie. Vreau să mă conectez cu ceilalţi şi vreau să-i resping. Vreau să fiu îndrăgostită şi-mi aleg tipi despre care nici măcar nu sunt sigură că-mi plac cu totul. Ori îi iubesc şi stric totul şi poate că fac asta dinadins. Nici măcar eu nu ştiu cum stă treaba. Zi şi tu de nu-i o treabă încurcată.

— E o încurcătură de nivel mediu, spuse Jule chicotind. Dar nu e grav. Pe o scară de la unu la zece, cred că e un şapte, gen.

O vreme stătură întinse în tăcere.

— Dar probabil că o încurcătură de nivel şapte e ceva normal, adăugă Jule.

— Mă laşi te rog să te mituiesc cu brioşe, ca să mă ierţi? întrebă Immie.

Jule luă o brioşă şi o muşcă.

— Scott e un tip splendid, spuse ea în timp ce înghiţea. Ce să te faci cu unul ca el: să-l laşi în pace şi să te uiţi la el cum curăţă piscina? Mi s-ar părea normal să fii obligată legal să sari pe el.

Imogen gemu.

— De ce trebuie să fie atât de sexy? O apucă pe Jule de mână. Am fost o scorpie nemernică. Mă ierţi?

— Întotdeauna.

— Eşti o fată de zahăr, iepuraş. Hai cu mine la magazin, acum!

O spuse de parcă magazinul avea să fie o distracţie nemaivăzută.

— Sunt obosită. Roag-o pe Brooke să vină cu tine.

— N-o vreau pe Brooke.

Jule se ridică în picioare.

— Să nu-i spui lui Forrest că plecăm, spuse Immie.

— N-o să-i spun.

— Sigur că n-o s-o faci. Imogen îi zâmbi lui Jule. Ştiu că pot conta pe tine. Nu-i vei spune absolut nimic, nu-i aşa?

6

Sfârşitul lui iunie 2016
Martha’s Vineyard, Massachusetts

Cu unsprezece săptămâni înainte ca Immie să facă brioşe, Jule s-a trezit pe plaja Moshup fără prosop şi fără costum de baie. Soarele era puternic şi ziua fierbinte. După ce a parcurs drumul lung din parcare până pe plajă, s-a plimbat pe marginea apei. Stânci enorme de lut se înălţau deasupra ei în culorile ciocolatei, perlei şi ruginii. Lutul era crăpat şi uşor moale la atingere.

Jule şi-a scos pantofii şi a rămas pe loc, cu picioarele în apă. La vreo patruzeci şi cinci de metri, Imogen şi prietenii ei îşi întindeau lucrurile pentru după-amiază. Nu aveau şezlonguri, dar tipul a despachetat din geantă un cearşaf de plajă, prosoape, reviste, o mică geantă frigorifică.

Şi-au aruncat hainele-n nisip, şi-au pus cremă de protecţie solară şi au băut din recipientele pe care le-au

scos din geanta frigorifică. Imogen s-a întins pe cearşaf să citească. Tipul a adunat pietre şi le-a pus într-o grămadă, aşezându-le una peste alta, pentru a construi o delicată sculptură în nisip.

Jule s-a apropiat de ei. De la câţiva metri distanţă, a strigat:

— Immie, tu eşti?

Immie nu s-a întors, dar prietenul ei a împuns-o în umăr.

— Te strigă pe nume.

— Eşti Imogen Sokoloff, nu? spuse Jule, venind lângă pătura lor. Sunt eu, Jule West Williams. Îţi aminteşti?

Imogen şi-a mijit ochii şi s-a ridicat. A bâjbâit după ochelarii de soare în geanta tip plasă pe care o avea la ea şi şi-i puse.

— Am fost la aceeaşi şcoală, continuă Jule. La Greenbriar.

Immie era o apariţie deosebită, se gândi Jule. Gât lung, pometi proeminenţi. Bronzată. Cu toate astea, în partea superioară a trupului era slabă şi moale.

— Chiar am fost? întrebă ea.

— Doar la începutul primului an. Apoi m-am transferat, spuse Jule. Dar te ţin minte.

— Scuze, cum spuneai că te cheamă?

— Jule West Williams, spuse din nou Jule. Când Imogen îşi încreţi fruntea, adăugă: Eram mai mică cu un an.

Immie zâmbi.

— Ei bine, îmi pare bine să fac din nou cunoştinţă cu tine, Jule. El e prietenul meu, Forrest.

Jule stătea acolo neştiind ce să facă. Forrest îşi aranja părul lung şi negru într-un coc. Lângă el era un exemplar din ziarul New Yorker.

— Vrei ceva de băut? întrebă el, surprinzător de prietenos.

— Mersi.

Jule s-a lăsat în genunchi pe marginea păturii şi a acceptat o cutie de cola dietetică.

— Arăţi de parcă ai merge undeva, spuse Imogen. Cu geanta şi cu pantofii ăia în mână.

— A, eu...

— Nu ai chestii pentru plajă?

Jule s-a gândit la cele mai interesante lucruri pe care le-ar putea spune, şi până la urmă a spus adevărul.

— Am venit fără să stau pe gânduri, spuse ea. Fac asta uneori. Nu plănuiam să ajung azi la plajă.

— Am un costum de baie în plus la mine în geantă, spuse Imogen, adoptând dintr-odată un ton prietenos. Vrei să înoţi cu noi? Mi-e atât de al naibii de cald, încât simt nevoia să intru acum în apă, altfel simt că o să leşin din cauza căldurii, şi Forrest o să fie nevoit să mă ducă-n braţe pe aleea asta lungă ca dracu'.

Şi-a trecut privirea peste trupul zvelt al lui Forrest.

— Nu ştiu dacă e-n stare. Deci vrei să înoţi?

Jule ridică din sprâncene.

— Aş putea să accept invitaţia.

Imogen a scos un costum de baie din geantă şi i l-a întins lui Jule. Era alb şi foarte minimalist.

— Trage-l repede pe tine pe sub fustă şi ne vedem în apă.

Ea şi Forrest au alergat râzând în apă.

Era prima dată când Jule îmbrăca hainele lui Imogen.

În costumul lui Immie, s-a aruncat în valuri şi a ieşit la suprafaţă simţindu-se incredibil de fericită. Ziua era scânteietoare şi părea imposibil să fii altfel decât recunoscător pentru faptul că ai ocazia să fii în ocean, privind linia orizontului în timp ce apa sărată plescăia în jurul tău. Forrest şi Immie nu vorbeau prea mult, ţipau şi râdeau, ocupaţi cu călăritul valurilor. Când oboseau, se ridicau în vârful picioarelor dincolo de locul în care se

spărgeau valurile, sărind uşor şi lăsând apa să-i ridice şi să-i coboare.

— Vine unul mare.

— Nu, cel de după e şi mai mare. Acolo, îl vezi?

— La naiba, aproape că am murit, dar a fost excelent.

Când deja toţi trei aveau degetele vineţii şi tremurau, s-au întors pe pătura lui Imogen, iar Jule s-a trezit că stă între cei doi. Forrest stătea întins pe o parte, înfăşurat într-un prosop cu modele nautice, iar Imogen pe cealaltă, cu faţa întoarsă spre soare, acoperită încă de picături de apă.

— Unde te-ai dus după ce-ai absolvit la Greenbriar? întrebă Imogen.

— După ce m-au dat afară, spuse Jule. Mătuşă-mea şi cu mine am plecat din New York.

— Nu se poate, spuse Imogen pe un ton jovial.

Forrest lăsă revista din mână.

— Ba da, m-au dat afară. Acum îi făcuse pe amândoi curioşi. Pentru prostituţie, spuse Jule.

Faţa lui Imogen se întunecă.

— Glumeam. A fost o glumă.

Imogen a început să râdă uşurel, ducându-şi mâna la gură.

— Tina nu-ştiu-cum obişnuia să mă tragă de chiloţi şi să-mi spună nişte chestii ameninţătoare în vestiar, spuse Jule. Până la urmă am dat-o cu capul de un zid de cărămidă. Au trebuit s-o coasă.

— Ea era fata cu părul creţ? Cea înaltă? întrebă Imogen.

— Nu. Tipa mai scundă care se ţinea după ea.

— Nu-mi aduc aminte de ea.

— E mai bine aşa.

— Şi ai dat-o cu capul de pereţi?

Jule dădu din cap.

— Sunt o mică smardoaică. Se poate spune că ăsta e talentul meu.

— Smardoaică? întrebă Forrest.

— O bătăuşă, spuse Jule. Nu o fac din distracţie, dar... nu poţi să ştii. Autoapărare. Lupta împotriva răului. Apărarea oraşului Gotham.

— Nu-mi vine să cred că nu am auzit niciodată că ai băgat o fată în spital, spuse Imogen.

— Au muşamalizat cazul. Tina nu voia să vorbească despre asta din cauza lucrurilor pe care mi le făcuse înainte de a o face să se oprească, ştii? Şi strica imaginea liceului. Fete care se bat. S-a întâmplat chiar înainte de concertul de Crăciun, spuse Jule. Când au venit toţi părinţii. M-au lăsat să particip înainte să mă dea afară. Îţi aduci aminte? Fata aia, Caraway, a primit partea solo.

— A, da. Peyton Caraway.

— Am cântat o piesă de Gershwin.

— Şi Rudolph, spuse Imogen. Eram deja prea mari pentru a cânta Rudolph. A fost ridicol.

— Tu purtai o rochie de catifea cu pliuri în faţă.

Imogen îşi acoperi ochii cu mâinile.

— Nu-mi vine să cred că îţi aduci aminte de rochia aia! Mama mă obliga mereu să port genul ăsta de haine de sărbători, şi noi nici măcar nu sărbătorim Crăciunul. Ca şi cum ar fi îmbrăcat o păpuşă.

Forrest o împunse pe Jule în umăr.

— Probabil că la toamnă începi facultatea.

— De fapt, am terminat liceul mai repede. Aşa că acum trec în anul doi.

— Unde?

— La Stanford.

— O ştii pe Ellie Thornberry? întrebă Imogen. Şi ea e acolo.

— Nu cred.

— Pe Walker D’Angelo? întrebă Forrest. E la Istoria Artei.

— Forrest a terminat facultatea, spuse Imogen. Dar pentru mine a fost ca în gurile iadului, aşa că nu am de gând să mai continui.

— Nu ai încercat cu adevărat, spuse Forrest.

— Zici că eşti taică-meu.

— O, bosumflici.

Immie şi-a pus ochelarii de soare.

— Forrest scrie un roman.

— Ce fel de roman? întrebă Jule.

— Un fel de Samuel Beckett combinat cu Hunter S. Thompson, spuse Forrest. Şi sunt un mare fan al lui Pynchon, aşa că îl consider o influenţă.

— Multă baftă, spuse Jule.

— Oo, tu eşti o smardoaică, spuse Forrest. Trebuie să recunosc că îmi cam place de ea, Imogen.

— Îi plac femeile ţâfnoase, spuse Imogen. E una dintre puţinele lui calităţi agreabile.

— Ne place de el? o întrebă Jule.

— Îl tolerăm pentru că arată bine, spuse Immie.

S-au declarat înfometaţi şi s-au îndreptat spre magazinele Aquinnah. În zonă existau o mulţime de chioşcuri. Forrest a comandat trei cutii cu cartofi prăjiţi pe care urmau să le împartă.

Immie i-a adresat un zâmbet larg tipului din spatele tejghelei şi a spus:

— O să râzi de mine, dar o să-ţi cer gen patru felii de lămâie pentru Snapple[3]. Ador lămâile. Poţi să faci asta pentru mine?

— Lămâie? spuse el.

— Patru felii, spuse Immie.

Şi-a sprijinit coatele pe tejghea şi s-a aplecat în faţă, întorcându-şi faţa spre el.

---

3 O marcă de ceaiuri şi băuturi răcoritoare. (N.red.)

— Sigur că da, spuse el.
— Râzi de mine, îi spuse ea.
— Nu râd.
— În sinea ta râzi.
— Nu.

Între timp a tăiat lămâia şi a împins-o spre ea peste tejghea, într-un pahar de carton roşu cu alb.

— Atunci îţi mulţumesc că te ocupi de lămâia mea cu atâta seriozitate, spuse Imogen.

A luat una dintre bucăţi şi şi-a băgat-o în gură, muşcând-o pentru a stoarce sucul din ea. Îi spuse, articulând cu coaja între buze:

— E foarte important ca lămâile să fie respectate. Asta le face să se simtă importante.

S-au aşezat la o masă de picnic care într-o parte avea vedere spre parcare, iar în cealaltă spre mare. În capătul opus al parcării oamenii ridicau zmeie. Era o zi foarte vântoasă. Masa de picnic era de un gri decolorat şi zgrunţuroasă. Imogen a mâncat un cartof prăjit sau doi, apoi a scos o banană din geantă şi a mâncat-o cu o lingură.

— Ai venit singură aici? întrebă Immie. La Vineyard?

Forrest începuse să citească din New Yorker. Stătea întors uşor cu spatele la ele.

Jule dădu din cap.

— Da. Am renunţat la Stanford.

Pe urmă i-a povestit despre antrenorul libidinos şi pierderea bursei.

— Nu vreau să mă duc acasă. Nu mă înţeleg bine cu mătuşă-mea.

Immie se aplecă în faţă.

— Locuieşti cu mătuşa ta?

— Nu, am rupt legăturile cu familia.

— La fel şi Imogen.

— Nu-i adevărat, spuse Imogen.

— Ba da, spuse el.

Jule o privi pe Imogen în ochi.

— Atunci înseamnă că avem asta în comun.

— Da, cred că ai dreptate.

Immie aruncă coaja de banană la gunoi.

— Putem să înotăm în piscină şi poţi să iei cina cu noi. O să vină nişte oameni care sunt în trecere, prieteni noi care se află pe insulă pentru câteva săptămâni. Vom pregăti friptură la grătar. E aproape, în Menemsha. Când o să vezi casa, n-o să-ţi vină să crezi. E uriaşă.

Răspunsul era da, însă Jule a ezitat.

Imogen s-a aşezat aproape de Jule şi şi-a întins picioarele lângă ale ei.

— Haide. O să ne distrăm, insistă ea. Nu am mai discutat ca între fete de nu mai ştiu când.

Casa din Menemsha avea plafonul atât de înalt şi ferestre atât de largi, încât activităţile de zi cu zi păreau să dobândească un spaţiu suplimentar şi multă lumină. Băuturile păreau mai spumoase şi mai reci decât oricare altă băutură de până atunci.

Jule, Forrest şi Immie înotau în piscină, apoi foloseau duşul instalat în aer liber. Vizitatorii veneau la cină, dar Jule şi-a dat deja seama din felul în care Imogen o chema la grătar ca să supravegheze friptura şi din felul în care stătea pe terasă, încovrigată la picioarele lui Jule, că ea nu era unul dintre ei. Chiar în timp ce ceilalţi prieteni se înghesuiau în maşinile lor, Imogen i-a spus că ar trebui să stea peste noapte într-una din camerele pentru oaspeţi. S-au oferit s-o ducă pe Jule înapoi la hotelul în care stătea, pe drumurile scufundate de-acum în întuneric ale insulei.

A refuzat.

Immie a condus-o pe Jule într-o cameră aflată la etajul doi. Avea un pat enorm şi perdele albe, fluide şi, în mod straniu, un vechi căluţ de lemn şi o colecţie de giruete vechi de vânt, aranjate pe o masă mare de lemn. Jule a dormit somnul adânc de care ai parte după zilele lungi petrecute la soare.

*

A doua zi dimineaţă, Forrest a dus-o supărat cu maşina până la hotel ca să-şi ia hainele. Când Jule s-a întors şi a intrat în cameră, a descoperit că Immie pusese în ea patru vaze cu flori. Patru. Îi lăsase de asemenea şi câteva cărţi pe noptieră: Bâlciul deşertăciunilor de Thackeray şi Marile speranţe de Dickens, plus Martha’s Vineyard, Ghidul iniţiatului.

Astfel a început seria zilelor care s-au contopit una-ntr-alta. Prin casă se perindau cunoştinţele lui Immie, amici de ocazie sau pe considerente literare, pe care îi culegea de pe plajă sau de la piaţa de vechituri. Înotau în piscină şi o ajutau cu gătitul şi râdeau isteric, apucându-se cu mâinile de piept. Erau cu toţii la fel de tineri: arătoşi, tipi decadenţi şi fete la fel de arătoase şi zgomotoase. Cei mai mulţi dintre ei erau amuzanţi şi neinteresaţi de sport, vorbăreţi şi cam alcoolici, puşti de la facultate sau studenţi la arte. Dincolo de aceste aspecte, veneau din medii diverse şi aveau diferite orientări sexuale. Imogen era un copil al New Yorkului: era lipsită de prejudecăţi, într-un fel cum Jule nu văzuse decât la televizor, aparent complet sigură pe sine în dezirabilitatea pe care o afişa în calitate de prietenă şi gazdă.

Lui Jule i-a luat o zi sau două să se adapteze, dar a ajuns curând să-şi găsească confortul. Îi fermeca pe vizitatorii temporari cu poveşti despre Greenbiar, Stanford şi, într-o mai mică măsură, despre Chicago. Când voiau să se certe, se certa cu ei într-un mod prevăzător. Flirta cu ei şi le uita

numele şi nu ascundea faptul că le uitase numele, pentru că această uitare îi făcea s-o admire şi să vrea să-şi aducă aminte. La început, îi trimitea fotografii lui Patti Sokoloff şi-i scria e-mailuri lungi şi pline de speranţă, dar nu a durat mult până când Jule a ajuns s-o ignore pe Patti aşa cum făcea şi Imogen.

Immie o făcea să se simtă dorită. Noutatea acestei bucurii îi lumina zilele.

Într-o zi, când stătea deja acolo de două săptămâni, Jule s-a pomenit pentru prima oară singură în casă. Forrest şi Immie s-au dus să ia masa de prânz împreună. Era un restaurant nou pe care Immie voia să-l încerce.

Jule a mâncat resturile rămase de la masa precedentă în faţa televizorului, apoi a urcat la etaj. S-a oprit pentru o clipă în uşa dormitorului lui Immie şi s-a uitat înăuntru.

Patul era strâns. Pe masă se aflau cărţi, un recipient cu cremă de mâini, tocul ochelarilor de soare ai lui Forrest şi un încărcător fără baterii în el. Jule a păşit în cameră şi a deschis o sticluţă de parfum, şi-a pus un pic pe piele şi şi-a frecat una de alta încheieturile.

În dulap era atârnată o haină pe care Imogen o purta des. O rochie lungă din bumbac subţire, cu o un decolteu adânc, în V, care făcea imposibilă purtarea unui sutien. Immie nu avea sâni, aşa că nu conta.

Fără să stea pe gânduri, Jule şi-a dat jos pantalonii scurţi de alergat şi tricoul decolorat şi rupt de la Stanford. Apoi sutienul.

Şi-a tras peste cap rochia lui Immie. A găsit o pereche de sandale. Colecţia de inele a lui Immie, dintre care opt aveau formă de animale, se afla sus pe dulap.

De unul dintre pereţi era sprijinită o oglindă înaltă, încadrată într-o ramă generoasă de argint. Jule s-a întors şi şi-a mijit ochii spre imaginea ei reflectată. Avea părul prins

în coadă, dar în rest, în lumina slabă din încăpere, arăta ca Imogen. În mare parte.

Deci acesta e sentimentul pe care-l ai. Când stai pe patul lui Imogen. Când te dai cu parfumul lui Imogen şi porţi inelele lui Imogen.

Immie se întindea noaptea în acest pat, lângă Forrest, dar el putea fi înlocuit. Immie folosea această cremă de mâini şi folosea acel semn de carte. Dimineaţa, când deschidea ochii, vedea aceste aşternuturi de un albastru-verzui şi acel tablou care reprezenta marea. Asta era senzaţia pe care o avea ştiind că această casă enormă e a ei, că nu trebuie să-şi facă griji în privinţa banilor sau a supravieţuirii, că e iubită de Gâl şi de Patti.

— Să te găteşti atât de frumos, fără să depui niciun efort.

*

— Poftim?

Immie stătea în pragul uşii. Purta o pereche de jeanşi scurţi şi hanoracul lui Forrest. Pe buze îi strălucea un gloss roşu pe care de obicei nu-l folosea. Nu prea semăna cu imaginea pe care Jule şi-o făcuse despre Imogen.

Ruşinea îi năpădi trupul, dar zâmbi.

— M-am gândit că n-o să fie o problemă, spuse ea. Aveam nevoie de o rochie. M-a sunat tipul ăsta, în ultimul moment.

— Ce tip?

— Tipul din Oak Bluffs, cel cu care am stat de vorbă când m-am dat în carusel.

— Când a fost asta?

— Mi-a scris adineauri şi m-a întrebat dacă nu vreau să ne vedem la grădina de sculpturi în jumătate de oră.

— În fine, spuse Immie. Ce-ar fi să dai jos de pe tine hainele mele?

Jule îşi simţi faţa înfierbântată.

— Nu m-am gândit că o să te superi.

— N-ai de gând să te schimbi?

Jule şi-a scos partea de sus a rochiei verzi a lui Immie şi şi-a ridicat sutienul de pe jos.

— Alea sunt inelele mele? întrebă Immie.

— Da.

Nu avea cum să spună că nu e adevărat.

— Ce-ţi veni să te îmbraci cu hainele mele?

Jule a dezbrăcat rochia şi a agăţat-o înapoi pe umeraş. Şi-a pus pe ea restul hainelor şi a aşezat inelele la locul lor pe dulap.

— Cred că nu te aşteaptă niciun tip la grădina de sculpturi, spuse Immie.

— Poţi să crezi ce vrei.

— Ce se întâmplă?

— Îmi pare rău că ţi-am purtat rochia. N-am s-o mai fac. Bine?

— Bine.

Imogen o privi pe Jule în timp ce punea înapoi sandalele în dulap şi-şi lega şireturile de la adidaşi.

— Am o întrebare, spuse ea când Jule dădu să treacă pe lângă ea şi să iasă pe hol.

Jule simţea în continuare cum îi ard obrajii. Nu voia să stea la discuţii.

— Nu pleca, spuse Immie. Nu vreau decât să-mi răspunzi la o singură întrebare, bine?

— Ce e?

— Eşti falită? întrebă Imogen.

— Da. Nu. Da.

Jule ura senzaţia de vulnerabilitate pe care i-o dădea întrebarea.

— Rău, spuse într-un final. Da, sunt falită rău.

Immie şi-a dus mâna la gură.

— Nu ştiam.

Şi, cât ai pocni din degete, Jule ajunse în avantaj.

— E-n regulă, spuse ea. Pot să-mi găsesc o slujbă. Vreau să spun că nu m-am ocupat de asta aşa cum ar fi trebuit.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama, spuse Immie şi se aşeză pe pat. Ştiam că nu te mai întorci la Stanford şi mi-ai povestit că nu mai ţii legătura cu mătuşa ta, dar nu mi-am dat seama că situaţia e atât de gravă. Porţi mereu aceleaşi haine. Nu faci niciodată cumpărături. Mă laşi să plătesc.

Aha. Deci ar fi fost bine să facă cumpărături. Era un cod de comportament pe care Jule nu-l înţelesese până atunci. Dar tot ce i-a spus lui Imogen a fost:

— E-n regulă.

— Nu, nu-i aşa, Jule. Îmi pare foarte rău.

Immie deveni tăcută pentru o clipă, apoi spuse:

— Cred că am presupus nişte lucruri despre viaţa ta pe care n-ar fi trebuit să le presupun. Şi nu te-am rugat să mi le împărtăşeşti. Cred că nu am o experienţă prea bogată.

Jule dădu din umeri.

— Eşti norocoasă.

— Isaac obişnuia să-mi spună mereu că am ochelari de cal. În fine. Poţi să împrumuţi ce-ai tu chef.

— Acum m-aş simţi ciudat.

— Să nu te simţi ciudat. Immie deschise dulapul. Era doldora de haine. Am mai multe decât îmi trebuie.

S-a întors lângă Jule.

— Lasă-mă să-ţi aranjez părul. Ai câteva agrafe desfăcute.

Jule avea părul lung. De cele mai multe ori îl purta legat strâns la spate. S-a aplecat în faţă şi Immie i-a prins câteva şuviţe care se desfăcuseră.

— Ar trebui să-l tunzi scurt, spuse Immie. Ţi-ar sta bine. Nu chiar atât de scurt ca al meu. Cu bretonul ceva mai lung, cred, şi mai liber în jurul urechilor.

— Nu.

— Te duc mâine la tipul care mă tunde pe mine, dacă vrei, insistă Immie. Pe cheltuiala mea.

Jule dădu din cap în semn că nu.

— Lasă-mă să fac ceva pentru tine, spuse Immie. Meriţi.

*

A doua zi, în Oak Bluffs, eliberată de greutatea părului ei, Jule s-a simţit mai uşoară. Îi făcea plăcere să o lase pe Imogen să aibă grijă de ea. Să-i împrumute un gloss de buze. Să o lase să o scoată la prânz într-un restaurant cu vedere spre port. După masă, au intrat într-un magazin de bijuterii vintage.

— Vreau să văd cel mai neobişnuit inel pe care-l aveţi, spuse Immie.

Vânzătorul s-a rotit de colo-colo şi a aliniat unul lângă altul şase inele pe o tăviţă de catifea. Imogen le-a probat cu un aer respectuos. A ales unul în formă de viperă, l-a plătit şi i-a dat lui Jule cutia de catifea albastră.

— Ăsta e pentru tine.

Jule a deschis imediat cutia şi şi-a pus inelul pe inelarul mâinii drepte.

— Sunt prea tânără ca să mă mărit, spuse ea. Să nu cumva să-ţi vină vreo idee.

Immie râse.

— Te iubesc, spuse ea nonşalant.

A fost prima oară când Immie a folosit cuvântul iubire.

A doua zi, Jule a împrumutat maşina ca să cumpere de la magazinul de bricolaj, aflat în partea cealaltă a insulei, propan pentru grătar. A cumpărat şi ceva de mâncare. Când s-a întors, Imogen şi Forrest erau goi, încolăciţi unul în jurul celuilalt în piscină.

Jule stătea dincolo de plasa de protecţie, privindu-i.

Cei doi arătau atât de ciudat când făceau sex. Părul lui Forrest era ud şi desfăcut, acoperindu-i umerii. Ochelarii

erau pe marginea piscinei, iar faţa lui părea ştearsă şi inexpresivă fără ei.

Părea imposibil. Jule era convinsă că Imogen nu avea cum să-l iubească sau să-l dorească cu adevărat pe Forrest. El însemna doar ideea unui iubit: un înlocuitor. Cu toate că nu o ştia, era cineva aflat în trecere, asemenea puştilor de la facultate şi studenţilor de la arte care veneau la ei pentru cină, şi care nu se mai arătau apoi niciodată. Forrest nu avea urechi pentru secretele lui Immie. Nu era îndrăgit. Jule nu crezuse niciodată că Imogen ar fi în stare să-i ţină faţa în mâini, să-l sărute şi să pară că tânjeşte după el, şi să fie înnebunită după el, aşa cum o făcea acum. Nu crezuse cu adevărat nici măcar că Imogen ar putea să apară goală în faţa lui, în toată vulnerabilitatea ei.

Forrest a văzut-o.

Jule i-a întors privirea, aşteptându-se ca acesta să strige sau să se simtă ruşinat, dar Forrest nu a făcut decât să-i spună lui Immie:

— Mica ta prietenă e aici, ca şi cum ar fi vorbit despre un copil.

Imogen şi-a întors capul şi a spus:

— Pa, pa, Jule. Ne vedem mai târziu.

Jule s-a întors şi a urcat scările în fugă.

*

Câteva ore mai târziu, Jule a coborât scările. În bucătărie, a auzit muzica unui podcast, acesta fiind obiceiul lui Imogen când gătea, iar când a coborât, a găsit-o pe Immie tăind dovlecei pentru grătar.

— Ai nevoie de ajutor? întrebă Jule.

Se simţea incredibil de încurcată. O chinuia faptul că fusese martoră la acea scenă. Totul putea să se ducă de râpă.

— Îmi pare rău pentru spectacolul porno de mai devreme, spuse Imogen pe un ton firesc. Ce-ar fi să tai o ceapă roşie?

Jule luă o ceapă din bol.

— Când mi-am cumpărat apartamentul din Londra, continuă Imogen, în grupă aveam şi două fete care erau împreună. Fiind departe de familiile lor, dăduseră relaţia pe faţă, ştii, şi-n august stăteau la mine. Într-o zi am dat peste ele în bucătărie, unde şi-o trăgeau gemând pe podea, complet dezbrăcate, gen. Trebuie să fi intrat într-un moment al naibii de nepotrivit, dacă înţelegi ce vreau să spun. M-am gândit, o Doamne, oare vom mai putea să ne privim în ochi după asta? Gen, cum să ieşim după una ca asta într-un bar împreună şi să mâncăm peşte cu cartofi prăjiţi? Părea pur şi simplu imposibil, şi am avut senzaţia asta, cum că e posibil să le fi pierdut pe aceste două prietene minunate doar pentru că am ajuns acasă într-un moment aiurea. Dar una dintre ele a zis, gen, o, scuze pentru spectacolul porno şi am izbucnit toate în râs, şi până la urmă nu s-a întâmplat nimic. Aşa că m-am gândit să folosesc şi eu replica dacă vreodată se va întâmpla să ajung într-o situaţie similară.

— Ai un apartament la Londra? întrebă Jule în timp ce descojea ceapa.

— A fost o investiţie, spuse Immie. Şi un capriciu, într-un fel. Eram în Marea Britanie la un curs de vară. Consilierul meu financiar m-a sfătuit să investesc în imobiliare, iar eu adoram oraşul. Apartamentul ăsta a fost primul la care m-am uitat, o achiziţie de moment într-o ţară complet nepotrivită, dar nu-mi pare rău. E într-o zonă foarte drăguţă: St. John’s Wood. Immie pronunţă San Jahn’s Wood. M-am distrat mai bine ca niciodată când l-am decorat împreună cu prietenii mei. Şi ne-am plimbat prin oraş şi am făcut chestii turistice. Turnul Londrei,

schimbarea gărzilor, muzeul figurilor de ceară. Mâncam doar biscuiţi digestivi. Asta se întâmpla înainte să învăţ să gătesc. Pot să-ţi împrumut oricând apartamentul. Acum nu-l folosesc deloc.

— Ar trebui să mergem împreună, spuse Jule.

— O, ţi-ar plăcea la nebunie. Cheile-s chiar aici. Am putea să mergem chiar şi mâine, spuse Immie şi bătu cu palma geanta care se afla pe blatul din bucătărie. Şi poate chiar ar trebui s-o facem. Îţi poţi imagina? Doar noi două la Londra?

Immie iubea oamenii care erau pasionaţi. Voia ca lor să le placă muzica care îi plăcea ei, florile pe care le dăruia, cărţile pe care le admira. Voia ca lor să le pese de mirosul unei mirodenii sau de gustul unui sortiment nou de sare. Nu o deranjau diferenţele de opinii, dar îi ura pe oamenii apatici şi indecişi.

Jule a citit cele două cărţi despre orfani pe care Immie i le lăsase pe noptieră şi toate celelalte cărţi pe care Immie i le aducea acasă. A memorat etichetele vinurilor, ale brânzeturilor, pasaje din romane, reţete. Era drăguţă cu Forrest. Era certăreaţă, dar în acelaşi timp dispusă să le facă pe plac celorlalţi, feministă, dar cu toate astea feminină, plină de furie, dar totuşi prietenoasă, articulată, însă nu dogmatică.

Şi-a dat seama că modul în care îşi modelase sinele pentru a-i face pe plac lui Immie nu era de fapt cu nimic diferit de alergare. Nu trebuia decât să continui, kilometru după kilometru. Până la urmă ţi se dezvolta anduranţa. Într-o bună zi te trezeai că îţi place să faci asta.

La cinci săptămâni de când Jule se afla în casa din Vineyard, pe veranda lui Immie şi-a făcut apariţia Brooke Lannon. Jule a fost cea care i-a deschis uşa.

Brooke a intrat în casă şi şi-a aruncat bagajele pe canapea. Cămaşa ei albastră de flanelă era veche şi

jerpelită, iar părul ei de un blond mătăsos era prins într-un moţ în vârful capului.

— Immie, încă mai trăieşti, scorpie bătrână, spuse în timp ce Immie veni în sufragerie. Toţi cei de la Vassar cred că ai murit. Nimeni nu m-a crezut când le-am spus că săptămâna trecută mi-ai trimis un mesaj.

Se întoarse să se uite la Forrest.

— Ăsta-i tipul? Cine...?

Lăsă un semn de întrebare să plutească în aer.

— El e Forrest, spuse Immie.

— Forrest! spuse Brooke, strângându-i mâna. Hai să ne îmbrăţişăm.

Forrest o îmbrăţişă cu stângăcie.

— Mă bucur să te cunosc, spuse Brooke. Apoi arătă către Jule. Ea cine e?

— Nu fi rea, spuse Immie.

— Sunt încântătoare, spuse Brooke. Cine eşti? o întrebă pe Jule.

Jule zâmbi forţat şi se prezentă. Nu ştiuse de venirea lui Brooke. Şi era clar că nici Brooke nu ştiuse nimic despre prezenţa lui Jule acolo.

— Imogen spune că eşti preferata ei de la Vassar.

— Eu sunt preferata tuturor celor de la Vassar, spuse Brooke. De asta a trebuit să mă las de şcoală. Erau doar două mii de oameni acolo. Am nevoie de un public mai mare.

Şi-a cărat bagajele la etaj şi s-a instalat în a doua cea mai bună cameră pentru oaspeţi.

5

Sfârşitul lui iunie 2016
Martha’s Vineyard, Massachusetts

Cu cinci săptămâni înainte de sosirea lui Brooke, în a şaptea zi petrecută pe Martha’s Vineyard, Jule a decis să se răsfeţe şi a făcut o tură în jurul insulei cu autobuzul pentru turişti. Cei mai mulţi oameni din autobuz erau din categoria celor care vor să bifeze puncte de atracţie găsite pe o pagină turistică de pe internet. Erau grupuri gălăgioase formate din familii şi cupluri.

În timpul după-amiezii, au vizitat farul Aquinnah, aflat într-o zonă despre care ghidul le-a explicat că a fost locuită la început de tribul Wampanoag din Gay Head, iar mai târziu, în secolul XVII-lea, şi de colonişti englezi. În timp ce lumea se bulucea să coboare din autobuz ca să arunce o privire la far, ghidul a început să vorbească despre vânătoarea de balene. Din observator se puteau vedea şi stâncile de lut colorat de pe Moshup Beach, dar nu aveai cum să ajungi la apă, decât dacă te aventurai într-o drumeţie obositoare de aproape un kilometru.

Jule s-a îndepărtat de observator în direcţia prăvăliilor Aquinnah, un mic grup de întreprinzători care vindeau suvenire, obiecte artizanale Wampanoag şi gustări. A hoinărit de colo-colo printre clădirile scunde, atingând în treacăt coliere şi cărţi poştale.

Poate că ar trebui să rămână pentru totdeauna în Martha’s Vineyard. Ar putea să se angajeze într-un magazin sau o sală de fitness, să-şi petreacă zilele la malul mării şi să-şi găsească un loc în care să locuiască. Ar putea renunţa să tot încerce să devină nu-ştiu-ce, să înceteze să fie ambiţioasă. Ar putea să accepte ceea ce-i oferea viaţa în acest moment şi să se mulţumească cu atât. Nimeni nu i-ar crea probleme. Nu era deloc nevoită să se ţină după Imogen Sokoloff, dacă nu voia să facă asta.

Când Jule ieşea dintr-un magazin, un tânăr tocmai pleca din prăvălia de vizavi. Ducea o sacoşă mare de pânză. Avea cam aceeaşi vârstă cu Jule. Nu, era ceva mai mare.

Era slab şi subţire în talie, deloc bine făcut, dar graţios şi flexibil, cu nasul uşor coroiat şi o osatură drăguţă. Părul îl avea strâns într-un coc în vârful capului. Purta pantaloni negri de bumbac care erau atât de lungi, încât se tociseră la margini, şlapi şi un tricou cu inscripţia PESCĂRIA LUI LARSEN.

— Nu ştiu de ce vrei să intri acolo, îl strigă pe însoţitorul lui, care probabil că era încă în magazin. N-are niciun rost să cumperi lucruri care nu-ţi folosesc la nimic.

Niciun răspuns.

— Immie! Haide. Hai să mergem la plajă, strigă băiatul.

Şi iat-o.

Imogen Sokoloff. Acum părul ei era tuns scurt, în stilul pixie, mai blond decât în fotografii, dar era clar că nu putea fi decât ea. Arăta exact ca ea.

A ieşit din magazin de parcă nu se întâmplase nimic, de parcă Jule n-ar fi aşteptat-o şi căutat-o de zile întregi. Era încântătoare, dar mai mult decât atât, era în largul ei. Ca şi cum drăgălăşenia nu ar fi costat-o nimic.

Într-un fel, Jule se aştepta ca Imogen s-o recunoască, însă asta nu s-a întâmplat.

— Eşti atât de agitat astăzi, îi spuse Immie tipului. Mă plictiseşte agitaţia ta.

— Nici măcar n-ai cumpărat ceva, spuse el. Vreau să ajung la plajă.

— Plaja nu pleacă nicăieri, spuse Imogen, scotocind prin geantă. Şi am cumpărat ceva.

Tipul oftă.

— Ce?

— E pentru tine, spuse ea.

A scos un mic ambalaj de hârtie şi i l-a dat.

Tipul a îndepărtat banda adezivă şi a scos o brăţară împletită.

Jule se aştepta ca iubitul lui Immie să fie iritat, în schimb el a zâmbit. Şi-a pus brăţara şi şi-a îngropat faţa în gâtul lui Imogen.

— Îmi place, spuse el. E perfectă.

— E un fleac, spuse ea. Iar tu urăşti fleacurile.

— Dar îmi plac cadourile, spuse el.

— Ştiu că-ţi plac.

— Haide, spuse el. Apa ar trebui să fie caldă.

Au traversat parcarea spre cărarea ce ducea la plajă.

Jule s-a uitat în urmă. Ghidul îşi flutura mâna către mulţime, făcându-le semn oamenilor să se întoarcă la autobuz. Urma să plece în cinci minute.

Nu avea cum să se întoarcă la hotel. Bateria telefonului era aproape descărcată şi nu ştia dacă putea să cheme un taxi din partea asta a insulei.

Nu conta. O găsise pe Imogen Sokoloff.

Jule lăsă autobuzul să plece fără ea.

4

A treia săptămână din iunie 2016
Martha’s Vineyard

Cu o săptămână mai devreme, un agent de pază a oprit-o pe Jule la punctul de control.

— Dacă vreţi să luaţi această geantă cu dumneavoastră, trebuie să puneţi articolele de toaletă într-un săculeţ transparent de plastic, îi spuse omul.

Avea un gât lipsit de fermitate şi purta o uniformă albastră.

— Nu aţi văzut semnul? Totul trebuie să cântărească sub o sută de grame.

Agentul scotocea prin valiza lui Jule, echipat cu o pereche de mănuşi albastre din latex. I-a luat şamponul,

balsamul de păr, loţiunea pentru plajă, loţiunea pentru corp. Le-a aruncat pe toate la gunoi.

— Acum voi trece din nou geanta prin aparat, spuse el, închizând fermoarul. Ar trebui să fie în regulă. Aşteptaţi aici.

A aşteptat. Voia să dea impresia că ştie care sunt regulile de împachetare a lichidelor pentru transport aerian şi că pur şi simplu a uitat, dar simţea cum i se aprind urechile. Era furioasă din cauza lucrurilor pierdute. Se simţea mică şi lipsită de experienţă.

Avionul era aglomerat, cu scaune plasticoase uzate de-a lungul anilor, însă Jule s-a bucurat de zbor. Priveliştea era impresionantă. Era o zi senină. Linia ţărmului, maronie şi verde, se arcuia de-a lungul coastei.

Hotelul ei era vizavi de portul din Oak Bluffs. Era o clădire victoriană, ornată cu lemn alb. Jule şi-a lăsat bagajele în cameră şi s-a plimbat cale de câteva străzi, până pe Circuit Avenue. Oraşul era plin de turişti. Existau câteva magazine care vindeau haine drăguţe. Jule avea nevoie de haine; avea la ea cardul cadou Visa şi ştia ce anume i-ar veni bine, dar a ezitat.

S-a uitat la femeile care treceau. Purtau blugi, fuste scurte de bumbac şi sandale. Culori pale şi albastru marin. Genţile lor erau din materiale textile, nu din piele. Foloseau rujuri roz şi nude, niciodată roşu. Unele dintre ele purtau pantaloni albi şi platforme. Nu li se vedeau sutienele. Purtau doar cercei de dimensiuni foarte mici.

Jule şi-a scos cerceii rotunzi şi i-a îndesat în geantă. S-a întors în zona magazinelor, unde şi-a cumpărat o pereche de blugi lăbărţaţi, trei tricouri fără mâneci, un cardigan lung şi graţios, platforme şi un sarafan de culoare albă. Apoi o geantă de umăr din pânză, imprimată cu flori gri. A plătit cu cardul şi a scos nişte bani de la un bancomat.

Oprindu-se la colţul străzii, Jule şi-a mutat cardul de identitate şi banii, trusa de machiaj şi telefonul în noua geantă. A sunat serviciul de facturare al companiei de telefonie mobilă şi a aranjat în aşa fel încât să plătească folosind cardul Visa. A sunat-o pe colega ei de cameră, Lita, şi a lăsat un mesaj vocal în care spunea că-i pare rău.

La hotel, Jule s-a antrenat un pic, apoi a făcut duş şi a îmbrăcat sarafanul alb. Şi-a ondulat părul în bucle lejere cu uscătorul. Trebuia s-o găsească pe Imogen, dar putea să aştepte şi până a doua zi.

S-a dus într-un restaurant cu privelişte spre port, care servea fructe de mare, şi a cerut un sendviş cu homar. Când i-a fost adus, şi-a dat seama că nu era tocmai ce voia. Nu erau decât bucăţi mari de homar în maioneză, puse într-o chiflă pentru hotdog, prăjită. Îşi închipuise că va fi ceva mult mai elegant.

A cerut o farfurie de cartofi prăjiţi şi i-a mâncat în locul sendvişului.

Se simţea ciudat să se plimbe prin oraş fără să aibă nimic de făcut. Până la urmă a nimerit la carusel. Era într-o clădire veche şi întunecată, care mirosea a popcorn. Pe un panou se putea citi: Căluţii Zburători erau „Cel mai Vechi Carusel din America”.

A cumpărat un bilet. Nu era multă lume, doar câţiva copii şi fraţii lor mai mari. Părinţii stăteau cu nasurile în telefon în zona de aşteptare. Muzica era demodată. Jule a ales un căluţ aflat în exterior.

Imediat ce caruselul a început să se învârtă, a devenit atentă la tipul care stătea pe căluţul de lângă ea. Era musculos, cu deltoizii şi dorsalii lucraţi: probabil un căţărător, în niciun caz un tip care merge la sală. Un amestec de trăsături asiatice şi europene. Avea un păr

negru şi des, un pic cam prea lung. Arăta de parcă ar fi stat mult la soare.

— În clipa asta mă simt ca un fraier, i-a spus, în timp ce caruselul se punea în mişcare. Mi se pare că a fost o idee tâmpită.

Avea un accent american standard.

Jule folosi acelaşi accent.

— Cum aşa?

— Mi-e cam greaţă. M-a lovit imediat ce am început să ne rotim. Bleah. De asemenea, sunt singura persoană de pe chestia asta care are peste zece ani.

— În afară de mine.

— În afară de tine. M-am dat odată în caruselul ăsta când eram puşti. Familia mea a venit să-şi petreacă vacanţa aici. Astăzi aşteptam feribotul şi aveam o oră de pierdut, aşa că m-am gândit – de ce nu? De dragul vremurilor de demult. Şi-a frecat fruntea cu o mână. Tu ce cauţi aici? Ai un frăţior sau o surioară pe-aici?

Jule scutură din cap.

— Îmi place să mă dau în carusel.

El s-a întins prin spaţiul care îi separa şi i-a întins mâna.

— Mă cheamă Paolo Santos. Dar pe tine?

Ea se scutură nefiresc, din moment ce ambii cai erau în mişcare.

Tipul ăsta pleca de pe insulă. Jule abia a apucat să vorbească cu el un minut sau două; apoi n-o să-l mai revadă niciodată. Nu prea avea sens; a fost un impuls – dar era o minciună.

— Imogen Sokoloff.

Numele o făcea să se simtă atât de bine. Până la urmă ar fi fain să fie Imogen.

— O, tu eşti Imogen Sokoloff?

Paolo îşi lăsă capul pe spate, râzând şi ridicându-şi sprâncenele subţiri.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama. Am auzit că e posibil să fii pe insulă.

— Ştiai că sunt aici?

— Ar fi trebuit să mă explic. Am folosit un nume fals. Îmi pare foarte rău, probabil că ţi se pare o nebunie. Doar numele de familie e fals. Chiar mă cheamă Paolo. Dar Santos nu prea.

— Oh.

— Îmi pare rău. Şi-a frecat din nou fruntea. N-a fost ceva tocmai firesc, dar m-am gândit că o să stăm de vorbă doar pentru câteva minute. Câteodată, când călătoresc, îmi place să fiu altcineva.

— E-n regulă.

— Numele meu e Paolo Vallarta-Bellstone. Tatăl meu, Stuart, a fost coleg de şcoală cu tatăl tău. Sunt sigur că-l cunoşti.

Jule ridică din sprâncene. Auzise de Stuart-Bellstone. Era un mare mahăr din domeniul financiar, trimis recent la închisoare pentru ceea ce paginile de ştiri numeau „scandalul comercial D and G”. În urmă cu două luni, când procesul luase sfârşit, fotografia lui apăruse peste tot la ştiri.

— Am jucat de câteva ori golf împreună cu tatăl tău şi cu taică-meu, continuă Paolo. Înainte ca Gâl să se îmbolnăvească. Aducea mereu vorba de tine. Te-ai dus la Greenbiar, şi apoi ai început cursurile la... Vassar, nu-i aşa?

— Da, dar am renunţat după semestrul din toamnă, spuse Jule.

— Cum aşa?

— E o poveste lungă şi plictisitoare.

— Dă-i drumul. O să-mi distragi atenţia de la greaţă şi n-o să vomit. Vom avea amândoi de câştigat.

— Tata e de părere că am ajuns o petrecăreaţă şi că în primul semestru nu m-am ridicat la nivelul propriului potenţial, spuse Jule.

Paolo râse.

— Îmi sună cunoscut. Dar tu ce-ai avea de zis?

— Eu aş zice... că voiam o altfel de viaţă decât cea care îmi era hărăzită, spuse Jule încet. Venirea mea aici a fost o modalitate să obţin aşa ceva.

Încet, caruselul s-a oprit. S-au dat jos de pe cai şi au ieşit. Paolo a luat un rucsac mare din colţul în care-l ascunsese.

— Vrei să mâncăm o îngheţată? întrebă el. Ştiu unde se găseşte cea mai bună îngheţată de pe insulă.

Au mers mai departe până au ajuns la un mic magazin. S-au contrazis dacă să aleagă topping de ciocolată sau de caramel, şi pe urmă au căzut de acord că problema poate fi rezolvată dacă le aleg pe amândouă. Paolo spuse:

— E atât de straniu că acum eşti aici. Am senzaţia că am trecut unul pe lângă celălalt de un milion de ori.

— De unde ai ştiut că sunt pe insulă?

Paolo luă o linguriţă de îngheţată.

— Ai o oarecare faimă, Imogen, din moment ce te-ai lăsat de şcoală şi ai dispărut... apoi ai apărut aici. Sincer să fiu, tatăl tău m-a rugat să te sun când ajung pe insulă.

— Pe bune?

— Mda. Mi-a trimis un e-mail. Vezi? Am sunat pe numărul tău în urmă cu şase zile.

Scoase un iPhone şi-i arătă apelurile recente.

— Chestia asta îmi dă fiori.

— Nu, n-ar trebui, spuse Paolo. Gâl vrea să ştie cum o duci, atâta tot. Mi-a spus că nu răspunzi la telefon, că te-ai lăsat de şcoală şi că eşti la Vineyard. Dacă te văd, ar trebui să-l anunţ că eşti în regulă. Voia să te anunţ că urmează să aibă o operaţie.

— Ştiu că o să fie operat. Tocmai am fost în oraş împreună cu el.

— Deci eforturile mele au fost în van, spuse Paolo, dând din umeri. N-ar fi prima oară.

S-au întors în port şi s-au uitat la bărci. Paolo a vorbit despre călătoriile pe care le-a întreprins pentru a scăpa de reputaţia pătată a tatălui său şi despre felul în care a reacţionat familia la asta. Absolvise facultatea în mai şi se gândea să se înscrie la medicină, dar înainte de asta, voia să călătorească prin lume. Urma să petreacă o noapte la Boston, apoi să se îmbarce pe un avion cu destinaţia Madrid. Timp de un an sau chiar mai mult, avea să călătorească împreună cu un prieten – mai întâi prin Europa, apoi prin Asia, urmând să ajungă şi-n Filipine.

Pasagerii urcau la bordul navei. Înainte de plecare, Paolo o sărută repede pe Jule pe buze. Era tandru şi sigur pe sine, fără să fie insistent. Buzele lui erau un pic lipicioase din cauza sosului de caramel.

Jule nu se aşteptase la sărut. Nu şi-a dorit ca el să o atingă. Nu şi-a dorit niciodată ca s-o atingă cineva. Însă când buzele cărnoase şi moi ale lui Paolo s-au atins de ale ei i-a plăcut.

I-a cuprins gâtul, l-a tras spre ea şi l-a sărutat din nou. S-a gândit că e un tip frumos. Nu era din categoria celor dominatori şi transpiraţi. Nu era nici hrăpăreţ, nici violent. Nu era condescendent. Nu era nici linguşitor şi plin de lanţuri de aur. Sărutul lui a fost atât de delicat, încât a trebuit să se lase spre el pentru a-l savura până la capăt.

Îşi dorea să-i fi spus numele adevărat.

— Pot să te sun? întrebă el. Vreau să spun din nou? Nu de dragul tatălui tău.

Nu, nu.

Paolo nu putea să sune din nou pe numărul de telefon al lui Imogen. Dacă ar fi făcut-o, şi-ar fi dat seama că fata pe care o întâlnise nu era Imogen.

— Mai bine nu, spuse Imogen.

— De ce nu? Eu voi fi la Madrid şi apoi cine ştie pe unde, dar am putea – am putea pur şi simplu să vorbim din când în când. Despre toppingul de ciocolată sau despre caramel, poate. Sau despre noua ta viaţă.

— Sunt într-o relaţie, spuse Jule ca să-i închidă gura.

Lui Paolo îi pică faţa.

— A, înţeleg. Sigur că eşti într-o relaţie. Ei bine, îţi las oricum numărul meu, spuse el. Ţi-am lăsat un mesaj mai demult. E un număr de New York. Aşa că poţi să-mi dai un bip dacă te decuplezi – detaşezi, în fine. Bine.

— Nu te voi suna, spuse Jule. Dar îţi mulţumesc pentru îngheţată.

Pentru câteva momente, a părut să-l afecteze. Dar apoi a zâmbit.

— Oricând, Imogen.

Apoi şi-a luat rucsacul pe umăr şi dus a fost.

Jule a urmărit feribotul îndepărtându-se de mal. Apoi şi-a scos espadrilele şi s-a dus pe plajă. A stat cu picioarele în apă. Simţea că Imogen Sokoloff ar fi făcut la fel, ar fi savurat senzaţia asta de uşoară tristeţe şi frumuseţea peisajului portuar, ţinându-şi între timp rochia albă ridicată deasupra genunchilor.

3

A doua săptămână din iunie 2016
New York

Cu o săptămână înainte de a pleca pe insula Martha’s Vineyard, Jule era împreună cu Patti Sokoloff pe o terasă

cu vedere spre Central Park. Soarele apusese. În faţa lor se întindea parcul, un dreptunghi întunecat mărginit de luminile oraşului.

— Mă simt ca Spider Man, izbucni Jule. Noaptea, el priveşte oraşul de sus.

Patti a dat din cap. Buclele impecabile i se revărsau peste umeri şi purta un cardigan lung, îmbrăcat peste o rochie crem, şi era încălţată cu o pereche de sandale drăguţe, fără toc. Picioarele ei păreau îmbătrânite şi aveau leucoplast pe călcâie şi pe degetele mari.

— Immie avea un prieten care a venit odată aici la o petrecere, îi spuse lui Jule. A spus acelaşi lucru despre privelişte. Mă rog, el a zis Batman. Dar ideea e aceeaşi.

— Ei nu sunt la fel.

— Bine, dar amândoi sunt orfani, spuse Patti. Batman şi-a pierdut părinţii când era foarte mic. Şi Spider Man la fel. El locuieşte cu mătuşă-sa.

— Citeşti reviste de benzi desenate?

— Niciodată. Dar am corectat eseul lui Immie de vreo şase ori. Ea a scris că Spider Man şi Batman sunt descendenţii orfanilor din romanele victoriene care-i plac ei. Ştiai că Immie e înnebunită după romanele victoriene? E o chestie în jurul căreia şi-a construit identitatea. Ştii, unii se definesc ca atleţi, luptători pentru dreptatea socială, puşti pasionaţi de teatru. Immie se defineşte ca o cititoare de romane victoriene.

— Nu e cea mai bună studentă, continuă Patti, dar îi place literatura. În eseul de la facultate a scris că-n poveştile astea, să fii orfan este o condiţie prealabilă pentru naşterea unui erou. A mai spus că eroii ăştia din benzile desenate nu sunt nişte simpli eroi, ci eroi „complicaţi, care fac compromisuri morale la fel ca orfanii din naraţiunile victoriene”. E posibil ca în lucrare să fi folosit exact aceste cuvinte.

— În timpul liceului obişnuiam să citesc benzi desenate, spuse Jule. Dar la Stanford n-am avut deloc timp.

— Gâl era obişnuit să citească încă de mic benzi desenate, dar eu nu citeam, şi nici Immie, de fapt. Supereroii erau folosiţi doar ca introducere, pentru a demonstra de ce cărţile vechi sunt importante pentru cititorii de azi. Cea mai mare parte a chestiilor despre Batman le-a luat de la tipul ăla pe care l-am amintit.

S-au întors spre intrare. Apartamentul de lux al Sokoloffilor avea un aer teatral şi modern, dar sufocat de grămezi de cărţi, reviste şi suvenire. Podelele erau pretutindeni din lemn alb. Un bucătar trebăluia în bucătărie, unde, pe măsuţa pentru micul-dejun, zăceau îngrămădită corespondenţa nedorită, cutii cu medicamente şi pachete cu şerveţele. Elementele centrale ale livingului erau două canapele mari din piele. Lângă una dintre ele se afla un tub de oxigen.

Gâl Sokoloff nu s-a ridicat atunci când Patti a condus-o pe Jule în încăpere. Avea puţin peste cincizeci de ani, însă marginile gurii îi erau crestate de riduri de suferinţă şi avea guşă. Faţa lui avea trăsături est-europene, iar părul cărunt era o coamă bogată şi ondulată. Purta o pereche de pantaloni de trening şi un tricou gri. Nasul şi obrajii îi erau pătaţi de vase de sânge sparte. S-a aplecat încet în faţă, ca şi cum orice mişcare l-ar fi durut, i-a strâns mâna lui Jule şi apoi i-a făcut cunoştinţă cu doi câini dolofani: Bulgăre-de-Zăpadă şi Om-de-Zăpadă. I-a făcut cunoştinţă şi cu cele trei pisici ale lui Imogen.

S-au dus direct să ia cina într-o sufragerie aranjată protocolar, Gâl târşâindu-şi picioarele, iar Patti mergând încet în dreptul lui. Bucătarul a adus boluri şi farfurii, apoi i-a lăsat singuri. Au mâncat cotlete micuţe de miel şi risotto cu ciuperci. Pe la mijlocul cinei, Gâl a cerut să i se aducă tubul de oxigen.

În timpul servirii brânzeturilor au vorbit despre câini, care erau o noutate în casă.

— Ne-au distrus viaţa, spuse Patti. Fac tot timpul caca. Gâl îi lasă să facă pe terasă. Îţi vine să crezi? Ies dimineaţa şi dau nas în nas cu un caca urât mirositor.

— Cer să iasă afară încă înainte să te trezeşti, spuse Gâl, fără nicio urmă de regret în voce.

Apoi mută tubul de oxigen într-o parte, astfel încât să poată vorbi.

— Ce-ai vrea să fac?

— Apoi trebuie să pulverizăm cu înălbitor. E plin lemnul de mici pete de înălbitor, spuse Patti. E scârbos. Cu toate astea, n-ai ce să faci dacă iubeşti animalele. Le laşi să facă caca pe terasă, presupun.

— Imogen aducea mereu acasă pisici vagaboande, spuse Gâl. În liceu, aducea câte-un pisoi acasă aproape în fiecare lună.

— Unele dintre ele nu au supravieţuit, spuse Patti. Le găsea pe stradă şi erau bolnave de bronşită sau de alte boli pisiceşti. Mureau de o moarte mică şi tristă, şi Immie plângea de fiecare dată mai să i se rupă inima. Apoi a plecat la Vassar, iar noi am rămas cu creaturile astea.

Patti mângâie o pisică ce mergea pe sub masă.

— Nu fac decât belele şi sunt mândre de asta.

Ca orice „veterană” de la Greenbriar, Patti avea poveşti din liceu.

— La uniformă trebuia să purtăm ciorapi lungi şi ciorapi trei sferturi, tot anul, spuse ea. Şi, când venea vara, ne simţeam atât de incomod. Unele dintre noi – asta se întâmpla pe la sfârşitul anilor şaptezeci – mergeam la ore fără chiloţi, ca să nu ne fie atât de cald. Ciorapi trei sferturi fără chiloţi! O bătu pe Jule pe umăr. Tu şi cu Immie aveţi noroc că s-au schimbat uniformele. Aţi făcut ore de muzică

la Greenbriar? Mai deunăzi păreai atât de pasionată de Gershwin.

— Un pic.

— Ţii minte concertul de iarnă?

— Sigur.

— Vă văd şi acum, pe tine şi pe Imogen, stând una lângă cealaltă. În clasa a noua eraţi fetele cele mai slăbuţe. Toată lumea cânta colinde, iar fata familiei Caraway a fost solista. Îţi aduci aminte?

— Sigur că da.

— Cu ocazia sărbătorilor, au aprins toate luminile din sala de bal, iar bradul se afla în colţul acela. Aveau desigur şi o menorah, cu toate că nu au vrut asta cu tot dinadinsul, spuse Patti. Oh, la naiba. O să-mi dea lacrimile dacă mă gândesc la Immie în rochia aceea de catifea albastră. I-am cumpărat o rochie specială pentru concert, azurie, cu pliuri în faţă.

— În prima zi la Greenbriar, am fost salvată de Immie, spuse Jule. Cineva a dat peste mine când stăteam în rând la cantină şi sosul de spaghete mi-a murdărit toată cămaşa. Stăteam acolo, uitându-mă la toate acele fete elegante, îmbrăcate cu haine curate. Toată lumea ştia pe toată lumea din clasele mai mici.

Povestea se depăna cu uşurinţă. Patti şi Gâl erau buni ascultători.

— Cum aş fi putut să mă aşez la masa cuiva dacă eram mânjită din cap până în picioare de sos roşu ca sângele?

— O, biata de tine.

— Immie a venit cu paşi mari la mine. Mi-a luat tava din mâini. Mi-a făcut cunoştinţă cu toate prietenele ei şi s-a făcut că nu vede mizeria de pe cămaşa mea, aşa că şi ele s-au făcut că nu văd nimic. Şi asta a fost tot, spuse Jule. A fost unul dintre oamenii la care am ţinut cel mai mult, dar după ce m-am mutat nu am mai ţinut legătura.

Mai târziu, în living, Gâl s-a instalat pe canapea, respirând prin tubul de oxigen. Patti a adus un album gros de fotografii din hârtie cu margini aurii.

— Nu-i aşa că o să mă laşi să-ţi arăt nişte fotografii?

S-au uitat la fotografii vechi. Lui Jule, Imogen i se părea din cale-afară de frumoasă – mică de înălţime şi un pic neastâmpărată. Avea părul deschis la culoare şi obraji bucălaţi cu gropiţe, obraji care mai târziu au căpătat pomeţi înalţi. În multe dintre fotografii apărea în diferite locuri atrăgătoare.

— Ne-am dus la Paris, spuse Patti.

Sau:

— Am vizitat o fermă.

Sau:

— Ăsta e cel mai vechi carusel din America.

Immie purta fuste cu volănaşe şi colanţi cu dungi. În cele mai multe dintre fotografii, avea părul lung şi un pic sălbatic. În fotografiile de mai târziu, avea aparat dentar.

— După ce ai plecat de la Greenbriar, nu şi-a mai făcut nicio prietenă orfană, spuse Patti. Întotdeauna am avut senzaţia că am dezamăgit-o în acest sens. Tu ai avut parte de aşa ceva? O comunitate de familii asemănătoare cu a ta? a întrebat-o Patti aplecându-se în faţă.

Jule inspiră adânc.

— Nu am avut parte de aşa ceva.

— Ai senzaţia că părinţii te-au dezamăgit? întrebă Patti.

— Da, spuse Jule. Într-adevăr, părinţii mei m-au dezamăgit.

— Mă gândesc atât de des că ar fi trebuit s-o cresc pe Immie altfel. Să mă implic mai mult. Să vorbesc mai mult despre lucrurile dificile.

Patti a continuat să turuie, dar Jule n-o mai asculta.

Părinţii Juliettei muriseră când ea avea opt ani. Mama ei a murit după o boală îndelungată şi îngrozitoare. Nu cu

mult după aceea, tatăl ei a sângerat până la moarte, întins gol într-o cadă.

Julietta fusese crescută de altă persoană, de acea mătuşă, într-o casă care nu însemna acasă.

Nu. N-o să se mai gândească la asta. Acum şi-o ştergea din minte.

Scria o poveste nouă pentru ea însăşi, o poveste a originii. În acea versiune, livingul era răscolit. În întunericul nopţii. Da, era bine aşa. Povestea încă nu era gata, dar a repetat-o cât a putut ea de bine. Şi-a văzut părinţii în cercul de lumină creat de felinar, morţi în iarbă, cu sângele adunându-se într-o baltă neagră în jurul lor.

— Eu zic să trecem la subiect, spuse Gâl hârâind. Fata nu are toată seara la dispoziţie.

Patti a dat din cap.

— Ceea ce nu ţi-am spus, adică motivul pentru care te-am chemat aici, e că după primul semestru, Imogen a renunţat la Vassar.

— Credem că s-a înhăitat cu o gaşcă de petrecăreţi, spuse Gâl. Nu s-a ridicat la adevăratul ei potenţial la cursuri.

— Ei bine, niciodată nu prea i-a plăcut şcoala, spuse Patti. Spre deosebire de tine, Jule, care iubeşti în mod evident Stanfordul. În fine, a plecat de la Vassar fără ca măcar să ne spună şi a mai trecut încă o lună până să ia legătura cu noi. Am fost atât de îngrijoraţi.

— Tu ai fost atât de îngrijorată, spuse Gâl şi se aplecă înainte. Eu am fost doar furios. Imogen e iresponsabilă. Îşi pierde telefonul sau uită să-l pornească. Nu poţi să te bazezi pe ea când vine vorba de sunat sau trimis mesaje.

— Am aflat că a plecat pe insula Martha’s Vineyard, spuse Patti. Obişnuiam să mergem des acolo împreună cu familia şi, din câte se pare, s-a ascuns acolo. Ne-a spus că

a închiriat o casă, dar nu ne-a dat adresa, nici măcar oraşul.

— De ce nu mergeţi să o vizitaţi? întrebă Jule.

— Eu nu pot să plec nicăieri, spuse Gâl.

— Trebuie să facă dializă o dată la două zile. E istovitor. Şi trebuie să facă diverse tratamente medicale, spuse Patti.

— În curând o să-mi iasă pe afară toate măruntaiele. O să le car după mine într-o sacoşă.

Patti s-a aplecat şi l-a sărutat pe obraz.

— Aşa că ne-a venit ideea că poate ai vrea să treci pe-acolo, Jule. În Vineyard. Ne-am gândit să angajăm un detectiv...

— Ţie ţi-a venit ideea, spuse Gâl. O idee ridicolă.

— Am întrebat câţiva prieteni de-ai ei de la facultate, dar nu au vrut să se amestece, spuse Patti.

— Ce anume vreţi să fac? întrebă Jule.

— Asigură-te că e bine. Să nu-i spui că te-am trimis noi, dar dă-ne de veste prin mesaje despre starea lucrurilor, spuse Patti. Încearcă s-o convingi să vină acasă.

— Vara asta nu lucrezi, nu-i aşa? întrebă Gâl. Vreun stagiu de practică, ceva de genul ăsta?

— Nu, spuse Jule. Nu am o slujbă.

— Evident că-ţi vom plăti drumul până la Vineyard, spuse Gâl. Putem să-ţi dăm carduri cadou de câteva mii de dolari şi-ţi vom plăti o cameră la hotel.

Sokoloffii erau atât de naivi. Erau atât de cumsecade. Atât de proşti. Pisicile, câinii care făceau caca pe terasă, tubul de oxigen al lui Gâl, albumele cu fotografii, îngrijorarea lor în legătură cu soarta lui Imogen, chiar şi amestecul în viaţa ei; confuzia, cotletele de miel, felul în care sporovăiau, totul era minunat.

— Mi-ar face plăcere să vă ajut, le spuse Jule.

*

Jule a luat metroul până la apartamentul ei. Şi-a deschis computerul, a dat o căutare pe net şi şi-a comandat un tricou roşu de la Universitatea din Stanford.

Câteva zile mai târziu, când i-a fost livrat, a tras de gâtul tricoului până când s-a lăbărţat şi i-a stropit partea de jos cu înălbitor, ca să facă o pată.

L-a spălat de mai multe ori până când a devenit moale şi a căpătat o aparenţă de vechi.

2

Tot în a doua săptămână a lui iunie, 2016
New York

Cu o zi înainte de cina de la Patti, Jule stătea pe o stradă din Upper Manhattan, ţinând în mână o adresă scrisă pe o bucată de hârtie. Era zece dimineaţă. Purta o rochie neagră din bumbac, atrăgătoare, cu decolteu pătrat. Pantofii cu toc erau tot negri, cu baretă şi vârf ascuţit. Îi erau prea mici. În geantă avea o pereche de adidaşi. Se machiase într-un fel care se gândea că s-ar potrivi unei studente. Îşi prinsese părul într-un coc.

Şcoala Greenbriar ocupa o serie de clădiri renovate de-a lungul Fifth Avenue, pe 82nd Street. Faţada de piatră a liceului unde Jule urma să lucreze avea o înălţime de cinci etaje. O scară în spirală ducea la statuile de la intrare. Uşi duble, mari. Părea un loc unde puteai să ai parte de o educaţie foarte neobişnuită.

— Evenimentul se desfăşoară în sala de bal, spuse paznicul, când Jule intră. Urcaţi pe scara din dreapta, până la etajul doi.

Intrarea avea podele de marmură. Pe un panou care indica spre stânga scria BIROUL PRINCIPAL şi un avizier de plută aflat lângă el enumera destinaţiile elevilor din anii terminali: Yale, Penn, Harvard, Brown, Williams, Princeton, Swarthmore, Darthmouth, Stanford. Pentru Jule, toate aceste locuri i se păreau din altă lume. Era ciudat să le vezi scrise ca într-un poem, fiecare nume pe un rând şi fiecare cuvânt exprimând o imensitate.

În capătul scărilor, coridorul se deschidea într-o sală de bal. O femeie impunătoare, într-o jachetă roşie, s-a apropiat de ea, întinzându-i mâna.

— Catering? Bine aţi venit la Greenbriar, spuse ea. Suntem atât de bucuroşi că aţi putut să ne ajutaţi azi. Eu sunt Mary Alice McIntosh, preşedinta comisiei de strângere a fondurilor.

— Încântată de cunoştinţă. Eu sunt Lita Kruschala.

— Începând cu anul 1926, Liceul Greenbriar a fost deschizător de drumuri în ceea ce priveşte educaţia femeilor, spuse McIntosh. Ocupăm trei conace neoclasice care iniţial au fost locuinţe private. Clădirile sunt pe lista clădirilor importante şi donatorii noştri sunt filantropi şi susţinători ai educaţiei pentru femei.

— E o şcoală exclusiv pentru fete?

McIntosh îi dădu lui Jule un şorţ negru, şifonat.

— Studiile arată că, în şcolile separate pe genuri, fetele urmează cursuri mai puţin tradiţionale, cum ar fi cursurile de ştiinţă avansată. Îşi fac mai puţine griji în legătură cu felul în care arată, sunt mai competitive şi au o stimă de sine mai ridicată.

A turuit discursul de parcă l-ar fi ţinut de o mie de ori.

— Astăzi aşteptăm o sută de oaspeţi pentru concert, urmat de servirea unor aperitive. Apoi un prânz în saloanele de la etajul trei. McIntosh a condus-o pe Jule în sala de bal, unde nişte mese înalte erau acoperite cu feţe

de mese albe. Fetele ţin întruniri aici lunea şi vinerea, iar în mijlocul săptămânii, locul este folosit pentru yoga şi vorbitori invitaţi.

Pereţii sălii de bal erau decoraţi cu picturi în ulei. Înăuntru se simţea un miros puternic de lac. Din tavan atârnau trei candelabre, iar într-unul dintre colţuri se afla un pian cu coadă. Era greu de crezut că în acest loc a funcţionat o şcoală.

MeIntosh a îndrumat-o pe Jule către responsabilul cu cateringul, iar Jule s-a prezentat ca fiind Lita. Şi-a pus şorţul peste rochie. Responsabilul a pus-o să împăturească şervete, dar imediat ce s-a întors cu spatele, Jule a traversat holul şi a aruncat o privire într-una dintre sălile de clasă.

Pereţii erau îmbrăcaţi în cărţi. De unul dintre pereţi era sprijinit un Smartboard, iar în faţa altuia se alinia un rând de computere, însă centrul încăperii avea un aer decrepit. Pe podea era un covor roşu, bogat ornamentat. În jurul unei mese vechi şi late se aflau dispuse scaune masive. Pe tablă, profesorul scrisese:

Compunere liberă, 10 minute:

„Iată ce contează cu adevărat: să fim capabili în orice moment să sacrificăm ceea ce suntem pentru ceea ce am putea deveni.”

Charles Du Bos

Jule a atins marginea băncii. A decis că avea să stea acolo, pe acel scaun. Acela va fi locul ei obişnuit, cu spatele la lumina ce vine din fereastră şi cu ochii la uşă. Va purta discuţii cu ceilalţi elevi în legătură cu citatul din Du Bos. Profesoara, o femeie în negru, va trece printre ele, fiind o prezenţă care nu te ameninţă, ci te inspiră. Le va

împinge spre performanţă. Va crede că fetele ei reprezintă viitorul.

Cineva a tuşit. Responsabilul cu cateringul se afla în încăpere, împreună cu Jule. A arătat spre uşă. Jule l-a urmat la teancul de şervete şi a început din nou să împăturească.

În sala de bal şi-a făcut valvârtej apariţia un pianist. Era uscăţiv, pistruiat şi palid, cu părul roşcat. Încheieturile îi ieşeau prea mult din mânecile sacoului. A scos nişte partituri, timp de un minut sau două şi-a verificat telefonul, apoi a început să cânte. Muzica era vibrantă, clasică într-un fel. Făcea ca încăperea să pară luminoasă, ca şi cum petrecerea ar fi început deja. Când a terminat de împachetat şervetele, Jule s-a dus şi ea în sala de bal.

— Ce cânţi?

— Gershwin, spuse cu dispreţ pianistul. E un bufet la care se cântă doar Gershwin. Oamenii cu banii îl adoră pe Gershwin.

— Tu nu?

El dădu din umeri, cântând în continuare.

— Mă ajută să-mi plătesc facturile.

— Credeam că oamenii care cântă la un pian cu coadă au deja bani.

— De obicei avem datorii.

— Deci cine e Gershwin ăsta?

— Cine a fost Gershwin?

Pianistul s-a întrerupt din cântat şi a început ceva nou. Jule i-a urmărit degetele alergând pe clape şi a recunoscut cântecul. Summertime, and the livin’ is easy.[4]

— O ştiu pe asta, spuse ea. E mort?

---

4 E vară şi viaţa-i uşoară – fragment din cunoscuta arie Summertime, compusă în 1934 de George Gershwin pentru opera Porgy and Bess, ce a avut premiera un an mai târziu. (N.red.)

— De mult. A trăit în anii douăzeci-treizeci. A fost copilul unor imigranţi; taică-su a fost cizmar. S-a afirmat prin intermediul teatrului idiş, şi la început compunea cântece de jazz de succes pentru bani, apoi a făcut muzică pentru filme. Apoi, mai târziu, muzică clasică şi de operă. Aşa că a ajuns s-o ducă bine, dar a pornit de la zero.

Cât de minunat e să ştii că cânţi la un instrument, se gândi Jule. Orice s-ar fi întâmplat cu tine, indiferent ce-ţi rezervă viaţa, n-aveai decât să arunci o privire către mâinile tale şi să te gândeşti, eu cânt la pian. Aveai să ştii asta despre tine toată viaţa.

A înţeles că e ca abilitatea de a te lupta. Şi să schimbi accentele. În trupul tău există forţe. Ele nu te vor părăsi niciodată, indiferent de felul în care arăţi, indiferent de cine te iubeşte sau nu te iubeşte.

O oră mai târziu, responsabilul cu cateringul a bătut-o pe Jule pe umăr.

— Ai sos de cocteil pe tine, Lita, spuse ea. Şi smântână. Du-te să te cureţi şi pe urmă îţi dau alt şorţ.

Jule s-a uitat în jos. Şi-a scos şorţul şi i l-a dat responsabilului.

Baia cea mai apropiată de sala de bal era folosită de cineva, aşa că Jule a urcat scările de piatră la etajul trei. A zărit două saloane elegante. Mesele erau decorate cu buchete de flori roz. Oaspeţii dădeau mâna unii cu alţii şi se prezentau.

Toaleta femeilor avea un hol. Era tapetat cu verde şi auriu, iar înăuntru se găsea o canapea mică, înflorată. Jule a traversat holul şi a deschis uşa ce ducea la toaletă. Acolo şi-a scos pantofii Litei. Degetele de la picioare îi erau umflate şi călcâiele îi sângerau. Le-a şters cu un prosop de hârtie umezit. Apoi şi-a şters rochia până când a reuşit s-o cureţe.

A revenit desculţă în hol, unde a dat peste o femeie în jur de cincizeci de ani, care stătea pe canapea. Femeia arăta bine, în sensul specific zonei de nord a Manhattanului: piele bronzată, ruj aplicat cu grijă şi părul vopsit negru. Purta o rochie verde de mătase care o făcea să pară că locul ei nu putea fi nicăieri altundeva decât pe acea canapea de catifea verde, în acel hol tapetat în verde şi auriu. Era desculţă şi-şi aplica plasturi pe degetele băşicate. Pe podea zăceau nişte sandale cu barete şi toc.

— Mi se umflă picioarele de la căldură, spuse femeia. Şi apoi suferinţa nu se mai termină. N-am dreptate?

Jule i-a răspuns cu acelaşi accent pe care l-a folosit femeia: accentul american standard.

— Aveţi cumva un plasture în plus?

— Am o cutie întreagă, îi răspunse femeia, care scotoci într-o geantă mare de damă. Am venit pregătită. Unghiile şi degetele de la picioare îi era lăcuite cu o nuanţă deschisă de roz.

— Mulţumesc.

Jule se aşează lângă ea şi se îngriji de propriile picioare.

— Nu-ţi aduci aminte de mine, nu-i aşa? spuse femeia.

— Eu...

— Nu-ţi face griji. Eu te ţin minte. Îmbrăcate în uniformă, tu şi cu fiica mea Immie eraţi ca două boabe într-o păstaie. Amândouă slăbuţe şi cu pistruii aceia drăguţi pe nas.

Jule a clipit.

Femeie i-a zâmbit.

— Scumpa mea, eu sunt mama lui Imogen Sokoloff. Poţi să-mi spui Patti. Ai venit la ziua lui Imogen când erai în clasa a noua, ţii minte? Când aţi dormit la noi peste noapte şi am făcut bomboane pe băţ. Iar tu şi cu Immie obişnuiaţi să mergeţi împreună la cumpărături în SoHo. O, ţii minte, te-am dus la Coppelia[5], jucată la American Ballet Theatre?

---

5 Coppelia este numele unui balet pe muzica lui Léo Delibes. (N.red.).

— Sigur că da, spuse Jule. Îmi cer scuze că nu te-am recunoscut imediat.

— Nu-i nimic, spuse Patti. Trebuie să recunosc că ţi-am uitat numele, cu toate că feţele nu le uit niciodată. Şi aveai părul acela albastru, atât de amuzant.

— Mă cheamă Jule.

— Desigur. Era atât de fain că, în clasa a noua, tu şi cu Immie eraţi prietene aşa de bune. După ce-ai plecat, a început să umble cu nişte puşti din Dalton. De ei nu mi-a plăcut niciodată la fel de mult. Cred că la acţiunea asta de binefacere sunt doar câteva absolvente tinere. E posibil să nu cunoşti pe nimeni. Toate sunt veterane, ca şi mine.

— Mi-au trimis o invitaţie şi am venit pentru Gershwin, spuse Jule. Şi ca să revăd acest loc după atâta timp.

— Ce minunat că-l apreciezi pe Gershwin, spuse Patti. În adolescenţă ascultam doar punk-rock, iar după ce am împlinit douăzeci de ani, au urmat Madonna şi toţi ceilalţi. La ce facultate eşti?

O bătaie a inimii. O alegere. Jule a aruncat ambalajul plasturilor la gunoi.

— La Stanford, răspunse ea. Dar nu sunt convinsă că o să mă mai întorc acolo la toamnă. Şi-a dat ochii peste cap pentru a obţine un efect amuzant. Sunt în conflict cu biroul de asistenţă financiară.

Tot ce-i spunea lui Patti o făcea să simtă un gust dulce în gură, asemenea caramelului topit.

— Ce neplăcut, spuse Patti. Credeam că, la Stanford, stau bine la capitolul asistenţă financiară.

— În general, da, spuse Jule. Dar asta nu se aplică în cazul meu.

Patti îi aruncă o privire serioasă lui Jule.

— Cred că lucrurile se vor rezolva. Mă uit la tine şi-mi dau seama că n-o să laşi pe nimeni să-ţi închidă uşa în

nas. Ascultă, ai cumva o slujbă pe perioada verii, un stagiu de practică, ceva de genul ăsta?

— Nu încă.

— Atunci am o idee pe care vreau să ţi-o împărtăşesc. E o idee nebunească, dar s-ar putea să-ţi placă.

Scoase o carte de vizită de culoare crem din geantă şi i-o dădu lui Jule. Pe ea era trecută o adresă de pe Fifth Avenue.

— Acum trebuie să plec acasă la soţul meu. Nu se simte bine. Dar ce-ar fi să treci pe la noi mâine seară, ca să luăm cina împreună? Sunt convinsă că Gâl va fi încântat să o cunoască pe una dintre vechile prietene ale lui Immie.

— Mulţumesc, mi-ar plăcea să vin.

— Şapte seara?

— Voi fi acolo, spuse Jule. Ce zici, să îndrăznim să ne încălţăm pantofii?

— O, cred că nu avem încotro, spuse Patti. Câteodată e foarte greu să fii femeie.

1

Prima săptămână din iunie 2016
New York

Cu şaisprezece ore mai devreme, la opt seara, Jule a coborât din metrou într-un cartier periculos din Brooklyn. Îşi petrecuse ziua căutându-şi de lucru. Era a patra oară la rând când îşi purtase rochia cea mai bună.

Fără noroc.

Apartamentul ei era la etajul unei bodegi cu o copertină galbenă, afumată: Joyful Food Mart. Era într-o vineri seara, iar tipii se adunaseră la colţ de stradă, vorbind zgomotos. Pubelele de pe trotuar dădeau pe dinafară.

Jule locuia aici de doar patru săptămâni. Împărţea locuinţa cu o colegă de cameră, Lita Kruschala. Era ziua în care ar fi trebuit să plătească chiria, însă nu avea din ce.

Cu Lita nu avea o relaţie apropiată. S-au întâlnit când Jule răspunsese unui anunţ imobiliar pe care-l găsise online. Înainte de asta locuise la un hostel. Folosise internetul de la biblioteca publică pentru a căuta pe cineva cu care să împartă chiria.

Când s-a dus să vadă apartamentul, Lita îi oferise sufrageria pe post de dormitor. Aceasta era despărţită de bucătărie printr-o perdea. Lita i-a spus lui Jule că, recent, sora ei, care stătuse în Polonia, se mutase înapoi acasă. Lita prefera să rămână în continuare în State. Făcea curăţenie în apartamente şi lucra pentru o firmă de catering, plătită în ambele locuri cu banii în mână. Nu avea viză de muncă în Statele Unite. Învăţa engleza la YMCA.

Jule i-a spus Litei că lucrează ca instructor personal. Asta făcuse şi pe vremea când trăia în Florida, iar Lita a crezut-o. Jule plătise chiria cu bani gheaţă, cu o lună în avans. Lita nu i-a cerut niciun document de identitate. Jule nu a menţionat niciodată numele Julietta.

În unele seri, Lita îşi invita prietenii pe la ea. Vorbeau în poloneză şi fumau. Găteau tocăniţe cu carne şi fierbeau cartofi în bucătărie. În acele seri, Jule îşi punea căştile şi se strângea covrig pe pat, exersând accentele limbii engleze cu ajutorul tutorialelor online. Uneori, Lita intra la Jule în cameră cu o farfurie de tocăniţă şi i-o dădea, fără să scoată un cuvânt.

Jule venise în New York cu autocarul. După faza cu băiatul şi granita albastră, după pantoful cu barete şi toc şi după sângele de pe trotuar, după ce băiatul căzuse, Julietta West Williams dispăruse din statul Alabama. Părăsise şi şcoala. Avea şaptesprezece ani şi nu era

obligată să-şi termine studiile. Nu exista nicio lege care să spună asta.

Poate că ar fi fost în regulă dacă rămânea. Băiatul a trăit şi nu s-a plâns niciodată nimănui. Dar, pe de altă parte, dacă ar fi rămas în oraş, poate că ar fi vorbit. Sau poate că ar fi răspândit zvonuri.

Pensacola, Florida, era doar la câteva sute de kilometri depărtare. Jule s-a angajat într-o sală de fitness dintr-un mall. Proprietarii nu le cereau angajaţilor să fie instructori cu diplomă. Îşi pompau băieţii cu steroizi şi totul se desfăşura sub limita legii.

Julietta îi punea în fiecare zi pe băieţi să se antreneze. Paznici, gărzi de corp, chiar şi câţiva poliţişti. A lucrat acolo timp de şase luni şi a făcut muşchi. Proprietarul avea o sală de arte marţiale la câţiva kilometri distanţă şi a lăsat-o să ia gratuit lecţii acolo. Julietta a închiriat o cameră cu chicinetă într-un motel care trebuia plătită o dată pe săptămână. Şi-a cumpărat un laptop şi un telefon, dar în rest făcea economii.

De multe ori, în pauza de prânz se ducea până în mallul aflat în apropiere. Era un loc exclusivist cu fântâni şi magazine de lux. Julietta citea în librăria aerisită, se uita la vitrinele unde erau expuse rochii de câteva mii de dolari şi încerca produse de machiaj în magazinul universal. A învăţat numele celor mai elegante mărci. S-a reinventat folosind pudre, creme şi luciu de buze. Faţa ei arăta în fiecare zi altfel. Nu cheltuia niciodată nimic.

Aşa l-a întâlnit pe Neil. Neil era un tip subţirel care purta o geacă de piele de culoarea untului. Uneori petrecea câte o după-amiază pierzându-şi vremea în jurul standurilor cu produse de machiaj, stând de vorbă cu diverse fete. Purta nişte adidaşi Nike şi vorbea cu accent sudic. Nu avea cum să fie mai mare de douăzeci şi cinci de ani şi avea faţa albă ca de bebeluş, cu obraji rumeni, perciuni şi o cruce de

aur la gât. Genul de tip care îşi cumpără o pungă mare de popcorn şi face gălăgie în sala de cinema.

— Neil şi mai cum? îl întrebă Julietta.

— Nu-mi folosesc numele de familie, îi răspunse el. Nu e la fel de frumos ca mine.

Neil era din branşă. Asta i-a spus când ea l-a întrebat ce face în magazinul cu produse de machiaj.

— Sunt în branşă.

Se întreba de unde vine fraza asta. Era o frază din Pensacola sau de altundeva?

Ştia ce vrea să spună cu asta.

— Dacă ai lucra pentru mine, ai putea câştiga mult mai mulţi bani decât acum. Te-aş trata ca lumea, îi spuse Neil.

Trecuseră trei zile de când făcuseră cunoştinţă.

— Ce faci pentru bani, păpuşă scumpă? Văd că nu-i cheltuieşti.

— Nu-mi spune mie păpuşă scumpă.

— De ce? Eşti minunată.

— Cu glumele astea le faci pe fete să te placă?

El dădu din umeri şi râse.

— Da.

— Atunci alea sunt nişte fete proaste.

— Am parte de fete drăguţe, să ştii. Ele ar putea să-ţi arate cum stă treaba. Nu e muncă grea.

— Bine.

— Nu te-ai murdări. Poţi să-ţi iei nişte haine drăguţe. Şi să dormi până dimineaţa târziu.

În acea zi, Julietta a scăpat de el, dar o săptămână mai târziu, Neil a reapărut în magazin. Cu acea ocazie, s-a rugat de ea atât de politicos, încât până la urmă l-a lăsat să-i facă cinste cu un burrito la fast-foodul din mall. Au stat la o masă dichisită, lângă un bazin cu apă.

— Tipii se dau în vânt după femeile cu muşchi, să ştii, spuse Neil. Nu toţi, dar mulţi dintre ei. Tipii ăştia adoră să

fie sub papuc. Vor o tipă cu conformaţia ta, care să nu-i lase să le spună păpuşă scumpă. Ştii ce vreau să zic? Pot să-ţi fac rost de bani frumuşei de la un anumit gen de tipi. Bani foarte, foarte frumuşei.

— Eu nu fac trotuarul, îi spuse ea.

— Nu e vorba de trotuar, începătoareo. Sunt mai multe apartamente cu portar şi cu lift. Căzi cu jacuzzi. Am un paznic care face ture pe hol, are grijă de toată lumea. Ascultă, ţie îţi merge greu acum. Îmi dau seama, pentru că şi eu am fost acolo. Am plecat de la zero şi am muncit ca un rob pentru o viaţă mai bună. Eşti o fată pe care o duce mintea; o fată frumoasă şi neobişnuită. Ai un corp marfă, numai muşchi, şi cred că meriţi mai mult. Atâta tot.

Julietta l-a ascultat.

Îi spunea ce simţea. O înţelegea.

— De unde eşti, Julietta?

— Din Alabama.

— După accent pari să fii din nord.

— Mi-am pierdut accentul.

— Ce?

— L-am înlocuit.

— Cum?

Tipii de la sala de forţă unde lucra Julietta erau în vârstă. Nu voiau să vorbească despre nimic altceva decât despre exerciţii şi kilometri, greutăţi şi dozaj. Şi ei erau singurii oameni cu care avea ocazia să vorbească. Neil măcar era tânăr.

— Când aveam nouă ani, i-a spus ea, într-o zi am avut... hai să-i spunem o zi proastă. Învăţătoarea ne spunea să tăcem. Ţipa la mine să tac. „Taci, fetiţo, ai spus destule.” „Opreşte-te, fetiţo, nu lovi, foloseşte-ţi cuvintele”... şi în acelaşi timp îmi spunea să tac din gură. Toţi te strivesc. Vor să fii mică şi ascultătoare. Bine era doar alt cuvânt pentru nu te împotrivi.

Neil a dat din cap.

— Întotdeauna am fost muştruluit că sunt gălăgios.

— Într-o zi, nu a venit nimeni după mine la şcoală. Pur şi simplu... n-a venit nimeni. Oamenii de la secretariat tot încercau să sune la mine acasă, dar nu răspundea nimeni la telefon. Am fost dusă acasă de profesoara asta de activităţi şcolare după program, pe care o chema Miss Kayla. Afară era deja întuneric. Abia o cunoşteam. M-am urcat în maşina ei pentru că avea un păr frumos. Da, ce prostie să te urci în maşina unui străin, ştiu. Dar ea era profesoară. Mi-a dat o cutie de bomboane tic-tac. Mi-a vorbit fără oprire în timp ce conducea, ca să mă înveselească, ştii? Şi era din Canada. Nu ştiu de unde din Canada, dar avea accent.

Neil a dat din cap.

— Am început s-o imit, continuă Julietta. Eram curioasă de ce vorbea aşa. Spunea gas în loc de gaz. Diespre în loc de despre. Apropo, se numeşte închiderea vocalelor. E o alternanţă vocalică. Şi, folosind accentul, am făcut-o pe Miss Kayla să râdă. Mi-a spus că sunt o bună imitatoare. Apoi am ajuns acasă la mine, iar ea m-a condus până la uşă.

— Şi apoi?

— În tot timpul ăsta, cineva fusese acasă.

— La naiba.

— Mda. Femeia se uita la televizor. Nu s-a gândit să vină să mă ia. Sau nu a putut. Nu ştiu. Totul era varză, oricum. În toate acele dăţi când au sunat de la şcoală, ea nu şi-a bătut capul să răspundă la porcăria aia de telefon. Am deschis uşa şi am intrat. Am întrebat-o: „Unde ai fost?”, iar ea mi-a răspuns: „Taci, nu vezi că televizorul e pornit?” Şi eu i-am spus: „De ce nu ai răspuns la telefon?”, la care ea: „Ţi-am spus să taci”. Încă un taci din gură şi nu te împotrivi. Aşa că mi-am umplut un bol cu cereale şi le-am

mâncat aşa uscate la cină, şi m-am uitat împreună cu ea la televizor. Ne uitam cam de oră când mi-a venit o idee.

— Ce idee?

— Televizorul te învaţă cum să vorbeşti. Crainici, oameni bogaţi, doctorii din serialele alea medicale. Nimeni nu vorbea aşa cum vorbeam eu. Dar ei între ei vorbeau toţi la fel.

— Presupun că da.

— E adevărat. M-am gândit: învaţă să vorbeşti aşa şi poate că n-o să ţi se mai spună atât de des să taci din gură.

— Ai învăţat singură?

— Prima oară am învăţat accentul american standard. Adică cel de la televizor. Dar acum vorbesc şi accentul de Boston, Brooklyn, cel de pe Coasta de Vest, cel din mlaştinile sudului, accentul din centrul Canadei, engleza de BBC, irlandeza, scoţiana, engleza din Africa de Sud.

— Vrei să devii actriţă. Aşa-i?

Julietta scutură din cap.

— Am chestii mai bune în minte.

— Atunci e vorba de dominaţia mondială.

— Ceva de genul. Încă nu-mi dau seama.

— Ai putea oricând să fii actriţă, spuse Neil rânjind. De fapt, pun pariu că o să ajungi să joci în filme. Peste un an de zile o să fiu gen, uau. Fata asta, Julietta, obişnuia să stea în dreptul standului Chanel şi se dădea pe neve cu machiaj. Fata asta mă lăsa din când în când să stau de vorbă cu ea.

— Mersi.

— Trebuie să-ţi cumperi nişte haine mişto, domnişoară Julietta. Trebuie să faci cunoştinţă cu nişte tipi de bani gata care să-ţi cumpere bijuterii şi rochii frumoase. Să vorbeşti ca la televizor e o treabă, dar în acest moment,

nu ai de arătat decât un trening, adidaşi şi păr neîngrijit. Aşa n-o să ajungi nicăieri, niciodată.

— Nu vreau să vând ce vinzi tu.

— Vreau să aud accentul tău de Brooklyn, spuse Neil.

— Pauza mea de masă s-a terminat.

— Haide. Atunci irlandez.

— Nu.

— Ei bine, dacă o să vrei vreodată o slujbă mai bună decât cea pe care o ai acum, uite numărul meu, spuse Neil, scoţând o carte de vizită din buzunar.

Cartea de vizită era neagră şi pe ea era tipărit cu argintiu un număr de mobil.

— Acum o să plec.

Neil şi-a ridicat paharul de cola ca şi cum ar fi vrut să facă un toast.

În timp ce se îndepărta, Julietta a pufnit în râs.

Neil a făcut-o să se simtă frumoasă. Şi era un bun ascultător.

A doua zi dimineaţă şi-a făcut bagajele şi a urcat într-un autobuz spre New York. Îi era frică de ceea ce ar putea să devină dacă ar mai aştepta.

Jule trebuia să-şi plătească chiria. În tot acest timp mâncase ramen de la supermarket. Mai avea doar cinci dolari în buzunar.

Nicio sală de fitness din New York nu era dispusă să angajeze un instructor necalificat. Nu avea diplomă de absolvire a liceului. Nu avea recomandări pentru că-şi lăsase baltă primul şi singurul loc de muncă. Se gândise că sălile de fitness plătesc cel mai bine şi că-n felul ăsta va reuşi să economisească ceva, şi apoi va căuta ceva care s-o ajute să meargă mai departe. Apoi, când văzuse că nu o angajează nimeni, îşi încercase norocul la magazinele de cosmetice şi la alte slujbe din vânzări, ca babysitter,

chelneriţă, orice post vacant de pe piaţă. Fusese plecată în fiecare zi, toată ziua, ocupată cu căutările. Nu exista nimic care să merite.

S-a oprit în Joyful Food Mart, aflat sub apartamentul ei. Înăuntru era aglomerat. Oamenii care ieşeau de la muncă îşi cumpărau cutii cu paste şi conserve de fasole sau îşi puneau numerele norocoase la loto. Jule şi-a cumpărat de un dolar o cupă de budincă de vanilie şi a luat o linguriţă de plastic. În timp ce urca spre apartamentul pe care-l împărţea cu Lita, a mâncat budinca pe post de cină.

În apartament era întuneric. Jule s-a simţit uşurată. Lita s-a culcat devreme sau a ieşit târziu în oraş. În orice caz, Jule nu era nevoită să-şi ceară scuze că nu a plătit chiria.

*

A doua zi dimineaţa, Lita nu a ieşit din dormitor. De obicei, sâmbăta se trezea la şapte pentru a ajunge la firma de catering la care lucra. La opt, Jule a bătut la uşă.

— Eşti bine?

— Sunt moartă, strigă Lita de dincolo de uşă.

Jule băgă nasul pe uşă.

— Trebuie să ajungi la muncă astăzi, nu-i aşa?

— La zece. Dar am vomitat toată noaptea. Am amestecat băuturile.

— Vrei să-ţi aduc nişte apă?

Lita gemu.

— Vrei să mă duc în locul tău la muncă? întrebă Jule, ideea încolţindu-i chiar atunci în minte.

— Nu cred, spuse Lita. Ştii măcar cum se lucrează în catering?

— Sigur.

— Dacă nu mă duc, o să mă concedieze, spuse Lita.

— Atunci lasă-mă pe mine să mă duc, spuse Jule. Amândouă avem doar de câştigat.

Lita şi-a împins picioarele peste marginea patului şi s-a apucat cu mâinile de noptieră, cuprinsă de un val de greaţă.

— Da. Bine.

— Serios?

— Doar... spune-le că te cheamă Lita.

— Nu semăn deloc cu tine.

— Nu contează. Au un nou responsabil. N-o să-şi dea seama. E o firmă mare. Dar să ţii minte să-mi bifezi numele pe grilă.

— În regulă.

— Şi asigură-te că tipul te plăteşte înainte să pleci. Douăzeci de dolari pe oră în mână, plus bacşişuri.

— Păstrez banii?

— Jumătate, spuse Lita. E slujba mea, până la urmă.

— Trei sferturi, spuse Jule.

— Bine.

Lita şi-a verificat telefonul şi a scris nişte informaţii pe o bucată de hârtie.

— Liceul Greenbriar din Upper East Side. Trebuie să iei autobuzul până la tren, şi apoi să iei metroul de pe linia verde.

— Ce eveniment e?

— O petrecere în cinstea celor care donează bani pentru şcoală.

Lita s-a întins din nou în pat, mişcându-se de parcă i-ar fi fost teamă să nu se lovească la cap.

— N-ar mai trebui să beau. Niciodată. A, şi trebuie să porţi o rochie neagră.

— Nu am nicio rochie.

Lita oftă.

— Ia una de la mine din dulap. Şorţ vei primi de la ei. Nu, nu pe cea cu dantelă. Aceea poate fi curăţată doar la spălătorie. Ia una de bumbac.

— Am nevoie şi de pantofi.

— Doamne, Jule.

— Îmi pare rău.

— Ia-i pe ăia cu toc. Vei primi bacşişuri mai grase.

Jule îşi îndesă picioarele în pantofi. Erau prea mici, dar putea să se descurce cu ei.

— Mersi.

— Şi să-mi aduci jumătate din bani, spuse Lita. Ăia-s pantofii mei buni.

Jule nu purtase niciodată o rochie atât de drăguţă. Era din bumbac, o rochie de zi cu decolteu pătrat şi lungă până sub genunchi. Era surprinsă că Lita avea astfel de lucruri, dar Lita i-a spus că o cumpărase ieftin de la un magazin second-hand.

Jule a plecat de acasă îmbrăcată cu rochia şi cu adidaşii în picioare, ţinând pantofii cu toc în geantă. Mirosul oraşului New York plutea în aerul greu al începutului de vară, învăluind-o: gunoi, sărăcie, ambiţie.

A decis să traverseze podul Brooklyn. Putea să ia metroul de pe linia verde din Manhattan şi astfel nu mai era nevoită să schimbe.

Când a pornit la drum, soarele scânteia. În depărtare se întrezăreau turnurile de beton. În port, Jule zărea ambarcaţiunile care lăsau dâre pe apă. Doamna Libertate era puternică şi strălucitoare.

Era ciudat că rochia altcuiva o făcea să se simtă ca nouă. Senzaţia aceasta de a fi altcineva, de a se transforma în altcineva, de a fi tânără şi frumoasă şi de a traversa acest pod spre ceva măreţ – iată de ce venise Jule în New York.

Până în dimineaţa aceea, nu simţise niciodată o asemenea posibilitate întinzându-se în faţa ei.

19

A treia săptămână din iunie 2017
Cabo San Lucas, Mexic

Un an şi ceva mai târziu, la Cabo Inn, la ora cinci dimineaţa, Jule s-a dus cu paşi împleticiţi în baie, şi-a stropit faţa cu apă şi şi-a făcut ochii cu creionul dermatograf. De ce nu? Îi plăcea să se machieze. Avea timp. Şi-a pus un strat de fond de ten şi pudră, a adăugat fard de pleoape, apoi rimel şi un ruj aproape negru, peste care a adăugat un luciu de buze.

Şi-a dat părul cu gel şi s-a îmbrăcat. Blugi negri, ghete, un tricou închis la culoare. O ţinută prea călduroasă pentru temperaturile din Mexic, dar practică. Şi-a pregătit geamantanul, a băut o sticlă cu apă şi a ieşit pe uşă.

*

Noa era pe hol, cu spatele sprijinit de perete, ţinând în mâini un pahar de cafea aburindă.

Aştepta.

*

S-a auzit declicul uşii. Jule a încercat să o deschidă.

La naiba.

Credea că e liberă sau aproape liberă. Acum avea de dus o luptă.

Noa părea sigură pe ea; relaxată chiar. A rămas aşezată, cu genunchii ridicaţi. Ţinând cu grijă paharul de plastic.

— Imogen Sokoloff? spuse ea.

Ia stai. Ce?

Oare Noa credea că ea e Imogen?

Imogen, bineînţeles.

Noa încercase s-o câştige pe Jule de partea ei cu Dickens. Şi cu povestea tatălui bolnav. Şi cu o pisică uitată de Dumnezeu. Pentru că ştia că toate aceste lucruri o vor ademeni pe Imogen Sokoloff să stea la taclale cu ea.

— Noa! spuse Jule zâmbind, revenind la engleza BBC, cu spatele sprijinit de uşă. Oaa, m-ai luat prin surprindere. Nu-mi vine să cred că eşti aici.

— Vreau să vorbesc despre dispariţia unei fete pe nume Julietta West Williams, spuse Noa. Cunoşti vreo fată cu numele ăsta?

— Poftim?

Jule a schimbat poziţia genţii, astfel încât să-i vină peste burtă şi să n-o scape.

— Poţi să renunţi la accent, Imogen, spuse Noa, ridicându-se încet ca să nu-şi verse cafeaua. Avem motive să credem că ai folosit paşaportul Juliettei. Dovezile arată că ţi-ai înscenat moartea în Londra în urmă cu câteva luni, după care ţi-ai transferat banii în contul ei şi i-ai preluat identitatea, probabil cu ajutorul Juliettei. Dar n-a mai fost văzută de nimeni de câteva săptămâni. Aproape din momentul în care şi-a executat testamentul şi până când tu ai început să-i foloseşti cardurile de credit dându-te drept ea la Playa Grande, Julietta nu a mai lăsat practic nicio urmă. Îţi sună cunoscut? Mă întreb dacă aş putea să arunc o privire peste actul tău de identitate.

Jule avea nevoie de timp ca să asimileze toate aceste informaţii noi, dar nu avea când. Trebuia să acţioneze.

— Cred că mă confunzi cu cineva, spuse ea, păstrându-şi accentul de BBC. Îmi pare rău că aseară nu am venit la Cine ştie câştigă. Stai să-mi iau portofelul şi sunt convinsă că vom lămuri cât ai clipi toate neînţelegerile.

S-a prefăcut că se uită în geantă şi, din doi paşi, s-a năpustit peste Noa. A răsturnat cafeaua cu o mişcare de

sus în jos. Era încă fierbinte şi a stropit-o pe detectivă în faţă.

Noa şi-a dat capul pe spate, şi Jule a zvârlit cu putere geamantanul. A nimerit-o în partea laterală a capului, doborând-o la podea. Jule l-a ridicat din nou şi a izbit-o pe Noa în umăr. Noa a lovit podeaua şi a bâjbâit cu mâna stângă după glezna lui Jule, în timp ce cu dreapta, a încercat să-şi ridice cracul pantalonului.

Oare femeia era înarmată? Da. Avea ceva ataşat de picior.

Jule a călcat-o cu putere cu bocancul pe mână, zdrobindu-i oasele. S-a auzit un pocnet şi Noa a ţipat, dar cu cealaltă mână, tot încerca să prindă glezna lui Jule, ca să o facă să-şi piardă echilibrul.

Jule s-a proptit de perete şi a lovit-o pe Noa în faţă. În timp ce detectiva s-a făcut covrig, ducându-şi mâinile la faţă ca să-şi protejeze ochii, Jule a tras în sus de cracul blugilor.

Noa avea o armă prinsă de gambă. Jule a scos-o.

A îndreptat arma spre Noa şi a început să se retragă de-a lungul holului, trăgând geamantanul după ea.

Când a ajuns la scări, Jule s-a întors şi a început să coboare în fugă.

La ieşirea din spate a hanului, a cercetat pubelele de gunoi şi maşinile adunate în parcarea din spate. De zidul din spate al clădirii erau sprijinite câteva biciclete.

Nu. Jule nu putea să ia o bicicletă, pentru că nu putea să lase geamantanul în urmă.

Ceva mai la vale, strada se lărgea într-o piaţetă, unde se găsea şi o cafenea.

Nu, era prea la vedere.

Jule a traversat în fugă parcarea. Când a ocolit colţul clădirii, a văzut o fereastră care dădea într-o cameră de hotel, pe zidul lateral. Era rabatată.

Jule a aruncat o privire în cameră.

Era goală. Patul era făcut.

A smuls plasa de ţânţari şi a aruncat-o în cameră. Şi-a împins geamantanul prin deschizătură – abia începea – şi l-a azvârlit prin jaluzelele ieftine. Şi-a aruncat geanta de umăr înăuntru şi a sărit peste pervaz. Şi-a zgâriat pielea în timpul săriturii şi a aterizat cu o bufnitură pe podea. Apoi a închis fereastra, a ajustat jaluzelele, şi-a aruncat lucrurile şi plasa de ţânţari în baie, pe urmă s-a închis şi ea acolo.

Hotelul era ultimul loc în care Noa s-ar fi gândit s-o caute.

Jule s-a aşezat pe marginea căzii şi a încercat să respire încet. A deschis geamantanul şi şi-a scos peruca roşie. Şi-a dat jos tricoul negru şi a îmbrăcat un tricou alb fără mâneci, apoi şi-a potrivit peruca pe cap şi şi-a îndesat părul sub ea. A închis geamantanul.

A luat arma şi a vârât-o în betelia din spate a blugilor, aşa cum văzuse că fac oamenii din filme.

Câteva minute mai târziu, a auzit-o pe Noa trecând pe lângă fereastră. Detectiva vorbea la telefon şi mergea încet.

— Ştiu, a spus Noa. Am subestimat întreaga situaţie, ştiu asta.

A urmat o pauză.

— Era floare la ureche, o moştenitoare care a fugit de acasă, ştii?

Noa s-a oprit din mers, şi cuvintele ei erau uşor de desluşit.

— O fată bogată şi prostuţă care o arde din petrecere în petrecere. Dovezile de până acum par să arate că ea şi prietena ei au înscenat o sinucidere care urma să le permită să trăiască pe picior mare. Cele două s-au gândit să fugă împreună. Voiau să scape de banalitatea vieţii – foşti prieteni obsedaţi, părinţi care le controlau ce fac.

Prietena s-a gândit că banii moştenitoarei aveau să fie împărţiţi, dar moştenitoarea o trage pe sfoară. Pune mâna, conform planului, pe actul de identitate al prietenei, apoi scapă cu totul de ea... Noi credem că a angajat pe cineva să o omoare, cel mai probabil în Marea Britanie. Prietena a dispărut, ultima oară a fost văzută la Londra, în aprilie. Între timp, moştenitoarea, folosind datele de identificare ale prietenei, fuge cu toţi banii şi probabil că trăieşte în huzur, cu excepţia faptului că iubitului obsedat nu-i vine să creadă că s-a sinucis, aşa că nu le dă pace poliţiştilor. Până la urmă, ei ajung să creadă că are dreptate. Încep cercetările şi, într-un final, descoperă că cineva foloseşte cardul de credit al prietenei într-o staţiune mexicană.

Urmează încă o pauză, în care Noa ascultă ce i se spune.

— Fii serios, o fată ca asta, o fată şcolită la Vassar, nu te-ai aştepta din partea ei la un atac. Nimeni nu s-ar aştepta. Are abia un metru cincizeci. Poartă adidaşi de trei sute de dolari. Nu poţi să mă învinuieşti de asta.

Încă o pauză şi, pe măsură ce se îndepărtează, vocea Noei începe să se stingă.

— Ei bine, trimiteţi pe cineva, pentru că am nevoie de îngrijiri medicale. Puştoaica mi-a luat arma. Da, ştiu, ştiu. Trimite-mi ajutoare din partea locului, comprende?

Forrest trimisese detectivi. Acum Jule înţelegea. Nu acceptase niciodată faptul că Immie s-a sinucis, o bănuise pe Jule de la bun început, dar până la urmă ce descoperise cu toate întrebărilea astea prudente? I se spusese că Imogen comisese fraude ca să scape de el şi că biata Jule, care a murit, nu fusese decât o victimă credulă.

Jule a părăsit baia, a traversat târâş încăperea şi s-a ghemuit sub fereastră pentru a arunca o privire afară. Noa cobora dealul, ţinându-se de braţ şi de umăr în timp ce mergea.

Pe drum se apropia un autobuz al companiei Supercabos. Jule şi-a luat geamantanul şi l-a rostogolit pe coridor, apoi a ieşit din hotel pe o uşă laterală. A mers cu paşi calmi până la marginea drumului şi a ridicat un braţ în aer.

Autobuzul s-a oprit.

A tras aer în piept.

Noa nu a întors capul.

Jule a urcat în cabina şoferului.

Noa tot nu a întors capul.

Jule şi-a plătit biletul şi uşile autobuzului s-au închis. În locul în care stătea Noa, sprijinindu-şi braţul rupt, a oprit o maşină. Detectiva i-a arătat o legitimaţie persoanei din maşină.

Autobuzul a plecat în direcţia opusă. Jule s-a aşezat pe locul cel mai apropiat de şofer, pe un scaun ponosit.

Autobuzul oprea oriunde voiai să cobori. Asta era regula pe autobuzele Supercabos.

— Quiero ir a la esquina de Ortiz y Ejido. ¿Puedes llevarme cerca de allí? întrebă Jule.

Intersecţia dintre Ortiz şi Ejido – recepţionerul de la hotel îi spusese că acolo e un tip care vinde maşini la mâna a doua pe bani gheaţă. Şi nu pune întrebări.

Şoferul a dat din cap.

Jule West Williams s-a aplecat în faţă în scaun.

Avea patru paşapoarte, patru permise de conducere, trei peruci, mai multe mii de dolari bani gheaţă şi numărul unui card de credit care îi aparţinuse lui Forrest Smith-Martin şi putea fi folosit pentru cumpărarea biletelor de avion.

De fapt, erau o mulţime de lucruri care puteau fi făcute cu acel card de credit. Ar putea să i-o plătească lui Forrest pentru toate necazurile pe care i le pricinuise.

Era tentant.

Dar probabil că n-o să-şi bată capul. Acum că nu mai trebuia să se dea drept Imogen Sokoloff, Forrest nu însemna nimic pentru Jule.

Ultimele trăsături ale lui Immie pe care le păstrase în ea dispăruseră, asemenea unor pietricele purtate de un val care se sparge pe mal.

Mergând mai departe, Jule avea să devină cu totul altcineva. În viaţa ei urmau să apară alte poduri pe care să le traverseze şi alte rochii pe care să le poarte. Îşi schimbase accentul, îşi schimbase toată fiinţa.

Putea s-o facă din nou.

Jule şi-a scos inelul de jad în formă de viperă de pe deget, l-a aruncat pe podea şi l-a urmărit cum se rostogoleşte în capătul autobuzului. În Culebra, nimeni nu-ţi cere documentele.

Pistolul îi încingea spatele. Era înarmată. Inima ei nu mai putea fi frântă.

Asemenea eroului dintr-un film de acţiune, Jule se afla în centrul poveştii.

Nota autoarei

Când am scris cartea Impostoarea am fost inspirată de multe, multe cărţi şi filme: poveşti victoriene despre orfani, poveşti ale unor escroci, romane cu antieroi, filme de acţiune, filme noir, benzi desenate cu supereroi, poveşti spuse în ordine invers cronologică, poveşti despre trecerea dintr-o clasă socială în alta şi cărţi despre viaţa unor femei nefericite, de o ambiţie feroce. Romanul pe care l-am scris mi se pare că e construit din straturi peste straturi de referinţe. N-aş putea să numesc toate influenţele, dar mă simt îndatorată în mod special Patriciei Highsmith pentru Talentatul domn Ripley, lui Mark Seal

pentru The Man în the Rockefeller Suit (Omul în costum Rockefeller) şi lui Charles Dickens pentru Marile speranţe.

Mulţumiri

Le mulţumesc primilor mei cititori ai cărţii pentru sugestiile detaliate: Ivy Aukin, Coe Booth, Matt de la Peña, Justine Larbalestier şi Zoey Peresman. Mulţumiri nenumărate lui Sarah Mlynowski, care a citit mai multe variante. Fotografa Heather Weston, inspirată de roman, a creat un set minunat de imagini şi a contribuit astfel substanţial la înţelegerea esteticii lui. Sunt îndatorată faţă de Ally Carter, Laura Ruby, Anne Ursu, Robin Wasserman, Scott Westerfeld, Gayle Forman, Melissa Kantor, Bob, Meg Wolitzer, Kate Carr, Libba Bray şi faţă de Len Jenkin pentru sprijin şi pentru că şi-au îndeplinit rolul de chibiţ. Agenta mea, Elizabeth Kaplan, a fost la înălţime; asistentul ei, Brian MeGuffog, mi-a fost de asemenea de mare ajutor. Îi mulţumesc lui Jane Harris şi Emmei Matthewson de la HotKey, respectiv Evei Mills şi Elisei Jones de la Allen & Unwin pentru entuziasmul lor timpuriu. Îi mulţumesc Ramonei Jenkin pentru competenţele medicale. Îmi exprim gratitudinea faţă de minunata echipă de la Penguin Random House, care îi include, dar nu se limitează la John Adamo, Laura Antonacci, Dominique Cimina, Kathleen Dunn, Colleen Fellingham, Anna Gjesteby, Rebecca Gudelis, Christine Labov, Casey Lloyd, Barbara Marcus, Lisa Nadel, Adrienne Waintraub – şi-n mod special faţă de exigentul, răbdătorul şi încurajatorul meu editor supererou, Beverly Horowitz. Le mulţumesc membrilor familiei mele, de aici şi de departe, mai ales lui Daniel Aukin.